ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Βρυξέλλες, 11.10.2011
COM(2011) 635 τελικό

2011/0284 (COD)

Πρόταση

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

σχετικά με τη θέσπιση κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων

{SEC(2011) 1165 τελικό}
{SEC(2011) 1166 τελικό}

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

1. ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

- Αιτιολόγηση και στόχοι της πρότασης

Οι διαφορές που παρατηρούνται μεταξύ των κρατών μελών όσον αφορά το δίκαιο των συμβάσεων εμποδίζουν τους εμπόρους και τους καταναλωτές που ενδιαφέρονται να πραγματοποιήσουν διασυνοριακές συναλλαγές εντός της εσωτερικής αγοράς. Τα εμπόδια που απορρέουν από τις διαφορές αυτές αποτρέπουν τους εμπόρους, ιδίως δε τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις (στο εξής: «ΜΜΕ»), από το να προβαίνουν σε διασυνοριακές συναλλαγές ή να επεκτείνουν τη δραστηριότητά τους στις αγορές νέων κρατών μελών. Οι καταναλωτές δυσκολεύονται να αποκτήσουν προϊόντα τα οποία προσφέρονται από εμπόρους σε άλλα κράτη μέλη.

Επί του παρόντος, μόνον ένας στους δέκα εμπόρους στην Ένωση οι οποίοι ασχολούνται με την πώληση αγαθών εξάγει αγαθά στο εσωτερικό της, ενώ από αυτούς που πραγματοποιούν τέτοιες εξαγωγές, οι πλείστοι εξάγουν σε μικρό αριθμό κρατών μελών. Οι φραγμοί που σχετίζονται με το δίκαιο των συμβάσεων συγκαταλέγονται στους σοβαρότερους παράγοντες οι οποίοι συντελούν στην κατάσταση αυτή. Σχετικές έρευνες[1] καταδεικνύουν ότι μεταξύ των διαφόρων εμποδίων που δυσχεραίνουν τις διασυνοριακές συναλλαγές, όπως είναι η φορολογική νομοθεσία, οι διοικητικές απαιτήσεις, οι δυσχέρειες παράδοσης, η γλώσσα και η νοοτροπία, οι έμποροι κατέταξαν τα εμπόδια που σχετίζονται με το δίκαιο των συμβάσεων στους πλέον σημαντικούς φραγμούς για το διασυνοριακό εμπόριο.

Το γεγονός ότι οι έμποροι είναι αναγκασμένοι να προσαρμόζονται στα διάφορα εθνικά δίκαια των συμβάσεων που ενδεχομένως εφαρμόζονται στις διασυνοριακές συναλλαγές καθιστά το διασυνοριακό εμπόριο περισσότερο περίπλοκο και δαπανηρό σε σύγκριση με το εγχώριο εμπόριο, τόσο για τις συναλλαγές μεταξύ μιας επιχείρησης κι ενός καταναλωτή όσο και για τις συναλλαγές όπου αμφότερα τα μέρη είναι επιχειρήσεις.

Κατά την πραγματοποίηση διασυνοριακών συναλλαγών, οι έμποροι βαρύνονται συνήθως με πρόσθετα έξοδα συναλλαγής σε σύγκριση με το εγχώριο εμπόριο. Τα πρόσθετα αυτά έξοδα οφείλονται, παραδείγματος χάρη, στο γεγονός ότι είναι δυσχερής η συγκέντρωση πληροφοριών σχετικά με τις διατάξεις ενός εφαρμοστέου αλλοδαπού δικαίου των συμβάσεων, η εξασφάλιση νομικών συμβουλών, η διεξαγωγή διαπραγματεύσεων σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο στις συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων και η προσαρμογή των συμβάσεων στις απαιτήσεις της νομοθεσίας για την προστασία του καταναλωτή οσάκις πρόκειται για σύμβαση μεταξύ μιας επιχείρησης και ενός καταναλωτή.

Κατά τις διασυνοριακές συναλλαγές μεταξύ μιας επιχείρησης και ενός καταναλωτή, τα έξοδα συναλλαγής που σχετίζονται με το δίκαιο των συμβάσεων και τα νομικά εμπόδια που απορρέουν από τις διαφορές μεταξύ των ποικίλων αναγκαστικής ισχύος εθνικών κανόνων σχετικά με την προστασία του καταναλωτή έχουν σοβαρές επιπτώσεις. Σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 593/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης

[1] Έρευνες του Ευρωβαρόμετρου αριθ. 320, του 2011, σχετικά με το ευρωπαϊκό δίκαιο των συμβάσεων στο πλαίσιο συναλλαγών μεταξύ επιχειρήσεων, σ. 15, και αριθ. 321, του 2011, σχετικά με το ευρωπαϊκό δίκαιο των συμβάσεων στο πλαίσιο συναλλαγών με καταναλωτές, σ. 19.

Ιουνίου 2008, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές (Ρώμη Ι)[2], οσάκις μια επιχείρηση κατευθύνει τις δραστηριότητές της προς καταναλωτές σε κάποιο άλλο κράτος μέλος, είναι υποχρεωμένη να συμμορφώνεται με το δίκαιο των συμβάσεων του συγκεκριμένου κράτους μέλους. Σε περίπτωση που τα συμβαλλόμενα μέρη έχουν επιλέξει ως εφαρμοστέο κάποιο άλλο δίκαιο, και οι αναγκαστικής ισχύος διατάξεις περί προστασίας του καταναλωτή του κράτους μέλους του καταναλωτή προβλέπουν υψηλότερο βαθμό προστασίας, οι εν λόγω αναγκαστικής ισχύος κανόνες του δικαίου του καταναλωτή πρέπει να τηρούνται. Κατά συνέπεια, οι έμποροι πρέπει να εξακριβώνουν εκ των προτέρων κατά πόσον το δίκαιο του κράτους μέλους της συνήθους διαμονής του καταναλωτή προβλέπει υψηλότερο βαθμό προστασίας και να διασφαλίζουν ότι η σύμβαση την οποία συνάπτουν συνάδει με τις απαιτήσεις του δικαίου αυτού. Η υπάρχουσα εναρμόνιση σε επίπεδο Ένωσης της νομοθεσίας περί προστασίας του καταναλωτή έχει οδηγήσει σε έναν βαθμό προσέγγισης των νομοθεσιών σε ορισμένους τομείς, αλλά οι διαφορές μεταξύ των δικαίων των κρατών μελών παραμένουν σημαντικές. Στην περίπτωση των εμπορικών συναλλαγών που πραγματοποιούνται ηλεκτρονικά, οι έμποροι βαρύνονται με πρόσθετα έξοδα τα οποία σχετίζονται με το δίκαιο των συμβάσεων και είναι απόρροια της ανάγκης προσαρμογής του δικτυακού τόπου του εμπόρου στις νομικές απαιτήσεις οι οποίες ισχύουν σε κάθε κράτος μέλος στο οποίο ο έμπορος επιδιώκει να δραστηριοποιηθεί.

Εάν πρόκειται για διασυνοριακή συναλλαγή μεταξύ εμπόρων, τα μέρη δεν υπόκεινται στους ίδιους περιορισμούς σε σχέση με το εφαρμοστέο δίκαιο. Παρόλα αυτά, οι οικονομικές επιπτώσεις της διαπραγμάτευσης και της εφαρμογής ενός αλλοδαπού δικαίου είναι επίσης σημαντικές. Οι δαπάνες που προκύπτουν από την ενασχόληση με μια πλειάδα εθνικών δικαίων είναι επαχθείς, ιδίως για τις ΜΜΕ. Στις σχέσεις τους με μεγαλύτερες επιχειρήσεις, οι ΜΜΕ κατά κανόνα είναι αναγκασμένες να συμφωνήσουν ότι είναι εφαρμοστέο το δίκαιο του εμπορικού τους εταίρου και βαρύνονται με το κόστος της εξακρίβωσης του περιεχομένου του αλλοδαπού δικαίου που είναι εφαρμοστέο στη σύμβαση και με το κόστος συμμόρφωσης με το δίκαιο αυτό. Στην περίπτωση συμβάσεων μεταξύ ΜΜΕ, η ανάγκη διεξαγωγής διαπραγματεύσεων σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο αποτελεί σοβαρό εμπόδιο για τις διασυνοριακές συναλλαγές. Και για τους δύο τύπους συμβάσεων (μεταξύ επιχειρήσεων και μεταξύ μιας επιχείρησης και ενός καταναλωτή), τα εν λόγω επιπρόσθετα έξοδα συναλλαγής ενδέχεται μάλιστα να είναι δυσανάλογα για μια ΜΜΕ σε σχέση με την αξία της συναλλαγής.

Τα εν λόγω επιπρόσθετα έξοδα συναλλαγής είναι ευθέως ανάλογα του αριθμού κρατών μελών προς τα οποία εξάγει ένας έμπορος. Είναι γεγονός ότι όσο περισσότερες είναι οι χώρες προς τις οποίες εξάγει ένας έμπορος, τόσο μεγαλύτερη είναι και η σπουδαιότητα την οποία αποδίδει στις ανομοιότητες του δικαίου των συμβάσεων ως εμπόδιο για τις συναλλαγές. Οι ΜΜΕ βρίσκονται σε ιδιαιτέρως μειονεκτική θέση: όσο μικρότερος είναι ο κύκλος εργασιών μιας επιχείρησης τόσο μεγαλύτερη είναι η αναλογία των εξόδων συναλλαγής.

Οι έμποροι εκτίθενται επιπλέον στην αυξημένη νομική περιπλοκότητα των διασυνοριακών συναλλαγών, σε σύγκριση με τις εγχώριες συναλλαγές, καθώς συχνά είναι υποχρεωμένοι να ασχοληθούν με μια πλειάδα εθνικών δικαίων των συμβάσεων με ανόμοια χαρακτηριστικά.

Η ενασχόληση με αλλοδαπά δίκαια επαυξάνει την περιπλοκότητα των διασυνοριακών συναλλαγών. Οι έμποροι κατέταξαν τη δυσκολία εξακρίβωσης του περιεχομένου των διατάξεων ενός αλλοδαπού δικαίου των συμβάσεων στην πρώτη θέση μεταξύ των εμποδίων για την πραγματοποίηση συναλλαγών μεταξύ μιας επιχείρησης και ενός καταναλωτή, και

---

[2] ΕΕ L 177 της 04.07.2008, σ. 6.

στην τρίτη θέση όσον αφορά τις συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων[3]. Η νομική περιπλοκότητα είναι μεγαλύτερη κατά τις συναλλαγές με μια χώρα της οποίας το νομικό σύστημα παρουσιάζει θεμελιώδεις διαφορές, ενώ αποδειχθεί εμπειρικώς ότι οι διμερείς συναλλαγές μεταξύ χωρών των οποίων το νομικό σύστημα έχει κοινή προέλευση είναι κατά πολύ μεγαλύτερες από τις συναλλαγές μεταξύ δύο χωρών που δεν παρουσιάζουν το εν λόγω κοινό σημείο[4].

Επομένως, οι ανομοιότητες του δικαίου των συμβάσεων και τα επιπρόσθετα έξοδα συναλλαγής και η περιπλοκότητα που αυτές συνεπάγονται για τις διασυνοριακές συναλλαγές αποτρέπουν σημαντικό αριθμό εμπόρων, ιδίως ΜΜΕ, από το να επεκταθούν στις αγορές άλλων κρατών μελών. Οι ανομοιότητες αυτές έχουν επίσης ως συνέπεια την περιστολή του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά. Η αξία των συναλλαγών μεταξύ κρατών μελών που δεν πραγματοποιούνται σε ετήσια βάση με αποκλειστική αιτία τις διαφορές του δικαίου των συμβάσεων ανέρχεται σε δεκάδες δισεκατομμύρια ευρώ.

Οι χαμένες ευκαιρίες για διασυνοριακό εμπόριο έχουν επίσης αρνητικές συνέπειες για τους ευρωπαίους καταναλωτές. Η πραγματοποίηση λιγότερων διασυνοριακών συναλλαγών οδηγεί σε λιγότερες εισαγωγές και σε άμβλυνση της ανταγωνιστικότητας μεταξύ εμπόρων. Τούτο μπορεί να οδηγήσει σε στενότερα περιθώρια επιλογής προϊόντων και σε αύξηση των τιμών στην αγορά του καταναλωτή.

Μολονότι τα διασυνοριακά ψώνια είναι ικανά να προσπορίσουν σημαντικά οικονομικά οφέλη υπό τη μορφή περισσότερων και καλύτερων εμπορικών προτάσεων, η πλειονότητα των ευρωπαίων καταναλωτών περιορίζεται σε ψώνια στο εσωτερικό της εκάστοτε χώρας. Ένας από τους σημαντικούς λόγους για την κατάσταση αυτή είναι το γεγονός ότι οι καταναλωτές συχνά αμφιβάλλουν για τα δικαιώματα που τους αναγνωρίζονται σε διασυνοριακές καταστάσεις, και τούτο λόγω των διαφορών των εθνικών νομοθεσιών. Παραδείγματος χάρη, μία από τις κύριες ανησυχίες των καταναλωτών αφορά τα μέσα έννομης προστασίας τα οποία έχουν στη διάθεσή τους όταν ένα προϊόν το οποίο έχουν αγοράσει σε κάποιο άλλο κράτος μέλος δεν ανταποκρίνεται στους όρους της σχετικής σύμβασης. Κατά συνέπεια, πολλοί καταναλωτές αποθαρρύνονται από το να προβούν σε αγορές προϊόντων εκτός της αγοράς της χώρας τους. Με τον τρόπο αυτό, δεν αξιοποιούν τις ευκαιρίες που τους παρέχει η εσωτερική αγορά, δεδομένου ότι, σε πολλές περιπτώσεις, υπάρχουν καλύτερες εμπορικές προτάσεις από την άποψη των ποιοτικών χαρακτηριστικών και της τιμής σε κάποιο άλλο κράτος μέλος.

Το ηλεκτρονικό εμπόριο διευκολύνει την αναζήτηση εμπορικών προσφορών, καθώς και τη σύγκριση των τιμών και των λοιπών όρων, ανεξαρτήτως του τόπου εγκατάστασης του εμπόρου. Ωστόσο, όταν οι καταναλωτές επιχειρούν να αναθέσουν παραγγελία σε μια επιχείρηση που προέρχεται από άλλο κράτος μέλος, συχνά έρχονται αντιμέτωποι με την

---

[3] Έρευνες του Ευρωβαρόμετρου αριθ. 320, του 2011, σχετικά με το ευρωπαϊκό δίκαιο των συμβάσεων στο πλαίσιο συναλλαγών μεταξύ επιχειρήσεων, σ. 15, και αριθ. 321, του 2011, σχετικά με το ευρωπαϊκό δίκαιο των συμβάσεων στο πλαίσιο συναλλαγών με καταναλωτές, σ. 19.

[4] A.Turrini και T. Van Ypersele, *Traders, courts and the border effect puzzle*, Regional Science and Urban Economics, 40, 2010, σ. 82: «Έπειτα από ανάλυση του διεθνούς εμπορίου στις διάφορες χώρες του ΟΟΣΑ, διαπιστώνουμε ότι, σε συνάρτηση με ειδικούς παράγοντες της κάθε χώρας, όπως η απόσταση, η ύπαρξη κοινών συνόρων και κοινής γλώσσας […], η ύπαρξη παρόμοιων νομικών συστημάτων έχει σοβαρές συνέπειες για το εμπόριο […]. Αν δύο χώρες έχουν νομικά συστήματα με κοινή προέλευση, οι μεταξύ τους εμπορικές ροές είναι κατά μέσο όρο αυξημένες σε ποσοστό 40%.»

επιχειρηματική πρακτική της άρνησης πώλησης, η οποία συχνά είναι επακόλουθο των διαφορών του δικαίου των συμβάσεων.

Συνολικός **στόχος** της πρότασης είναι να βελτιωθεί η εγκαθίδρυση και λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, μέσω της διευκόλυνσης της επέκτασης των διασυνοριακών συναλλαγών των επιχειρήσεων και των διασυνοριακών αγορών των καταναλωτών. Ο στόχος αυτός μπορεί να επιτευχθεί με τη θέσπιση ενός αυτόνομου ενιαίου συνόλου κανόνων του δικαίου των συμβάσεων, περιλαμβανομένων διατάξεων για την προστασία των καταναλωτών, δηλαδή ενός κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, το οποίο θα λειτουργεί ως ένα δεύτερο καθεστώς δικαίου των συμβάσεων εντός του πλαισίου του εθνικού δικαίου εκάστου κράτους μέλους.

Οι έμποροι θα πρέπει να μπορούν να εφαρμόζουν το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων σε όλες τις διασυνοριακές συναλλαγές τους εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης αντί να είναι αναγκασμένοι να προσαρμόζονται στα διαφορετικά εθνικά δίκαια των συμβάσεων, υπό την προϋπόθεση ότι είναι σύμφωνος ο αντισυμβαλλόμενος. Το δίκαιο αυτό θα πρέπει να καλύπτει ολόκληρη τη διάρκεια ισχύος μιας σύμβασης και, επομένως, να ρυθμίζει την πλειονότητα των ζητημάτων που έχουν σημασία κατά τη σύναψη διασυνοριακών συμβάσεων. Επομένως, η ανάγκη των εμπόρων να εξακριβώνουν το περιεχόμενο των εθνικών δικαίων άλλων κρατών μελών θα περιορίζεται σε μερικά μόνο, πολύ λιγότερο σημαντικά, ζητήματα που δεν καλύπτονται από το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων. Κατά τις συναλλαγές μεταξύ μιας επιχείρησης και ενός καταναλωτή, δεν θα υφίσταται περαιτέρω ανάγκη εντοπισμού των αναγκαστικής ισχύος διατάξεων περί προστασίας του καταναλωτή του δικαίου του εκάστοτε καταναλωτή, δεδομένου ότι το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα περιλαμβάνει πλήρως εναρμονισμένους κανόνες περί προστασίας του καταναλωτή, οι οποίοι θα παρέχουν υψηλό βαθμό προστασίας σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Κατά τις διασυνοριακές συναλλαγές μεταξύ εμπόρων, οι διαπραγματεύσεις σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο θα μπορούν να διεξάγονται πιο απρόσκοπτα, διότι τα συμβαλλόμενα μέρη θα έχουν τη δυνατότητα να συμφωνήσουν για την εφαρμογή του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, στο οποίο θα έχουν πρόσβαση επί ίσοις όροις, και να υπαγάγουν τη συμβατική τους σχέση στο δίκαιο αυτό.

Ένα άμεσο επακόλουθο θα είναι ότι οι έμποροι θα επιβαρύνονται με λιγότερα επιπλέον έξοδα συναλλαγής τα οποία σχετίζονται με το δίκαιο των συμβάσεων και θα μπορούν να αναπτύσσουν τη δραστηριότητά τους σε ένα λιγότερο περίπλοκο νομικό περιβάλλον για τις διασυνοριακές συναλλαγές, με βάση ενιαίο σύνολο κανόνων, που θα ισχύει σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Επομένως, οι έμποροι θα μπορούν να αξιοποιούν καλύτερα τα οφέλη της εσωτερικής αγοράς, επεκτείνοντας τη δραστηριότητά τους πέραν των εθνικών συνόρων, πράγμα που θα συνεπιφέρει ενίσχυση του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά. Οι καταναλωτές θα ωφεληθούν από την καλύτερη πρόσβαση σε εμπορικές προτάσεις με χαμηλότερες τιμές από διάφορα μέρη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και θα έρχονται λιγότερο συχνά αντιμέτωποι με το φαινόμενο της άρνησης πώλησης. Πέραν αυτού, θα απολαμβάνουν μεγαλύτερη σαφήνεια σε σχέση με το ποια δικαιώματα τους αναγνωρίζονται όταν πραγματοποιούν διασυνοριακές αγορές, καθώς θα υπάρχει ένα ενιαίο σύνολο κανόνων υποχρεωτικής ισχύος, το οποίο θα κατοχυρώνει υψηλό βαθμό προστασίας του καταναλωτή.

Γενικό πλαίσιο

Με την ανακοίνωσή της του 2001[5], η Επιτροπή εγκαινίασε διαδικασία εκτεταμένης δημόσιας διαβούλευσης σχετικά με το κατακερματισμένο νομικό πλαίσιο που ισχύει στον τομέα του δικαίου των συμβάσεων και των προσκομμάτων που αυτό προκαλεί στο διασυνοριακό εμπόριο. Τον Ιούλιο του 2010, η Επιτροπή εγκαινίασε δημόσια διαβούλευση με τη δημοσίευση «Πράσινης βίβλου σχετικά με τις επιλογές πολιτικής για τη θέσπιση ενός ευρωπαϊκού δικαίου των συμβάσεων για τους καταναλωτές και τις επιχειρήσεις»[6] (στο εξής: «πράσινη βίβλος»), στην οποία περιέγραφε μια σειρά επιλογών πολιτικής σε σχέση με το πώς μπορεί να ενισχυθεί η εσωτερική αγορά με την επίτευξη προόδου στον τομέα του ευρωπαϊκού δικαίου των συμβάσεων.

Ως απάντηση στην πράσινη βίβλο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εξέδωσε, στις 8 Ιουνίου 2011, ψήφισμα στο οποίο τάσσεται κατηγορηματικά υπέρ ενός μέσου που θα βελτιώνει την εγκαθίδρυση και λειτουργία της εσωτερικής αγοράς και θα αποφέρει οφέλη σε εμπόρους και καταναλωτές, αλλά και στα συστήματα απονομής δικαιοσύνης των κρατών μελών.

Η ανακοίνωση της Επιτροπής «Ευρώπη 2020»[7] αναγνωρίζει την ανάγκη να καταστεί ευκολότερη και λιγότερο δαπανηρή για τους εμπόρους και τους καταναλωτές η σύναψη συμβάσεων με εταίρους από άλλα κράτη μέλη, μεταξύ άλλων, σημειώνοντας πρόοδο προς ένα προαιρετικό ευρωπαϊκό δίκαιο των συμβάσεων. Το «Ψηφιακό θεματολόγιο για την Ευρώπη»[8] αναφέρεται στη σκοπιμότητα θέσπισης ενός προαιρετικού μέσου στον τομέα του ευρωπαϊκού δικαίου των συμβάσεων, προκειμένου να αντιμετωπισθεί ο κατακερματισμός του δικαίου των συμβάσεων και να τονωθεί η εμπιστοσύνη των καταναλωτών στο ηλεκτρονικό εμπόριο.

- Ισχύουσες διατάξεις στον τομέα της πρότασης

Υφίστανται σημαντικές διαφορές μεταξύ των δικαίων των συμβάσεων των κρατών μελών. Η Ένωση ξεκίνησε αρχικώς να θεσπίζει ρυθμίσεις στον τομέα του δικαίου των συμβάσεων με την έκδοση οδηγιών ελάχιστης εναρμόνισης στον τομέα του δικαίου για την προστασία του καταναλωτή. Η προσέγγιση της ελάχιστης εναρμόνισης σήμαινε ότι τα κράτη μέλη είχαν τη δυνατότητα να διατηρούν σε ισχύ ή να θεσπίζουν αυστηρότερες απαιτήσεις αναγκαστικής ισχύος από αυτές τις οποίες προέβλεπε το κεκτημένο της Ένωσης. Στην πράξη, η προσέγγιση αυτή οδήγησε σε αποκλίνουσες λύσεις στα κράτη μέλη, ακόμη και σε θέματα τα οποία αποτέλεσαν αντικείμενο εναρμόνισης σε επίπεδο Ένωσης. Από την άλλη πλευρά, η προσφάτως εκδοθείσα οδηγία σχετικά με τα δικαιώματα του καταναλωτή εναρμονίζει πλήρως τα θέματα των πληροφοριών που πρέπει υποχρεωτικά να παρέχονται στον καταναλωτή πριν από τη σύναψη μιας σύμβασης, του δικαιώματος του καταναλωτή να υπαναχωρήσει από μια σύμβαση που έχει συναφθεί εξ αποστάσεως ή εκτός εμπορικού καταστήματος, καθώς και ορισμένα ζητήματα που αφορούν την παράδοση των αγαθών και τη μετάθεση του κινδύνου.

Σε ό,τι αφορά τις σχέσεις μεταξύ εμπόρων, η Ένωση έχει θεσπίσει ρυθμίσεις στον τομέα της καταπολέμησης των καθυστερημένων πληρωμών, με την καθιέρωση κανόνων περί

---

5 COM(2001) 398 της 11.7.2001.

6 COM(2010) 348 τελικό της 01.07.2010.

7 Στην πρωτοβουλία για ένα ευρωπαϊκό δίκαιο των συμβάσεων αναφέρονται επίσης η «Πράξη για την ενιαία αγορά», COM (2011) 206 τελικό, της 13.4.2011, σ. 19, και η «Ετήσια έρευνα για την ανάπτυξη», παράρτημα 1, έκθεση προόδου σχετικά με την «Ευρώπη 2020», COM (2011) 11 - A1/2, της 12.1.2010, σ. 5.

8 COM(2010) 245 τελικό, της 26.08.2010, σ. 13.

κατώτατων επιτοκίων. Σε διεθνές επίπεδο, η σύμβαση της Βιέννης για τις διεθνείς πωλήσεις αγαθών («σύμβαση της Βιέννης») εφαρμόζεται αυτοδικαίως εφόσον τα μέρη δεν έχουν επιλέξει ως εφαρμοστέο κάποιο άλλο δίκαιο. Η σύμβαση της Βιέννης ρυθμίζει ορισμένες πτυχές των συμβάσεων που αφορούν την πώληση αγαθών, αλλά αφήνει μερικά σημαντικά ζητήματα εκτός του πεδίου εφαρμογής της, όπως είναι τα ελαττώματα της βούλησης ενός μέρους, οι καταχρηστικοί συμβατικοί όροι και η παραγραφή. Η δυνατότητα εφαρμογής της σύμβασης της Βιέννης υπόκειται σε κάποιους πρόσθετους περιορισμούς, λόγω του ότι δεν την έχουν υπογράψει όλα τα κράτη μέλη[9] και επειδή δεν υπάρχει κάποιος μηχανισμός που να διασφαλίζει την ομοιόμορφη ερμηνεία της.

Ορισμένες νομοθετικές διατάξεις της Ένωσης διέπουν τόσο τις σχέσεις μεταξύ μιας επιχείρησης και ενός καταναλωτή, όσο και τις σχέσεις μεταξύ επιχειρήσεων. Η οδηγία σχετικά με το ηλεκτρονικό εμπόριο[10] περιλαμβάνει κανόνες σχετικά με την εγκυρότητα συμβάσεων που συνάπτονται ηλεκτρονικώς και σχετικά με ορισμένες προσυμβατικές απαιτήσεις.

Στον τομέα του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, η Ένωση έχει εκδώσει πράξεις με αντικείμενο την επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου, στις οποίες συγκαταλέγονται, ιδίως, ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 593/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2008, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές (Ρώμη Ι)[11], καθώς επίσης, σε ό,τι αφορά τις υποχρεώσεις ενημέρωσης προ της σύναψης σύμβασης, ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2007, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές ενοχές (Ρώμη ΙΙ)[12]. Η πρώτη από τις προαναφερθείσες πράξεις περιλαμβάνει κανόνες για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου δικαίου στον τομέα των συμβατικών ενοχών, η δε δεύτερη στον τομέα των εξωσυμβατικών ενοχών, περιλαμβανομένων των ενοχών που απορρέουν από δηλώσεις που πραγματοποιούνται προ της σύναψης σύμβασης.

Οι κανονισμοί «Ρώμη Ι» και «Ρώμη ΙΙ» θα παραμείνουν σε ισχύ και δεν θα επηρεασθούν από την πρόταση. Θα εξακολουθήσει να είναι αναγκαίος ο προσδιορισμός του εφαρμοστέου δικαίου για τις διασυνοριακές συμβάσεις. Τούτο θα επιτυγχάνεται μέσω της κανονικής εφαρμογής του κανονισμού «Ρώμη Ι». Τα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να προβαίνουν τα ίδια σε προσδιορισμό του εφαρμοστέου δικαίου (άρθρο 3 του κανονισμού «Ρώμη Ι»), ενώ, αν δεν το πράξουν, ο προσδιορισμός γίνεται βάσει των κανόνων που ισχύουν ελλείψει επιλογής και καθορίζονται στο άρθρο 4 του κανονισμού «Ρώμη Ι». Όσον αφορά τις συμβάσεις που συνάπτονται με καταναλωτές, σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 6 παράγραφος 1 του κανονισμού «Ρώμη Ι», αν τα μέρη δεν έχουν επιλέξει το εφαρμοστέο δίκαιο, εφαρμοστέο είναι το δίκαιο της συνήθους διαμονής του καταναλωτή.

Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα αποτελεί ένα δεύτερο καθεστώς δικαίου των συμβάσεων εντός του πλαισίου του εθνικού δικαίου εκάστου κράτους μέλους. Σε περίπτωση που τα μέρη έχουν συμφωνήσει να κάνουν χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, οι κανόνες του θα αποτελούν τους μόνους εθνικούς κανόνες για τη ρύθμιση των θεμάτων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του. Συνεπώς, οσάκις ένα θέμα εμπίπτει στο

---

9 Εξαίρεση αποτελούν το Ηνωμένο Βασίλειο, η Ιρλανδία, η Πορτογαλία και η Μάλτα.

10 Οδηγία 2000/31/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά, ΕΕ L 178 της 17.07.2000, σσ. 1-16.

11 ΕΕ L 177 της 04.07.2008, σ. 6.

12 ΕΕ L 199 της 31.07.2007, σ. 40.

πεδίο εφαρμογής του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, δεν υπάρχει δυνατότητα εφαρμογής κανενός άλλου εθνικού κανόνα. Η συμφωνία σχετικά με τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων συνιστά επιλογή μεταξύ δύο διαφορετικών συστημάτων δικαίου των πωλήσεων εντός του ιδίου εθνικού δικαίου και, συνεπώς, δεν ισοδυναμεί και δεν πρέπει να συγχέεται με την προγενέστερη επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου κατά την έννοια των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου.

Δεδομένου ότι το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων δεν καλύπτει όλες τις πτυχές μιας σύμβασης (π.χ. μη σύννομος χαρακτήρας μιας σύμβασης, θέματα αντιπροσώπευσης), οι ισχύοντες κανόνες του αστικού δικαίου του εκάστοτε κράτους μέλους στο οποίο υπόκειται η σύμβαση θα εξακολουθήσουν να ρυθμίζουν τέτοιου είδους υπολειπόμενα ζητήματα.

Με βάση την κανονική εφαρμογή του κανονισμού «Ρώμη Ι», τίθενται, εντούτοις, ορισμένοι περιορισμοί στην επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου για τις συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ μιας επιχείρησης και ενός καταναλωτή. Στο πλαίσιο μιας συναλλαγής μεταξύ μιας επιχείρησης και ενός καταναλωτή, αν τα μέρη επιλέξουν ως εφαρμοστέο το δίκαιο κάποιου άλλου κράτους μέλους αντί του δικαίου του καταναλωτή, η επιλογή αυτή δεν είναι δυνατό, σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 6 παράγραφος 1 του κανονισμού «Ρώμη Ι», να στερεί από τον καταναλωτή την προστασία που του παρέχουν οι αναγκαστικής ισχύος διατάξεις του δικαίου της συνήθους διαμονής του (άρθρο 6 παράγραφος 2 του κανονισμού «Ρώμη Ι»). Η τελευταία αυτή διάταξη, ωστόσο, δεν μπορεί να έχει πρακτική σημασία εφόσον τα μέρη έχουν επιλέξει το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων στο πλαίσιο του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου. Ο λόγος είναι ότι οι διατάξεις του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων του επιλεγέντος εθνικού δικαίου είναι πανομοιότυπες με τις διατάξεις του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων της χώρας του καταναλωτή. Κατά συνέπεια, το επίπεδο των αναγκαστικής ισχύος νόμων περί προστασίας του καταναλωτή της χώρας του εκάστοτε καταναλωτή δεν είναι υψηλότερο, και ο καταναλωτής δεν στερείται την προστασία του δικαίου της συνήθους διαμονής του.

- Συνοχή με τις άλλες πολιτικές και στόχους της Ένωσης

Η παρούσα πρόταση συμβαδίζει με τον στόχο της επίτευξης υψηλού βαθμού προστασίας του καταναλωτή, δεδομένου ότι περιλαμβάνει κανόνες υποχρεωτικής ισχύος σχετικά με την προστασία του καταναλωτή, από τους οποίους τα συμβαλλόμενα μέρη δεν μπορούν να παρεκκλίνουν επί ζημία του καταναλωτή. Εξάλλου, το επίπεδο προστασίας που κατοχυρώνουν οι εν λόγω υποχρεωτικές διατάξεις είναι ίσο ή ανώτερο από αυτό που ισχύει βάσει του τρέχοντος ενωσιακού κεκτημένου.

Η πρόταση συμβαδίζει επίσης με την πολιτική της Ένωσης να βοηθά τις ΜΜΕ να αξιοποιούν σε μεγαλύτερο βαθμό τις ευκαιρίες που προσφέρει η εσωτερική αγορά. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων μπορεί να επιλέγεται για συμβάσεις μεταξύ εμπόρων όπου ο ένας τουλάχιστον από τους εμπόρους είναι ΜΜΕ, με βάση το περιεχόμενο της σύστασης της Επιτροπής αριθ. 2003/361[13] σχετικά με τον ορισμό των πολύ μικρών, των μικρών και των μεσαίων επιχειρήσεων, με ταυτόχρονη συνεκτίμηση των μελλοντικών εξελίξεων.

Τέλος, η πρόταση συμβαδίζει με την πολιτική διεθνούς εμπορίου της Ένωσης, υπό την έννοια ότι δεν μεροληπτεί εις βάρος συμβαλλομένων μερών από τρίτες χώρες, τα οποία έχουν ομοίως τη δυνατότητα να επιλέξουν ως εφαρμοστέο το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των

[13] ΕΕ L 124 της 20.05.2003, σ. 36.

πωλήσεων, υπό την προϋπόθεση ότι ένα από τα μέρη της εκάστοτε σύμβασης είναι εγκατεστημένο σε κράτος μέλος.

Η παρούσα πρόταση δεν έχει συνέπειες για τις τυχόν μελλοντικές πρωτοβουλίες της Επιτροπής σχετικά με την ευθύνη για παραβάσεις της συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, π.χ. στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού.

2. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΕΩΝ ΜΕ ΤΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΑ ΜΕΡΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΥ

- Διαβούλευση με τα ενδιαφερόμενα μέρη

Με τη δημοσίευση της πράσινης βίβλου, η Επιτροπή δρομολόγησε ευρεία δημόσια διαβούλευση, η οποία ολοκληρώθηκε στις 31 Ιανουαρίου 2011. Ως συνεισφορά στη διαδικασία διαβούλευσης της πράσινης βίβλου, η Επιτροπή έλαβε 320 απαντήσεις από κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων από ολόκληρη την Ένωση. Πολλοί από τους αποκριθέντες αξιολόγησαν θετικά την επιλογή πολιτικής 1 (δημοσίευση των πορισμάτων της ομάδας εμπειρογνωμόνων) και την επιλογή πολιτικής 2 (εργαλειοθήκη για τον νομοθέτη της Ένωσης). Η επιλογή πολιτικής 4 (θέσπιση προαιρετικού μέσου ευρωπαϊκού δικαίου των συμβάσεων) επικροτήθηκε από αρκετά κράτη μέλη, καθώς και από άλλους ενδιαφερόμενους, είτε ως αυτοτελής λύση, είτε σε συνδυασμό με μια εργαλειοθήκη, υπό τον όρο ότι θα πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις, οι οποίες περιλαμβάνουν τον υψηλό βαθμό προστασίας του καταναλωτή, καθώς και τη σαφήνεια και ευχρηστία των διατάξεων. Μια από τις κύριες επιφυλάξεις που διατυπώνονται στις απαντήσεις των ενδιαφερομένων στην πράσινη βίβλο αφορούσε την έλλειψη σαφήνειας σε σχέση με το ουσιαστικό περιεχόμενο της ενδεχόμενης πράξης για τη θέσπιση ευρωπαϊκού δικαίου των συμβάσεων. Με σκοπό τη διευθέτηση της επιφύλαξης αυτής, η Επιτροπή παρέσχε στους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους επί της μελέτης σκοπιμότητας την οποία επεξεργάστηκε η ομάδα εμπειρογνωμόνων σχετικά με την καθιέρωση ευρωπαϊκού δικαίου των συμβάσεων.

Στις απαντήσεις στην πράσινη βίβλο διατυπώνονταν επίσης ορισμένες προτιμήσεις σε σχέση με το καθ' ύλη πεδίο εφαρμογής της πράξης. Ως εκ τούτου, η πρόταση επικεντρώνεται στις συμβάσεις με αντικείμενο την πώληση αγαθών.

Με απόφαση της 26ης Απριλίου 2010[14], η Επιτροπή προέβη στη σύσταση ομάδας εμπειρογνωμόνων σχετικά με το ευρωπαϊκό δίκαιο των συμβάσεων. Η εν λόγω ομάδα έλαβε την εντολή να εκπονήσει μελέτη σκοπιμότητας σχετικά με μια πιθανή μελλοντική πράξη ευρωπαϊκού δικαίου των συμβάσεων, η οποία θα καλύπτει τα κύρια ζητήματα που ανακύπτουν στην πράξη στο πλαίσιο διασυνοριακών συναλλαγών.

Τον Σεπτέμβριο του 2010, συγκροτήθηκε ομάδα στην οποία εκπροσωπούνται οι βασικές κατηγορίες ενδιαφερομένων (ενώσεις επιχειρήσεων και ενώσεις καταναλωτών, εκπρόσωποι του τραπεζικού και του ασφαλιστικού κλάδου και των νομικών επαγγελμάτων των δικηγόρων και των συμβολαιογράφων), με αποστολή να παρέχει πρακτικές συμβουλές στην ομάδα εμπειρογνωμόνων σχετικά με την ευχρηστία των κανόνων που θα καταρτισθούν ενόψει της μελέτης σκοπιμότητας. Η μελέτη σκοπιμότητας δημοσιεύτηκε στις 3 Μαΐου 2011, και μέχρι την 1η Ιουλίου 2011 ήταν ανοικτή σχετική ανεπίσημη διαβούλευση.

---

[14] ΕΕ L 105 της 27.04.2010, σ. 109.

- Εκτίμηση του αντικτύπου

Στην εκτίμηση του αντικτύπου (στο εξής: «ΕΑ») αναλύονταν οι επτά επιλογές πολιτικής που διατυπώνονται στην πράσινη βίβλο. Η έκθεση της ΕΑ περιέχει διεξοδική περιγραφή και ανάλυση των επιλογών αυτών.

Πρόκειται για τις ακόλουθες επιλογές: βασικό σενάριο (καμία μεταβολή πολιτικής), θέσπιση εργαλειοθήκης για τον νομοθέτη, σύσταση σχετικά με τη θέσπιση κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, κανονισμός σχετικά με τη θέσπιση προαιρετικού κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, οδηγία (πλήρους ή ελάχιστης εναρμόνισης) σχετικά με τη θέσπιση υποχρεωτικού κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, κανονισμός σχετικά με τη θέσπιση ευρωπαϊκού δικαίου των συμβάσεων και κανονισμός σχετικά με τη θέσπιση ευρωπαϊκού αστικού κώδικα.

Έπειτα από συγκριτική ανάλυση του αντικτύπου των ανωτέρω επιλογών πολιτικής, η έκθεση της ΕΑ κατέληγε στο συμπέρασμα ότι οι στόχοι πολιτικής θα επιτυγχάνονταν μέσω των επιλογών του προαιρετικού και ενιαίου καθεστώτος δικαίου των συμβάσεων, της έκδοσης οδηγίας με σκοπό την πλήρη εναρμόνιση και της έκδοσης κανονισμού σχετικά με τη θέσπιση υποχρεωτικού και ενιαίου καθεστώτος δικαίου των συμβάσεων. Ωστόσο, ναι μεν οι τελευταίες δύο επιλογές θα μείωναν σημαντικά τα έξοδα συναλλαγής για τους εμπόρους και θα διαμόρφωναν ένα λιγότερο περίπλοκο νομικό περιβάλλον για όσους ενδιαφέρονται να πραγματοποιήσουν διασυνοριακές συναλλαγές, αλλά θα συνεπάγονταν επίσης σημαντική επιβάρυνση για τους εμπόρους, δεδομένου ότι ακόμη και οι έμποροι που πραγματοποιούν μόνον εγχώριες συναλλαγές θα είναι και αυτοί υποχρεωμένοι να προσαρμοσθούν στο νέο νομοθετικό πλαίσιο. Τα έξοδα που θα απαιτούνταν για την εξοικείωση των εμπόρων με τη νέα, υποχρεωτικής ισχύος, νομοθεσία θα ήταν ιδιαιτέρως υψηλά σε σύγκριση με το προαιρετικό και ενιαίο καθεστώς δικαίου των συμβάσεων, επειδή θα αφορούσαν το σύνολο των εμπόρων. Από την άλλη πλευρά, ένα προαιρετικό και ενιαίο καθεστώς δικαίου των συμβάσεων θα δημιουργούσε μόνον εφάπαξ έξοδα για τους εμπόρους εκείνους που επιθυμούν να κάνουν χρήση του καθεστώτος για τις διασυνοριακές συναλλαγές τους. Με βάση το σκεπτικό αυτό, η καθιέρωση προαιρετικού και ενιαίου καθεστώτος δικαίου των συμβάσεων χαρακτηριζόταν ως η λιγότερο δυσανάλογη ενέργεια, δεδομένου ότι θα ελάττωνε τα έξοδα συναλλαγής με τα οποία βαρύνονται οι έμποροι που εξάγουν σε διάφορα κράτη μέλη και θα παρείχε στους καταναλωτές μεγαλύτερα περιθώρια επιλογής προϊόντων σε χαμηλότερες τιμές. Ταυτοχρόνως, μάλιστα, θα επαύξανε τον βαθμό προστασίας των καταναλωτών που πραγματοποιούν διασυνοριακές αγορές, τονώνοντας την εμπιστοσύνη τους, καθώς θα διαπιστώνουν ότι τους αναγνωρίζονται τα ίδια δικαιώματα σε ολόκληρη την Ένωση.

3. ΝΟΜΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

- Σύνοψη των προτεινόμενων ενεργειών

Η πρόταση προβλέπει τη θέσπιση κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων. Εναρμονίζει τα εθνικά δίκαια των συμβάσεων των κρατών μελών, όχι με την επιβολή τροποποιήσεων του ήδη ισχύοντος εθνικού δικαίου των συμβάσεων, αλλά με την καθιέρωση εντός του πλαισίου του εθνικού δικαίου εκάστου κράτους μέλους ενός δεύτερου καθεστώτος δικαίου των συμβάσεων για τις συμβάσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του το οποίο θα είναι πανομοιότυπο σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση και θα συνυπάρχει με τους προϋπάρχοντες κανόνες του εθνικού δικαίου των συμβάσεων. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο

των πωλήσεων θα είναι εφαρμοστέο προαιρετικά στην εκάστοτε διασυνοριακή σύμβαση έπειτα από σχετική ρητή συμφωνία των μερών.

- Νομική βάση

Η παρούσα πρόταση έχει ως βάση το άρθρο 114 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ).

Η πρόταση προβλέπει ένα ενιαίο και ομοιόμορφο σύνολο πλήρως εναρμονισμένων κανόνων του δικαίου των συμβάσεων, περιλαμβανομένων κανόνων για την προστασία του καταναλωτή, υπό τη μορφή κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, το οποίο θα πρέπει να θεωρείται ως ένα δεύτερο καθεστώς δικαίου των συμβάσεων εντός του πλαισίου του εθνικού δικαίου εκάστου κράτους μέλους, που θα είναι διαθέσιμο για διασυνοριακές συναλλαγές βάσει έγκυρης συμφωνίας των μερών. Η συμφωνία αυτή δεν ισοδυναμεί και δεν πρέπει να συγχέεται με επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου κατά την έννοια των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου. Αντιθέτως, πρόκειται για επιλογή η οποία πραγματοποιείται στο πλαίσιο του εθνικού δικαίου που είναι εφαρμοστέο με βάση τους κανόνες του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου.

Η λύση αυτή έχει ως στόχο την εγκαθίδρυση και λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Θα εξάλειφε εμπόδια που δυσχεραίνουν την άσκηση θεμελιωδών ελευθεριών εξαιτίας των διαφορών μεταξύ των εθνικών δικαίων, ιδίως αυτών που είναι απόρροια των πρόσθετων εξόδων συναλλαγής, της εντύπωσης της νομικής περιπλοκότητας από την οποία διακατέχονται οι έμποροι που συνάπτουν διασυνοριακές συναλλαγές και της έλλειψης εμπιστοσύνης των καταναλωτών σχετικά με το ποια δικαιώματα τους αναγνωρίζονται όταν αγοράζουν αγαθά σε άλλες χώρες της ΕΕ· πρόκειται για στοιχεία που, στο σύνολό τους, έχουν άμεσες επιπτώσεις στην εγκαθίδρυση και λειτουργία της εσωτερικής αγοράς και περιορίζουν τον ανταγωνισμό.

Κατ' εφαρμογή του άρθρου 114 παράγραφος 3 της ΣΛΕΕ, το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα κατοχυρώνει υψηλό βαθμό προστασίας του καταναλωτή, χάρη στην καθιέρωση αυτοτελούς συνόλου κανόνων υποχρεωτικής ισχύος οι οποίοι διαφυλάσσουν ή και επαυξάνουν το επίπεδο προστασίας που οι καταναλωτές απολαμβάνουν με βάση την ισχύουσα νομοθεσία περί προστασίας του καταναλωτή της ΕΕ.

- Αρχή της επικουρικότητας

Η πρόταση συνάδει με την αρχή της επικουρικότητας, όπως αυτή διατυπώνεται στο άρθρο 5 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΣΕΕ).

Ο στόχος της πρότασης, δηλαδή η συμβολή στην ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς με τη θεσμοθέτηση προαιρετικού και ενιαίου συνόλου κανόνων του δικαίου των συμβάσεων, έχει αδιαμφισβήτητη διασυνοριακή διάσταση και δεν είναι δυνατό να επιτευχθεί επαρκώς από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο των εθνικών τους συστημάτων.

Όσο οι διαφορές των εθνικών δικαίων των συμβάσεων εξακολουθούν να συνεπάγονται σημαντικά επιπρόσθετα έξοδα συναλλαγής για τις διασυνοριακές συναλλαγές, δεν είναι εφικτό να επιτευχθεί ολοσχερώς ο στόχος της ολοκλήρωσης της εσωτερικής αγοράς με τη διευκόλυνση της επέκτασης των διασυνοριακών συναλλαγών για τους εμπόρους και των διασυνοριακών αγορών για τους καταναλωτές.

Με την άνευ συντονισμού θέσπιση μέτρων σε εθνικό επίπεδο, τα κράτη μέλη δεν θα ήταν σε θέση να εξαλείψουν τα επιπρόσθετα έξοδα συναλλαγής, ούτε τη νομική περιπλοκότητα η οποία προκαλείται από τις διαφορές των εθνικών δικαίων των συμβάσεων και την οποία συναντούν οι έμποροι κατά την πραγματοποίηση διασυνοριακών συναλλαγών στην ΕΕ. Οι καταναλωτές θα εξακολουθήσουν να έχουν περιορισμένες δυνατότητες επιλογής και περιορισμένη πρόσβαση σε προϊόντα από άλλα κράτη μέλη. Εκτός αυτού, θα στερούνται την εμπιστοσύνη την οποία δημιουργεί η γνώση των δικαιωμάτων που τους αναγνωρίζονται.

Συνεπώς, ο στόχος της πρότασης θα ήταν δυνατό να επιτευχθεί ικανοποιητικότερα με την ανάληψη δράσης σε επίπεδο Ένωσης, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας. Η Ένωση βρίσκεται σε πλεονεκτικότερη θέση για να επιλύσει τα προβλήματα του νομικού κατακερματισμού με τη θέσπιση ενός μέτρου στο πεδίο του δικαίου των συμβάσεων το οποίο θα εναρμονίζει τους κανόνες που διέπουν τις διασυνοριακές συναλλαγές. Εξάλλου, καθώς οι τάσεις που παρατηρούνται στην αγορά εξελίσσονται και αναγκάζουν τα κράτη μέλη να λάβουν μέτρα αυτοτελώς, π.χ. θεσπίζοντας κανονιστικές ρυθμίσεις για την αναδυόμενη αγορά ψηφιακού περιεχομένου, είναι πιθανό να διευρυνθούν οι κανονιστικές αποκλίσεις, οι οποίες συνεπάγονται αύξηση των εξόδων συναλλαγής και κενά στην προστασία των καταναλωτών.

- Αρχή της αναλογικότητας

Η πρόταση συνάδει με την αρχή της αναλογικότητας, όπως αυτή διατυπώνεται στο άρθρο 5 της ΣΕΕ.

Το πεδίο εφαρμογής της πρότασης περιορίζεται στα ζητήματα που θέτουν ουσιαστικά προβλήματα στις διασυνοριακές συναλλαγές και δεν εκτείνεται σε ζητήματα τα οποία μπορούν να διευθετηθούν με τον καλύτερο τρόπο από τις εθνικές νομοθεσίες. Σε ό,τι αφορά το καθ' ύλη πεδίο εφαρμογής, η πρόταση περιέχει διατάξεις σχετικά με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών καθ' όλη τη διάρκεια ισχύος μιας σύμβασης, αλλά δεν αναφέρεται, για παράδειγμα, στους κανόνες περί αντιπροσώπευσης, οι οποίοι είναι λιγότερο πιθανό να προκαλέσουν αντιδικίες. Προκειμένου για το εδαφικό πεδίο εφαρμογής, η πρόταση καλύπτει διασυνοριακές καταστάσεις, στις οποίες ανακύπτουν τα προβλήματα των πρόσθετων εξόδων συναλλαγής και της νομικής περιπλοκότητας. Τέλος, το προσωπικό πεδίο εφαρμογής της πρότασης περιορίζεται στις συναλλαγές στις οποίες ανακύπτουν ως επί το πλείστον προβλήματα για την εσωτερική αγορά, δηλαδή στις σχέσεις μεταξύ επιχειρήσεων όπου το ένα τουλάχιστον από τα μέρη είναι μικρομεσαία επιχείρηση, καθώς και στις σχέσεις μεταξύ μιας επιχείρησης και ενός καταναλωτή. Δεν καλύπτονται οι συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ ιδιωτών, ούτε οι συμβάσεις μεταξύ εμπόρων εκ των οποίων κανείς δεν είναι μικρομεσαία επιχείρηση, δεδομένου ότι δεν υπάρχει αποδεδειγμένη ανάγκη για την ανάληψη δράσης ως προς τις συγκεκριμένες περιπτώσεις διασυνοριακών συμβάσεων. Ο κανονισμός παραχωρεί δύο δυνατές επιλογές στα κράτη μέλη: ειδικότερα, τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν ότι το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων μπορεί να χρησιμοποιείται από τους συμβαλλομένους ακόμη και για τις συμβάσεις με αμιγώς εγχώριο χαρακτήρα και για τις συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ εμπόρων εκ των οποίων κανείς δεν είναι ΜΜΕ.

Η πρόταση αποτελεί ενέργεια η οποία συνάδει με την αρχή της αναλογικότητας, σε σύγκριση με τις άλλες πιθανές λύσεις που αναλύονται, λόγω του προαιρετικού και οικειοθελούς χαρακτήρα του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων. Τούτο σημαίνει ότι η εφαρμογή του εν λόγω δικαίου εξαρτάται από συμφωνία μεταξύ των μερών μιας σύμβασης, εφόσον αμφότερα τα μέρη θεωρούν ότι η εφαρμογή αυτή παρουσιάζει πλεονεκτήματα για τη συγκεκριμένη διασυνοριακή συναλλαγή. Το γεγονός ότι το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των

πωλήσεων αποτελεί ένα προαιρετικό σύνολο κανόνων που εφαρμόζεται μόνο σε διασυνοριακές περιπτώσεις σημαίνει επίσης ότι είναι ικανό να αμβλύνει τα εμπόδια για το διασυνοριακό εμπόριο, χωρίς να θίγει βαθιά ριζωμένα εθνικά νομικά συστήματα και παραδόσεις. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα αποτελεί προαιρετικό καθεστώς επιπλέον των προϋπαρχόντων κανόνων του δικαίου των συμβάσεων, χωρίς να τους αντικαθιστά. Επομένως, το νομοθετικό μέτρο θα περιορίζεται στην έκταση που είναι αναγκαία για τη δημιουργία πρόσθετων ευκαιριών για εμπόρους και καταναλωτές στην ενιαία αγορά.

- Επιλογή νομικού μέσου

Το νομικό μέσο που επελέγη για την παρούσα πρωτοβουλία είναι κανονισμός σχετικά με τη θέσπιση προαιρετικού κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

Ένα μη υποχρεωτικής ισχύος μέτρο, π.χ. μια εργαλειοθήκη για τον νομοθέτη της ΕΕ ή μια σύσταση που θα απευθύνεται στα κράτη μέλη, δεν θα επιτύγχανε τον στόχο της βελτίωσης της εγκαθίδρυσης και λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς. Η έκδοση οδηγίας ή κανονισμού που θα αντικαθιστούσε τα εθνικά δίκαια με ένα μη προαιρετικό ευρωπαϊκό δίκαιο των συμβάσεων θα ήταν ένα υπερβολικά επαχθές μέτρο, δεδομένου ότι θα υποχρέωνε τους εγχώριους εμπόρους οι οποίοι δεν ενδιαφέρονται να πραγματοποιήσουν πωλήσεις πέραν των εθνικών τους συνόρων να επωμισθούν έξοδα τα οποία δεν υπερκαλύπτονται από την εξοικονόμηση εξόδων που επιτυγχάνεται μόνο στην περίπτωση διασυνοριακών συναλλαγών. Εξάλλου, μια οδηγία σχετικά με τη θέσπιση ελάχιστων προτύπων για ένα μη προαιρετικό ευρωπαϊκό δίκαιο των συμβάσεων δεν θα ήταν ενδεδειγμένη, διότι δεν θα οδηγούσε στον βαθμό ασφάλειας δικαίου και στον βαθμό ομοιομορφίας που απαιτούνται για τη μείωση των εξόδων συναλλαγής.

4. ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ

Μετά την έγκριση της πρότασης, η Επιτροπή θα συγκροτήσει βάση δεδομένων για την ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με τις τελεσίδικες δικαστικές αποφάσεις οι οποίες αναφέρονται στο κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων ή σε οποιαδήποτε άλλη διάταξη του κανονισμού, καθώς και σχετικά με τις συναφείς αποφάσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τα έξοδα που θα απαιτούνται για την εν λόγω βάση δεδομένων είναι πιθανό να αυξηθούν παράλληλα με την αύξηση του αριθμού των τελεσίδικων αποφάσεων. Ταυτοχρόνως, η Επιτροπή θα διοργανώσει εκπαιδευτικά σεμινάρια για επαγγελματίες του νομικού χώρου οι οποίοι ασχολούνται με το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων[15]. Τα σχετικά έξοδα είναι πιθανό να ελαττωθούν με την πάροδο του χρόνου, καθώς θα εξαπλώνεται η γνώση του τρόπου λειτουργίας του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

5. ΠΡΟΣΘΕΤΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

- Απλούστευση

---

15 Ανακοίνωση της Επιτροπής «Οικοδόμηση εμπιστοσύνης σε ένα σύστημα απονομής δικαιοσύνης για το σύνολο της ΕΕ: μια νέα διάσταση στην ευρωπαϊκή κατάρτιση δικαστικών, COM (2011) 551 τελικό της 13.9.2011.

Η πρόταση για τη θέσπιση προαιρετικού δεύτερου καθεστώτος δικαίου των συμβάσεων παρουσιάζει το πλεονέκτημα ότι, χωρίς να οδηγεί σε αντικατάσταση των εθνικών δικαίων των συμβάσεων των κρατών μελών, επιτρέπει στα συμβαλλόμενα μέρη να χρησιμοποιούν ένα ενιαίο σύνολο κανόνων του δικαίου των συμβάσεων σε ολόκληρη την ΕΕ. Το εν λόγω αυτόνομο και ενιαίο σύνολο κανόνων είναι ικανό να προσφέρει στα συμβαλλόμενα μέρη μια λύση για τα πλέον συνηθισμένα προβλήματα που ενδέχεται να ανακύψουν σε διασυνοριακές καταστάσεις σε σχέση με το δίκαιο των συμβάσεων. Ως εκ τούτου, η επιλογή αυτή θα απαλλάξει τους εμπόρους από την ανάγκη να εξακριβώνουν το περιεχόμενο διαφόρων εθνικών δικαίων. Για να βοηθηθούν οι καταναλωτές να κατανοούν τα δικαιώματά τους βάσει του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, προβλέπεται η παροχή σε αυτούς τυποποιημένου ενημερωτικού δελτίου, το οποίο θα τους ενημερώνει για τα δικαιώματά τους.

Τέλος, η πρόταση είναι ικανή να οδηγήσει στη διασφάλιση της μελλοντικής συνεκτικότητας της νομοθεσίας της ΕΕ σε άλλους τομείς πολιτικής στους οποίους υπεισέρχεται το δίκαιο των συμβάσεων.

- Ρήτρα αναθεώρησης

Η πρόταση προβλέπει την αναθεώρηση της εφαρμογής του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων ή οποιασδήποτε άλλης διάταξης του κανονισμού 5 έτη μετά την ημερομηνία έναρξης της εφαρμογής του, με γνώμονα, μεταξύ άλλων, την ανάγκη περαιτέρω επέκτασης του πεδίου εφαρμογής σε σχέση με τις συμβάσεις μεταξύ επιχειρήσεων, τις εξελίξεις που θα έχουν σημειωθεί στην αγορά και στην τεχνολογία σε σχέση με το ψηφιακό περιεχόμενο, και τις μελλοντικές εξελίξεις του κεκτημένου της Ένωσης. Προς τον σκοπό αυτόν, η Επιτροπή θα υποβάλει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στο Συμβούλιο και στην Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή έκθεση, η οποία, εάν κριθεί σκόπιμο, θα συνοδεύεται από προτάσεις για την τροποποίηση του κανονισμού.

- Ευρωπαϊκός Οικονομικός Χώρος

Ο προτεινόμενος κανονισμός αφορά θέματα του ΕΟΧ και, ως εκ τούτου, θα πρέπει να επεκταθεί στον ΕΟΧ.

- Επεξήγηση της πρότασης

Η πρόταση αποτελείται από τρία κύρια μέρη: έναν κανονισμό, το παράρτημα Ι του κανονισμού, το οποίο περιέχει τους κανόνες του δικαίου των συμβάσεων (δηλαδή το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων), και το παράρτημα ΙΙ, το οποίο περιλαμβάνει τυποποιημένο ενημερωτικό σημείωμα.

<u>Α. Ο κανονισμός</u>

Στο *άρθρο 1* καθορίζονται ο στόχος και το αντικείμενο του κανονισμού.

Το *άρθρο 2* περιέχει κατάλογο με τους ορισμούς των όρων που χρησιμοποιούνται στον κανονισμό. Μολονότι ορισμένοι από τους ορισμούς υφίστανται ήδη στο σχετικό ενωσιακό κεκτημένο, κάποιοι άλλοι αναφέρονται σε έννοιες οι οποίες ορίζονται για πρώτη φορά στη συγκεκριμένη οδηγία.

Στο *άρθρο 3* εξηγείται ο προαιρετικός χαρακτήρας των κανόνων του δικαίου των συμβάσεων για τις διασυνοριακές συμβάσεις που έχουν ως αντικείμενο την πώληση αγαθών, την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου ή την παροχή συναφών υπηρεσιών.

Στο *άρθρο 4* καθορίζεται το εδαφικό πεδίο εφαρμογής του κανονισμού, που περιορίζεται στις διασυνοριακές συμβάσεις.

Στο *άρθρο 5* προσδιορίζεται το καθ' ύλη πεδίο εφαρμογής όσον αφορά τις συμβάσεις με αντικείμενο την πώληση αγαθών και την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου και την παροχή συναφών υπηρεσιών, π.χ. εγκατάστασης και επισκευής.

Το *άρθρο 6* εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής τις συμβάσεις μεικτού σκοπού και τις πωλήσεις που προβλέπουν καταβολή του τιμήματος σε δόσεις.

Το *άρθρο 7* προσδιορίζει το προσωπικό πεδίο εφαρμογής, το οποίο καλύπτει τις συμβάσεις μεταξύ μιας επιχείρησης και ενός καταναλωτή και τις συμβάσεις μεταξύ επιχειρήσεων όπου ο ένας τουλάχιστον από τους συμβαλλομένους είναι ΜΜΕ.

Στο *άρθρο 8* εξηγείται ότι η επιλογή του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων προϋποθέτει σχετική συμφωνία των συμβαλλόμενων μερών. Αν πρόκειται για σύμβαση μεταξύ μιας επιχείρησης και ενός καταναλωτή, η επιλογή του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων είναι έγκυρη μόνον εφόσον η συναίνεση του καταναλωτή δίδεται με ρητή δήλωση η οποία είναι αυτοτελής σε σχέση με τη δήλωση του καταναλωτή ότι συμφωνεί να συνάψει τη σύμβαση.

Το *άρθρο 9* περιέχει μια σειρά απαιτήσεων παροχής πληροφοριών σχετικά με το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων στην περίπτωση συμβάσεων μεταξύ ενός εμπόρου και ενός καταναλωτή. Ειδικότερα, παρέχεται υποχρεωτικά στον καταναλωτή το ενημερωτικό σημείωμα του παραρτήματος ΙΙ.

Το *άρθρο 10* ορίζει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να μεριμνούν για την πρόβλεψη κυρώσεων για τις περιπτώσεις στις οποίες έμποροι δεν συμμορφώνονται με τις ειδικές απαιτήσεις που καθορίζονται στα άρθρα 8 και 9.

Το *άρθρο 11* εξηγεί ότι μία συνέπεια της έγκυρης επιλογής του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων είναι ότι το εν λόγω δίκαιο είναι το μόνο εφαρμοστέο στα ζητήματα που ρυθμίζονται με τις διατάξεις του και ότι, συνεπώς, οι λοιποί εθνικοί κανόνες δεν εφαρμόζονται για τα ζητήματα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του. Η επιλογή του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων έχει αναδρομική ισχύ και καλύπτει τη συμμόρφωση με τις υποχρεώσεις παροχής πληροφοριών προ της σύναψης της σύμβασης, καθώς και τα έννομα βοηθήματα σε περίπτωση αθέτησης των υποχρεώσεων αυτών.

Το *άρθρο 12* διευκρινίζει ότι ο κανονισμός ισχύει με την επιφύλαξη των απαιτήσεων παροχής πληροφοριών που προβλέπονται στην οδηγία 2006/123/ΕΚ σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά[16].

Το *άρθρο 13* καθορίζεται η ευχέρεια των κρατών μελών να θεσπίσουν νομοθεσία βάσει της οποίας το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα μπορεί να χρησιμοποιείται από τους

---

[16] ΕΕ L 376 της 27.12.2006, σ. 36.

συμβαλλομένους ακόμη και για τις συμβάσεις με αμιγώς εγχώριο χαρακτήρα και για τις συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ εμπόρων εκ των οποίων κανείς δεν είναι ΜΜΕ.

Το *άρθρο 14* ορίζει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να γνωστοποιούν τις τελεσίδικες αποφάσεις δικαστηρίων τους οι οποίες περιλαμβάνουν ερμηνεία των διατάξεων του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων ή οποιασδήποτε άλλης διάταξης του κανονισμού. Η Επιτροπή θα συγκροτήσει βάση δεδομένων με τις εν λόγω δικαστικές αποφάσεις.

Το *άρθρο 15* περιλαμβάνει ρήτρα αναθεώρησης.

Το *άρθρο 16* προβλέπει ότι ο κανονισμός θα τεθεί σε ισχύ την εικοστή ημέρα μετά την ημέρα της δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

Β. Παράρτημα Ι

Το παράρτημα Ι περιέχει το κείμενο του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

Στο *Μέρος Ι «Εισαγωγικές διατάξεις»* καθορίζονται οι γενικές αρχές του δικαίου των συμβάσεων, π.χ. η καλή πίστη και τα χρηστά συναλλακτικά ήθη, τις οποίες οφείλουν να τηρούν όλοι οι συμβαλλόμενοι κατά τις συναλλαγές τους. Με την αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων διασφαλίζεται επίσης η δυνατότητα των συμβαλλομένων μερών να αποκλίνουν από τους κανόνες του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, εκτός αν αυτοί έχουν προσδιορισθεί ρητώς ως υποχρεωτικής ισχύος, όπως συμβαίνει με τους κανόνες που αποσκοπούν στην προστασία του καταναλωτή.

Το *Μέρος ΙΙ, που τιτλοφορείται «Σύναψη δεσμευτικής σύμβασης»*, περιέχει διατάξεις σχετικά με το δικαίωμα των μερών να λαμβάνουν ουσιώδεις πληροφορίες προ της σύναψης της σύμβασης, καθώς και κανόνες σχετικά με τον τρόπο σύναψης συμφωνιών μεταξύ δύο μερών. Το υπόψη μέρος περιλαμβάνει επίσης ειδικές διατάξεις με τις οποίες αναγνωρίζεται στον καταναλωτή δικαίωμα υπαναχώρησης από συμβάσεις συναφθείσες εξ αποστάσεως ή εκτός εμπορικού καταστήματος. Τέλος, περιλαμβάνει διατάξεις σχετικά με την ακύρωση συμβάσεων που είναι αποτέλεσμα πλάνης, απάτης, απειλής ή αθέμιτης εκμετάλλευσης.

Το Μέρος ΙΙΙ, που τιτλοφορείται «Αξιολόγηση του περιεχομένου της σύμβασης», περιέχει γενικές διατάξεις σχετικά με τον τρόπο ερμηνείας των συμβατικών όρων σε περίπτωση αμφιβολίας. Επίσης περιέχει κανόνες σχετικά με το περιεχόμενο και τα αποτελέσματα των συμβάσεων, καθώς και σχετικά με το ποιοι συμβατικοί όροι ενδέχεται να είναι καταχρηστικοί και, συνεπώς, άκυροι.

Στο Μέρος IV, που τιτλοφορείται «Υποχρεώσεις και έννομα βοηθήματα των μερών σύμβασης πώλησης», εξετάζονται λεπτομερώς οι κανόνες που ισχύουν ειδικά για τις συμβάσεις πώλησης και τις συμβάσεις με αντικείμενο την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου και οι οποίοι περιλαμβάνουν τις υποχρεώσεις του πωλητή και του αγοραστή. Το υπόψη μέρος περιέχει επίσης κανόνες σχετικά με τα έννομα βοηθήματα του αγοραστή και του πωλητή σε περίπτωση μη εκτέλεσης.

Το *Μέρος V, που τιτλοφορείται «Υποχρεώσεις και έννομα βοηθήματα των μερών σύμβασης παροχής συναφών υπηρεσιών»*, αφορά περιπτώσεις στις οποίες ο πωλητής παρέχει, σε στενή συνάφεια με σύμβαση πώλησης αγαθών ή προμήθειας ψηφιακού περιεχομένου, ορισμένες υπηρεσίες, π.χ. εγκατάστασης, επισκευής ή συντήρησης. Στο υπόψη μέρος εξηγούνται οι ειδικοί κανόνες οι οποίοι ισχύουν σε τέτοιες περιπτώσεις και, ιδίως, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των μερών στο πλαίσιο τέτοιων συμβάσεων.

Το *Μέρος VI, που τιτλοφορείται «Αποζημίωση και τόκοι»*, περιέχει συμπληρωματικούς κοινούς κανόνες σχετικά με την καταβολή αποζημίωσης και τους οφειλόμενους τόκους υπερημερίας.

Στο *Μέρος VII, που τιτλοφορείται «Απόδοση»*, εξηγούνται οι κανόνες σχετικά με το τι πρέπει να αποδίδεται σε περίπτωση ακύρωσης ή καταγγελίας μιας σύμβασης.

Το *Μέρος VIII, που τιτλοφορείται «Παραγραφή»,* περιέχει διατάξεις σχετικά με τις συνέπειες της παρόδου του χρόνου για την άσκηση δικαιωμάτων βάσει μιας σύμβασης.

Το *Προσάρτημα 1* περιέχει το «Υπόδειγμα οδηγιών υπαναχώρησης», το οποίο πρέπει να παρέχεται από τον έμπορο στον καταναλωτή πριν από σύναψη συμβάσεως εξ αποστάσεως ή εκτός εμπορικού καταστήματος, ενώ το *Προσάρτημα 2* περιέχει ένα τυποποιημένο έντυπο υπαναχώρησης.

Γ. Παράρτημα ΙΙ

Το Παράρτημα ΙΙ περιλαμβάνει το «Τυποποιημένο ενημερωτικό σημείωμα σχετικά με το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων», το οποίο πρέπει να παρέχεται από τον έμπορο στον καταναλωτή πριν από τη σύναψη συμφωνίας σχετικά με τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

2011/0284 (COD)

Πρόταση

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

σχετικά με τη θέσπιση κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη τη συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ιδίως το άρθρο 114,

Έχοντας υπόψη την πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής,

Κατόπιν διαβίβασης του σχεδίου νομοθετικής πράξης στα εθνικά κοινοβούλια,

Έχοντας υπόψη τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής[17],

Έχοντας υπόψη τη γνώμη της Επιτροπής των Περιφερειών [18],

Αποφασίζοντας σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

(1) Όσον αφορά τις διασυνοριακές οικονομικές δραστηριότητες, συνεχίζουν να υφίστανται σημαντικοί φραγμοί οι οποίοι εμποδίζουν την εσωτερική αγορά να εκμεταλλευτεί το πλήρες δυναμικό της για ανάπτυξη και δημιουργία θέσεων απασχόλησης. Σήμερα, μόνον ένας στους δέκα εμπόρους στην Ένωση εξάγει αγαθά σε άλλα κράτη της Ένωσης και η πλειοψηφία αυτών που το κάνουν εξάγει μόνον σε μικρό αριθμό κρατών μελών. Μεταξύ των διαφόρων εμποδίων που αντιμετωπίζονται στο διασυνοριακό εμπόριο, στα οποία συμπεριλαμβάνονται οι φορολογικές νομοθεσίες, οι διοικητικές απαιτήσεις, οι δυσκολίες παράδοσης και τα γλωσσικά και πολιτιστικά ζητήματα, οι έμποροι θεωρούν ότι η δυσκολία ενημέρωσης όσον αφορά τις διατάξεις του αλλοδαπού δικαίου των συμβάσεων συγκαταλέγεται μεταξύ των κορυφαίων εμποδίων στις συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων και καταναλωτών καθώς και στις συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων. Αυτό αποβαίνει επίσης εις βάρος των καταναλωτών λόγω της περιορισμένης προσφοράς αγαθών. Οι διαφορές μεταξύ των εθνικών δικαίων των συμβάσεων παρεμποδίζουν την άσκηση θεμελιωδών ελευθεριών, όπως η ελευθερία παροχής αγαθών και υπηρεσιών και αποτελούν εμπόδιο στη λειτουργία και την αδιάκοπη ανάπτυξη της εσωτερικής αγοράς. Έχουν επίσης ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού, ιδιαίτερα στις αγορές μικρότερων κρατών μελών.

---

[17] ΕΕ C , , σ. .
[18] ΕΕ C , , σ. .

(2) Οι συμβάσεις αποτελούν απαραίτητο νομικό εργαλείο για κάθε οικονομική συναλλαγή. Εντούτοις, η ανάγκη των εμπόρων να προσδιορίσουν το εφαρμοστέο δίκαιο ή να προβούν σε σχετική διαπραγμάτευση, να ενημερωθούν σχετικά με τις διατάξεις ενός εφαρμοστέου αλλοδαπού δικαίου που συχνά χρήζουν μετάφρασης, να λάβουν νομικές συμβουλές προκειμένου να εξοικειωθούν με τις απαιτήσεις του δικαίου αυτού και να προσαρμόσουν τις συμβάσεις τους σε διάφορα εθνικά δίκαια που ενδεχομένως ισχύουν στις διασυνοριακές συναλλαγές καθιστά το διασυνοριακό εμπόριο περισσότερο περίπλοκο και δαπανηρό σε σύγκριση με το εσωτερικό. Τα εμπόδια που υπάρχουν σε σχέση με το δίκαιο των συμβάσεων συμβάλλουν τοιουτοτρόπως με καθοριστικό τρόπο στην αποθάρρυνση σημαντικού αριθμού εμπόρων προσανατολισμένων προς τις εξαγωγές από την είσοδο στο διασυνοριακό εμπόριο ή την επέκταση των επιχειρήσεών τους σε περισσότερα κράτη μέλη. Αυτό το αποτρεπτικό αποτέλεσμα είναι ιδιαίτερα ισχυρό για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις (ΜΜΕ) για τις οποίες το κόστος εισόδου σε περισσότερες αλλοδαπές αγορές είναι συχνά ιδιαίτερα υψηλό σε σχέση με τον κύκλο εργασιών τους. Κατά συνέπεια, οι έμποροι στερούνται ευκαιριών εξοικονόμησης δαπανών τις οποίες θα είχαν σε περίπτωση που θα ήταν εφικτή η εμπορία αγαθών και υπηρεσιών βάσει ενός ενιαίου για όλες τις διασυνοριακές συναλλαγές τους δικαίου των συμβάσεων και, στο ηλεκτρονικό περιβάλλον, βάσει ενός ενιαίου δικτυακού τόπου.

(3) Το σχετικό με το δίκαιο των συμβάσεων κόστος συναλλαγής, που έχει αποδειχθεί ιδιαίτερα σημαντικό, και τα νομικά εμπόδια που απορρέουν από τις διαφορές που παρατηρούνται μεταξύ των εθνικών κανόνων αναγκαστικού δικαίου για την προστασία του καταναλωτή έχουν άμεσο αποτέλεσμα στη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς στο πλαίσιο των συναλλαγών μεταξύ επιχειρήσεων και καταναλωτών. Σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 593/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2008, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές (Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 593/2008)[19], όταν ένας έμπορος κατευθύνει τις δραστηριότητές του σε καταναλωτές άλλου κράτους μέλους, εφαρμόζονται οι διατάξεις περί προστασίας του καταναλωτή του κράτους μέλος της συνήθους διαμονής του καταναλωτή, οι οποίες προσφέρουν υψηλότερο επίπεδο προστασίας και από τις οποίες σύμφωνα με το δίκαιο αυτό δεν μπορεί να υπάρξει παρέκκλιση μέσω συμφωνίας, ακόμα και στις περιπτώσεις που τα μέρη έχουν επιλέξει κάποιο άλλο εφαρμοστέο δίκαιο. Ως εκ τούτου, οι έμποροι χρειάζεται να γνωρίζουν εκ των προτέρων κατά πόσον το δίκαιο του καταναλωτή προσφέρει υψηλότερη προστασία και να φροντίζουν ώστε η σύμβασή τους να συμμορφώνεται με τις απαιτήσεις του δικαίου αυτού. Επιπλέον, στο ηλεκτρονικό εμπόριο, οι προσαρμογές των δικτυακών τόπων που πρέπει να αντικατοπτρίζουν τις δεσμευτικές αξιώσεις των εφαρμοστέων αλλοδαπών νομοθεσιών για τις καταναλωτικές συμβάσεις συνεπάγονται περαιτέρω έξοδα. Η υφιστάμενη εναρμόνιση του δικαίου των καταναλωτών σε επίπεδο Ένωσης έχει επιτρέψει μια κάποια προσέγγιση σε ορισμένους τομείς. Εντούτοις, οι διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των νομοθεσιών των κρατών μελών παραμένουν σημαντικές· η ισχύουσα εναρμόνιση αφήνει στα κράτη μέλη ευρύ φάσμα επιλογών σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να συμμορφωθούν προς τις αξιώσεις της ενωσιακής νομοθεσίας και με το επίπεδο προστασίας που πρέπει να εξασφαλισθεί για τους καταναλωτές.

---

[19] ΕΕ L 177 της 4.7.2008, σ. 6.

(4) Οι σχετικοί με το δίκαιο των συμβάσεων φραγμοί που εμποδίζουν τους εμπόρους από την πλήρη εκμετάλλευση του δυναμικού της εσωτερικής αγοράς λειτουργούν εξίσου εις βάρος των καταναλωτών. Η πραγματοποίηση λιγότερων διασυνοριακών συναλλαγών οδηγεί σε μείωση των εισαγωγών και σε άμβλυνση της ανταγωνιστικότητας. Οι καταναλωτές περιέρχονται ενδεχομένως σε μειονεκτική θέση λόγω της ύπαρξης περιορισμένης επιλογής αγαθών σε υψηλότερες τιμές, τόσο λόγω του ότι λιγότεροι αλλοδαποί έμποροι προσφέρουν τα προϊόντα τους και τις υπηρεσίες τους απευθείας σε αυτούς όσο και, έμμεσα, λόγω του ότι υπάρχει περιορισμένο διασυνοριακό εμπόριο μεταξύ επιχειρήσεων στο επίπεδο της χονδρικής πώλησης. Ενώ οι διασυνοριακές αγορές προϊόντων μπορούν να προσφέρουν σημαντικά οικονομικά προτερήματα από την άποψη των περισσότερων και καλύτερων προσφορών, πολλοί καταναλωτές διστάζουν να προβούν σε αγορές στην αλλοδαπή, λόγω της αβεβαιότητας που επικρατεί όσον αφορά τα δικαιώματά τους. Ορισμένες από τις βασικές ανησυχίες των καταναλωτών έχουν σχέση με το δίκαιο των συμβάσεων, όπως, για παράδειγμα, το ερώτημα του κατά πόσον τους παρέχεται επαρκής προστασία στην περίπτωση αγοράς ελαττωματικών προϊόντων. Ως συνέπεια του γεγονότος αυτού, σημαντικός αριθμός καταναλωτών προτιμάει να αγοράζει εγχώρια, ακόμα και αν αυτό συνεπάγεται μικρότερη επιλογή ή υψηλότερες τιμές.

(5) Επιπλέον, αυτοί οι καταναλωτές που επιθυμούν να επωφεληθούν από τις διαφορές τιμών μεταξύ κρατών μελών αγοράζοντας από έμπορο εγκατεστημένο σε άλλο κράτος μέλος εμποδίζονται συχνά λόγω της άρνησης πώλησης του εμπόρου. Ενώ το ηλεκτρονικό εμπόριο έχει σε μεγάλο βαθμό διευκολύνει την αναζήτηση προσφορών καθώς και τη σύγκριση τιμών και άλλων συνθηκών, ανεξάρτητα από τον τόπο εγκατάστασης του εμπόρου, παραγγελίες καταναλωτών από την αλλοδαπή απορρίπτονται πολύ συχνά από εμπόρους που δεν επιθυμούν να επιδοθούν σε διασυνοριακές συναλλαγές.

(6) Οι διαφορές μεταξύ των εθνικών δικαίων των συμβάσεων αποτελούν, κατά συνέπεια, φραγμούς που εμποδίζουν τους καταναλωτές και τους εμπόρους να αντλήσουν τα οφέλη που προσφέρει η εσωτερική αγορά. Αυτοί οι σχετικοί με το δίκαιο των συμβάσεων φραγμοί θα μειωθούν σημαντικά αν οι συμβάσεις βασισθούν σε ενιαίο ομοιόμορφο σύνολο κανόνων σχετικά με το δίκαιο των συμβάσεων ανεξάρτητα από των τόπο εγκατάστασης των μερών. Ένα τέτοιο ομοιόμορφο σύνολο κανόνων σχετικά με το δίκαιο των συμβάσεων θα καλύπτει ολόκληρο τον κύκλο ζωής μιας σύμβασης και θα συμπεριλαμβάνει τοιουτοτρόπως τους τομείς που είναι οι πλέον σημαντικοί κατά τη σύναψη συμβάσεων. Θα περιλαμβάνει επίσης πλήρως εναρμονισμένες διατάξεις για την προστασία των καταναλωτών.

(7) Οι διαφορές μεταξύ των εθνικών δικαίων των συμβάσεων και τα αποτελέσματά τους στο διασυνοριακό εμπόριο έχουν επίσης ως συνέπεια τον περιορισμό του ανταγωνισμού. Περιορισμένες διασυνοριακές συναλλαγές συνεπάγονται περιορισμένο ανταγωνισμό και κατά συνέπεια περιορισμένα κίνητρα για τους εμπόρους ώστε να γίνουν περισσότερο καινοτόμοι και να βελτιώσουν την ποιότητα των προϊόντων τους ή να μειώσουν τις τιμές. Ιδιαίτερα στα μικρότερα κράτη μέλη με περιορισμένο αριθμό εγχώριων ανταγωνιστών, η απόφαση των αλλοδαπών εμπόρων να απέχουν από την είσοδο στις εν λόγω αγορές λόγω του κόστους και της πολυπλοκότητας ενδέχεται να περιορίσει τον ανταγωνισμό, με σημαντικές επιπτώσεις όσον αφορά την επιλογή και τα επίπεδα τιμών των διαθεσίμων προϊόντων. Επιπλέον, οι φραγμοί στο διασυνοριακό εμπόριο μπορούν να θέσουν σε κίνδυνο τον ανταγωνισμό μεταξύ ΜΜΕ και μεγαλύτερων εταιρειών. Ενόψει του σημαντικού αντίκτυπου του κόστους των

συναλλαγών σε σχέση με τον κύκλο εργασιών, είναι πολύ πιθανότερο για μια ΜΜΕ να μην επιχειρήσει να εισέλθει στην αλλοδαπή αγορά από ό,τι ένας μεγαλύτερος ανταγωνιστής.

(8) Για να ξεπερασθούν αυτοί οι σχετικοί με το δίκαιο των συμβάσεων φραγμοί, τα μέρη θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να συμφωνούν ότι οι συμβάσεις τους θα διέπονται από ένα ενιαίο ομοιόμορφο σύνολο κανόνων σχετικά με το δίκαιο των συμβάσεων, με την ίδια έννοια και ερμηνεία σε όλα τα κράτη μέλη, δηλαδή από ένα κοινό δίκαιο των πωλήσεων. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα αντιπροσωπεύει μια συμπληρωματική επιλογή που θα αυξάνει τις δυνατότητες επιλογής των μερών και θα μπορεί να χρησιμοποιείται σε κάθε περίπτωση που τα μέρη από κοινού θεωρούν την επιλογή αυτή επωφελή για να διευκολυνθεί πραγματικά το διασυνοριακό εμπόριο και να περιορισθεί το κόστος των συναλλαγών και διάφορα είδη ευκαιριακού κόστους καθώς και άλλα σχετικά με το δίκαιο των συμβάσεων εμπόδια στις διασυνοριακές συναλλαγές. Θα πρέπει να αποτελεί τη βάση συμβατικής σχέσης μόνον εφόσον τα μέρη αποφασίσουν από κοινού την εφαρμογή του.

(9) Ο παρών κανονισμός θεσπίζει ένα κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων. Εναρμονίζει το δίκαιο των συμβάσεων των κρατών μελών χωρίς όμως να απαιτεί τροποποιήσεις του ήδη ισχύοντος εθνικού δικαίου των συμβάσεων, αλλά με την καθιέρωση στο εθνικό δίκαιο κάθε κράτους μέλους ενός δεύτερου καθεστώτος δικαίου των συμβάσεων για τις συμβάσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του. Αυτό το δεύτερο καθεστώς θα πρέπει να είναι πανομοιότυπο σε ολόκληρη την Ένωση και να ισχύει παράλληλα με τους προϋπάρχοντες κανόνες του εθνικού δικαίου των συμβάσεων. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα πρέπει να εφαρμόζεται σε μια διασυνοριακή σύμβαση, σε προαιρετική βάση και μετά από ρητή συμφωνία των μερών.

(10) Η συμφωνία για τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων θα πρέπει να αποτελεί επιλογή που θα γίνεται εντός του πεδίου εφαρμογής του σχετικού εθνικού δικαίου το οποίο είναι εφαρμοστέο σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 593/2008 ή, σε σχέση με τις υποχρεώσεις προσυμβατικής πληροφόρησης, σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2007, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές ενοχές (κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 864/2007)[20], ή σύμφωνα με οποιονδήποτε άλλο σχετικό κανόνα σύγκρουσης νόμων. Η συμφωνία για τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων δεν θα πρέπει ως εκ τούτου να ανάγεται σε, ούτε να συγχέεται με, επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου κατά την έννοια των κανόνων σύγκρουσης νόμων ούτε να θέτει υπό αμφισβήτηση τους κανόνες αυτούς. Ο παρών κανονισμός δεν θα επηρεάσει επομένως κανέναν από τους ισχύοντες κανόνες σύγκρουσης νόμων.

(11) Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα πρέπει να περιλαμβάνει ένα πλήρως εναρμονισμένο σύνολο υποχρεωτικών κανόνων προστασίας του καταναλωτή. Σύμφωνα με το άρθρο 114 παράγραφος 3 της Συνθήκης, οι συγκεκριμένοι κανόνες θα πρέπει να εξασφαλίζουν υψηλό επίπεδο προστασίας των καταναλωτών με σκοπό την ενίσχυση της εμπιστοσύνης των καταναλωτών στο κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων και τη δημιουργία σε αυτούς κινήτρων για τη σύναψη στη βάση αυτή διασυνοριακών συμβάσεων. Οι κανόνες θα πρέπει να διατηρήσουν ή να βελτιώσουν

---

[20] ΕΕ L 199 της 31.7.2007, σ. 40.

το επίπεδο προστασίας που εξασφαλίζεται για τους καταναλωτές σύμφωνα με το δίκαιο των καταναλωτών της Ένωσης.

(12) Δεδομένου ότι το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων περιλαμβάνει ένα άρτιο σύνολο πλήρως εναρμονισμένων υποχρεωτικών κανόνων προστασίας του καταναλωτή, δεν θα υπάρχουν διαφορές μεταξύ των νομοθεσιών των κρατών μελών στον συγκεκριμένο τομέα, στις περιπτώσεις εκείνες που τα μέρη έχουν επιλέξει να χρησιμοποιήσουν το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων . Κατά συνέπεια, το άρθρο 6 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 593/2008, το οποίο βασίζεται στην ύπαρξη διαφόρων επιπέδων προστασίας του καταναλωτή στα κράτη μέλη, στερείται πρακτικής σημασίας για τα ζητήματα που καλύπτονται από το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων.

(13) Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα πρέπει να χρησιμοποιείται για διασυνοριακές συμβάσεις, επειδή ακριβώς μέσα στο πλαίσιο αυτό οι διαφορές μεταξύ των εθνικών δικαίων οδηγούν σε πολυπλοκότητα και πρόσθετα έξοδα και αποτρέπουν τα συμβαλλόμενα μέρη από τη σύναψη συμβατικών σχέσεων. Ο διασυνοριακός χαρακτήρας μιας σύμβασης, στην περίπτωση των συμβάσεων μεταξύ επιχειρήσεων, θα πρέπει να αξιολογείται στη βάση της συνήθους διαμονής των μερών. Σε μία σύμβαση μεταξύ επιχείρησης και καταναλωτή η διασυνοριακή αξίωση θα πρέπει να τηρείται όταν είτε η γενική διεύθυνση που ορίζεται από τον καταναλωτή είτε η διεύθυνση παράδοσης των αγαθών ή η διεύθυνση χρέωσης που ορίζεται από τον καταναλωτή βρίσκονται σε κράτος μέλος μεν, αλλά εκτός του κράτους στο οποίο ο έμπορος έχει τη συνήθη διαμονή του.

(14) Η χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων δεν θα πρέπει να περιορίζεται σε διασυνοριακές καταστάσεις στις οποίες συμμετέχουν μόνο κράτη μέλη, αλλά θα πρέπει εξίσου να χρησιμεύει για να διευκολυνθεί το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και τρίτων χωρών. Όταν συμμετέχουν καταναλωτές από τρίτες χώρες, η συμφωνία χρήσης του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, η οποία θα συνεπάγεται την επιλογή αλλοδαπού δικαίου για τους καταναλωτές, θα πρέπει να υπόκειται στους εφαρμοστέους κανόνες σύγκρουσης νόμων.

(15) Οι έμποροι που επιδίδονται τόσο σε αμιγώς εγχώριες όσο και σε διασυνοριακές εμπορικές συναλλαγές ενδέχεται επίσης να θεωρήσουν επωφελή τη χρήση μιας ενιαίας ομοιόμορφης σύμβασης για το σύνολο των συναλλαγών τους. Επομένως, τα κράτη μέλη θα πρέπει να είναι ελεύθερα να αποφασίζουν ότι το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα μπορεί να εφαρμόζεται από τα μέρη σε αποκλειστικά εθνικό πλαίσιο.

(16) Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα πρέπει ιδιαίτερα να χρησιμοποιείται για την πώληση κινητών αγαθών, συμπεριλαμβανομένης της κατασκευής ή παραγωγής τέτοιων αγαθών, δεδομένου ότι αποτελεί, από οικονομική άποψη, το μοναδικό πιο σημαντικό είδος σύμβασης το οποίο προσφέρει ιδιαίτερο δυναμικό ανάπτυξης στο διασυνοριακό εμπόριο και ιδιαίτερα στο ηλεκτρονικό.

(17) Προκειμένου να συνυπολογισθεί η αυξανόμενη σημασία της ψηφιακής οικονομίας, το πεδίο εφαρμογής του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων θα πρέπει επίσης να καλύπτει τις συμβάσεις για την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου. Η μεταφορά ψηφιακού περιεχομένου προς αποθήκευση, επεξεργασία ή πρόσβαση, και επαναλαμβανόμενη χρήση, όπως η τηλεφόρτωση μουσικής, αναπτύσσεται ταχέως και

δημιουργεί μεγάλο δυναμικό περαιτέρω ανάπτυξης, συνεχίζει όμως να περιβάλλεται, σε σημαντικό βαθμό, από νομική ποικιλομορφία και αβεβαιότητα. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα πρέπει ως εκ τούτου να ισχύει για την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου, ανεξάρτητα από το κατά πόσον αυτό το ψηφιακό περιεχόμενο παρέχεται πάνω σε σταθερό υπόθεμα.

(18) Το ψηφιακό περιεχόμενο συχνά παρέχεται χωρίς την καταβολή συγκεκριμένου τιμήματος αλλά σε συνδυασμό με χωριστά πληρωμένα αγαθά ή υπηρεσίες, συνεπαγόμενο μη χρηματική αντιπαροχή όπως η παροχή πρόσβασης σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα ή η δωρεάν πρόσβαση στο πλαίσιο στρατηγικής εμπορικής προώθησης βάσει της προσδοκίας ότι ο καταναλωτής θα αγοράσει επιπρόσθετα ή πιο εξελιγμένα προϊόντα ψηφιακού περιεχομένου σε μεταγενέστερο στάδιο. Ενόψει αυτής της ιδιαίτερης διάρθρωσης της αγοράς και του γεγονότος ότι το ελαττωματικό ψηφιακό περιεχόμενο μπορεί να ζημιώσει τα οικονομικά συμφέροντα των καταναλωτών, ανεξάρτητα από τις συνθήκες προμήθειας αυτού του περιεχομένου, η δυνατότητα εφαρμογής του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων δεν θα πρέπει να εξαρτάται από το κατά πόσον έχει καταβληθεί τίμημα για το συγκεκριμένο ψηφιακό περιεχόμενο.

(19) Με σκοπό να μεγιστοποιηθεί η προστιθέμενη αξία του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, το καθ'ύλην πεδίο εφαρμογής του θα πρέπει επίσης να συμπεριλάβει ορισμένες υπηρεσίες που παρέχονται από τον πωλητή, ιδίως η επισκευή, η συντήρηση και η εγκατάσταση των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου, οι οποίες συνδέονται άμεσα και στενά με συγκεκριμένα αγαθά ή ψηφιακό περιεχόμενο, η προμήθεια των οποίων γίνεται βάσει του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων και τα οποία, στην πράξη, συχνά συνδυάζονται ταυτόχρονα στην ίδια ή σε συνδεδεμένη σύμβαση.

(20) Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων δεν θα πρέπει να καλύπτει συνδεδεμένες συμβάσεις βάσει των οποίων ο αγοραστής αποκτά αγαθά ή του παρέχονται υπηρεσίες από τρίτο μέρος. Αυτό δεν θα ήταν πράγματι ενδεδειγμένο επειδή το τρίτο μέρος δεν αποτελεί μέρος της συμφωνίας των συμβαλλομένων μερών να εφαρμόζουν τους κανόνες του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων. Μια συνδεδεμένη σύμβαση με τρίτο μέρος θα πρέπει να διέπεται από την αντίστοιχη εθνική νομοθεσία η οποία είναι εφαρμοστέα σύμφωνα με τους κανονισμούς (ΕΚ) αριθ. 593/2008 και (ΕΚ) αριθ. 864/2007 ή με οποιονδήποτε άλλον σχετικό κανόνα σύγκρουσης νόμων.

(21) Για να επιλυθούν τα υφιστάμενα προβλήματα που έχουν σχέση με την εσωτερική αγορά και τον ανταγωνισμό με στοχοθετημένο και ανάλογο τρόπο, το προσωπικό πεδίο εφαρμογής του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων θα πρέπει να επικεντρωθεί σε πρόσωπα που τώρα αποφεύγουν να αναπτύξουν δραστηριότητες στην αλλοδαπή λόγω της διαφοράς των εθνικών δικαίων των συμβάσεων, με συνέπεια να υπάρχει σημαντικός δυσμενής αντίκτυπος στο διασυνοριακό εμπόριο. Θα πρέπει ως εκ τούτου να καλύπτει όλες τις συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων και καταναλωτών καθώς και τις συμβάσεις μεταξύ εμπόρων στις οποίες τουλάχιστον ένας εκ των συμβαλλομένων είναι ΜΜΕ κατά την έννοια της σύστασης της Επιτροπής 2003/361, της 6ης Μαΐου 2003, σχετικά με τον ορισμό των πολύ μικρών, των μικρών και των μεσαίων επιχειρήσεων[21]. Αυτό εντούτοις δεν θα πρέπει να θίγει τη δυνατότητα των κρατών μελών να θέτουν σε εφαρμογή νομοθεσία που διευρύνει το πεδίο εφαρμογής

[21] ΕΕ L 124 της 20.5.2003, σ. 36.

του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων σε συμβάσεις μεταξύ εμπόρων, μεταξύ των οποίων δεν συγκαταλέγεται καμία ΜΜΕ. Οπωσδήποτε, στις συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων, οι έμποροι διαθέτουν απόλυτη ελευθερία σύναψης συμβάσεων και ενθαρρύνονται να χρησιμοποιούν το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων ως πηγή έμπνευσης για το σχεδιασμό των συμβατικών όρων τους.

(22) Η συμφωνία των μερών της σύμβασης είναι απαραίτητη για την εφαρμογή του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων. Αυτή η συμφωνία θα πρέπει να υπόκειται σε αυστηρές απαιτήσεις στην περίπτωση των συναλλαγών μεταξύ επιχειρήσεων και καταναλωτών. Δεδομένου ότι στην πράξη είναι συνήθως ο έμπορος αυτός που προτείνει τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, οι καταναλωτές θα πρέπει να έχουν πλήρη επίγνωση του γεγονότος ότι συμφωνούν ως προς τη χρήση κανόνων που είναι διαφορετικοί από εκείνους της ισχύουσας εθνικής νομοθεσίας τους. Ως εκ τούτου, η συναίνεση του καταναλωτή για τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων θα πρέπει να είναι παραδεκτή μόνον υπό τη μορφή ρητής δήλωσης χωριστής από τη δήλωση που προσδιορίζει τη συμφωνία για τη σύναψη της σύμβασης. Δεν θα πρέπει ως εκ τούτου να είναι δυνατό να προταθεί η χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων ως όρος της σύμβασης που πρόκειται να συναφθεί, ιδιαίτερα ως στοιχείο των τυποποιημένων γενικών και ειδικών όρων του εμπόρου. Ο έμπορος θα πρέπει να παρέχει στον καταναλωτή επιβεβαίωση της συμφωνίας για τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων σε σταθερό υπόθεμα.

(23) Πέραν του να είναι συνειδητή επιλογή, η συναίνεση του καταναλωτή για τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων θα πρέπει να αποτελεί ενημερωμένη επιλογή. Ο έμπορος πρέπει ως εκ τούτου όχι μόνο να εφιστά την προσοχή του καταναλωτή στην προτεινόμενη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων αλλά εξίσου να του παρέχει πληροφορίες σχετικά με το χαρακτήρα και τα κύρια χαρακτηριστικά αυτού του δικαίου. Για να διευκολυνθεί το συγκεκριμένο καθήκον των εμπόρων, αποφεύγοντας τοιουτοτρόπως τις περιττές διοικητικές επιβαρύνσεις, και για να εξασφαλιστεί η συνοχή όσον αφορά το επίπεδο και την ποιότητα των πληροφοριών που ανακοινώνονται στους καταναλωτές, οι έμποροι θα πρέπει να χορηγούν στους καταναλωτές το τυποποιημένο ενημερωτικό σημείωμα που προβλέπεται στον παρόντα κανονισμό και το οποίο είναι άμεσα διαθέσιμο σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ένωσης. Όταν δεν είναι δυνατή η χορήγηση του ενημερωτικού σημειώματος στον καταναλωτή, για παράδειγμα στο πλαίσιο τηλεφωνικής κλήσης ή όταν ο έμπορος παρέλειψε να χορηγήσει το ενημερωτικό σημείωμα, η συμφωνία σχετικά με τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων δεν θα πρέπει να είναι δεσμευτική για τον καταναλωτή μέχρις ότου αυτός λάβει το ενημερωτικό σημείωμα μαζί με την επιβεβαίωση της συμφωνίας και στη συνέχεια δηλώσει ότι συναινεί.

(24) Για να αποφευχθεί η επιλεκτική εφαρμογή ορισμένων στοιχείων του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, η οποία θα διατάρασσε την ισορροπία μεταξύ δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των μερών και θα αλλοίωνε το επίπεδο προστασίας των καταναλωτών, η επιλογή θα πρέπει να καλύπτει το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων στο σύνολό του και όχι μόνον ορισμένα μέρη του δικαίου αυτού.

(25) Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες θα εφαρμοζόταν κανονικά στη συγκεκριμένη σύμβαση η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τις διεθνείς πωλήσεις κινητών πραγμάτων, η επιλογή του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων θα συνεπάγεται

τη συμφωνία των συμβαλλομένων μερών για τον αποκλεισμό της εφαρμογής αυτής της Σύμβασης.

(26) Οι κανόνες του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων θα πρέπει να καλύπτουν ζητήματα του δικαίου των συμβάσεων που έχουν πρακτική σημασία καθ' όλον τον κύκλο ζωής των ειδών των συμβάσεων που εμπίπτουν στο καθ'ύλην και στο προσωπικό πεδίο εφαρμογής του, ιδιαίτερα των συμβάσεων που συνάπτονται επιγραμμικά (online). Πέραν των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των μερών και των έννομων βοηθημάτων λόγω μη εκτέλεσης, το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα πρέπει ως εκ τούτου να διέπει τις υποχρεώσεις προσυμβατικής πληροφόρησης, τη σύναψη μιας σύμβασης, συμπεριλαμβανομένων των τυπικών απαιτήσεων, το δικαίωμα υπαναχώρησης και τις συνέπειές του, την ακύρωση της σύμβασης λόγω πλάνης, απάτης ή αθέμιτης εκμετάλλευσης και τις συνέπειές της, την ερμηνεία, το περιεχόμενο και τα αποτελέσματα της σύμβασης, την αξιολόγηση και τις συνέπειες καταχρηστικών συμβατικών όρων, την απόδοση μετά από ακύρωση και καταγγελία της σύμβασης καθώς και την παραγραφή και τον αποκλεισμό δικαιωμάτων. Θα πρέπει να ρυθμίζει τις κυρώσεις που προβλέπονται στην περίπτωση παράβασης των υποχρεώσεων και καθηκόντων που προκύπτουν λόγω της εφαρμογής του.

(27) Όλα τα ζητήματα συμβατικού ή εξωσυμβατικού χαρακτήρα που δεν υπάγονται στο κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων διέπονται από τους προϋπάρχοντες, εκτός του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, κανόνες του εθνικού δικαίου που ισχύει δυνάμει των κανονισμών (ΕΚ) αριθ. 593/2008 και (ΕΚ) αριθ. 864/2007 ή οποιουδήποτε άλλου σχετικού κανόνα σύγκρουσης νόμων. Αυτά τα ζητήματα περιλαμβάνουν τη νομική προσωπικότητα, την ακυρότητα σύμβασης λόγω απουσίας δικαιοπρακτικής ικανότητας και παράνομου ή αντίθετου προς τα χρηστά συναλλακτικά ήθη χαρακτήρα της σύμβασης, τον καθορισμό της γλώσσας της σύμβασης, την απαγόρευση της διακριτικής μεταχείρισης, την εκπροσώπηση, την πολλαπλότητα οφειλετών και δανειστών, την αλλαγή των μερών σε περίπτωση εκχώρησης, συμψηφισμού και συγχώνευσης, το δίκαιο περί ιδιοκτησίας συμπεριλαμβανομένης της μεταβίβασης της κυριότητας, το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας και το δίκαιο των αδικοπραξιών. Επιπλέον, το ζήτημα του κατά πόσον μπορούν να εγερθούν από κοινού συντρέχουσες αξιώσεις περί συμβατικής ή εξωσυμβατικής ευθύνης δεν υπάγεται στο πεδίο εφαρμογής του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

(28) Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων δεν θα πρέπει να διέπει άλλα ζητήματα που εκφεύγουν του πεδίου εφαρμογής του δικαίου των συμβάσεων. Ο παρών κανονισμός δεν θα πρέπει να θίγει το ενωσιακό ή εθνικό δίκαιο σε σχέση με οποιοδήποτε τέτοιο ζήτημα. Για παράδειγμα, τα καθήκοντα πληροφόρησης που επιβάλλονται για την προστασία της υγείας και της ασφάλειας ή για περιβαλλοντικούς λόγους συνεχίζουν να παραμένουν εκτός του πεδίου εφαρμογής του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων. Ο παρών κανονισμός δεν θα πρέπει να θίγει περαιτέρω τις αξιώσεις πληροφόρησης της οδηγίας 2006/123/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά[22].

---

[22] ΕΕ L 376 της 27.12.2006, σ. 36.

(29) Μόλις υπάρξει έγκυρη συμφωνία για την εφαρμογή του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, μόνον το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα πρέπει να διέπει τα ζητήματα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του. Οι κανόνες του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων θα πρέπει να ερμηνεύονται αυτοτελώς σύμφωνα με τις πάγιες αρχές που ισχύουν για την ερμηνεία της ενωσιακής νομοθεσίας. Ζητήματα σχετικά με θέματα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, τα οποία δεν ρυθμίζονται ρητά από το δίκαιο αυτό, θα πρέπει να επιλύονται αποκλειστικά με ερμηνεία των κανόνων του χωρίς προσφυγή σε οποιοδήποτε άλλο δίκαιο. Οι κανόνες του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων θα πρέπει να ερμηνεύονται βάσει των υποκείμενων αρχών και στόχων και με γνώμονα το σύνολο των διατάξεών του.

(30) Η ελευθερία των συμβάσεων θα πρέπει να αποτελεί την κατευθυντήρια αρχή του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων. Η αυτονομία των μερών είναι σκόπιμο να περιορίζεται μόνο στις περιπτώσεις και στο βαθμό που αυτό είναι απαραίτητο, ιδιαίτερα για λόγους προστασίας του καταναλωτή. Όταν υπάρχει τέτοια αναγκαιότητα, ο υποχρεωτικός χαρακτήρας των συγκεκριμένων κανόνων πρέπει να προσδιορίζεται με σαφήνεια.

(31) Η αρχή της καλής πίστης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών θα πρέπει να κατευθύνει τον τρόπο συνεργασίας των μερών. Δεδομένου ότι ορισμένες διατάξεις αποτελούν ειδικές εκδηλώσεις της γενικής αρχής της καλής πίστης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών, αυτές θα πρέπει να υπερέχουν της γενικής αρχής. Η γενική αρχή δεν πρέπει ως εκ τούτου να χρησιμοποιείται ως μέσο για την τροποποίηση των συγκεκριμένων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των μερών όπως αυτά ορίζονται στις συγκεκριμένες διατάξεις. Οι συγκεκριμένες απαιτήσεις που απορρέουν από την αρχή της καλής πίστης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών θα πρέπει να εξαρτώνται, μεταξύ άλλων, από το σχετικό επίπεδο εμπειρογνωμοσύνης των μερών και να είναι ως εκ τούτου διαφορετικές στις συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων και καταναλωτών και στις συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων. Στις συναλλαγές μεταξύ εμπόρων, σημαντικό στοιχείο στο συγκεκριμένο πλαίσιο θα πρέπει να αποτελεί η ορθή εμπορική πρακτική που ακολουθείται στον συγκεκριμένο τομέα.

(32) Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα πρέπει να στοχεύει στη διατήρηση των εγκύρων συμβατικών σχέσεων, εφόσον αυτό είναι εφικτό και ενδεδειγμένο ενόψει των έννομων συμφερόντων των μερών.

(33) Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων θα πρέπει να προσφέρει ισορροπημένες λύσεις που να λαμβάνουν υπόψη τα έννομα συμφέροντα των μερών για τον καθορισμό και την άσκηση των έννομων βοηθημάτων που τίθενται στη διάθεσή τους σε περίπτωση μη εκτέλεσης της σύμβασης. Στις συμβάσεις μεταξύ επιχειρήσεων και καταναλωτών, το σύστημα των έννομων βοηθημάτων θα πρέπει να αντικατοπτρίζει το γεγονός ότι η μη συμμόρφωση προς τη σύμβαση των αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή των υπηρεσιών υπάγεται στη σφαίρα ευθύνης του εμπόρου.

(34) Για να ενισχυθεί η ασφάλεια δικαίου καθιστώντας προσιτή στο κοινό τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των εθνικών δικαστηρίων σχετικά με την ερμηνεία του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων ή οποιασδήποτε άλλης διάταξης του παρόντος κανονισμού, είναι σκόπιμο η Επιτροπή να δημιουργήσει βάση δεδομένων που να συγκεντρώνει τις σχετικές αποφάσεις. Για να συμβάλλουν στην

εκπλήρωση αυτού του καθήκοντος, τα κράτη μέλη θα πρέπει να εξασφαλίζουν την ταχεία γνωστοποίηση εθνικών αποφάσεων αυτού του είδους στην Επιτροπή.

(35) Είναι επίσης σκόπιμο να επανεξεταστεί η λειτουργία του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων ή οποιασδήποτε άλλης διάταξης του παρόντος κανονισμού μετά από πέντε έτη εφαρμογής. Η επανεξέταση θα πρέπει να λάβει υπόψη, μεταξύ άλλων, την ανάγκη περαιτέρω διεύρυνσης του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού σε σχέση με τις συμβάσεις μεταξύ επιχειρήσεων, τις εξελίξεις της αγοράς και της τεχνολογίας όσον αφορά το ψηφιακό περιεχόμενο και τις περαιτέρω εξελίξεις του κεκτημένου της Ένωσης.

(36) Δεδομένου ότι ο στόχος του παρόντος κανονισμού, συγκεκριμένα η συμβολή στην ορθή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς με τη θέσπιση ενός ομοιόμορφου συνόλου κανόνων δικαίου των συμβάσεων που να μπορεί να χρησιμοποιείται για διασυνοριακές συναλλαγές σε ολόκληρη την Ένωση, δεν μπορεί να επιτευχθεί επαρκώς από τα κράτη μέλη και μπορεί, συνεπώς, να επιτευχθεί καλύτερα σε επίπεδο Ένωσης, η Ένωση μπορεί να θεσπίσει μέτρα, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας που προβλέπεται στο άρθρο 5 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, που προβλέπεται στο συγκεκριμένο άρθρο, ο παρών κανονισμός δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη αυτού του στόχου.

(37) Ο παρών κανονισμός σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται ιδίως από το Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ειδικότερα τα άρθρα 16, 38 και 47,

ΕΞΕΔΩΣΑΝ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

Άρθρο 1
Σκοπός και αντικείμενο

1. Σκοπός του παρόντος κανονισμού είναι η βελτίωση των συνθηκών για την εγκαθίδρυση και τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, μέσω της θέσπισης ενιαίου συνόλου κανόνων στον τομέα του δικαίου των συμβάσεων, σύμφωνα με το περιεχόμενο του Παραρτήματος Ι (στο εξής: «κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων»). Οι κανόνες αυτοί μπορούν να χρησιμοποιούνται για τις διασυνοριακές συναλλαγές που έχουν ως αντικείμενο την πώληση αγαθών, την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου ή την παροχή συναφών υπηρεσιών κατόπιν συμφωνίας των μερών μιας σύμβασης.

2. Ο παρών κανονισμός επιτρέπει στους εμπόρους να βασίζονται σε κοινό σύνολο κανόνων και να χρησιμοποιούν τους ίδιους συμβατικούς όρους για όλες τις διασυνοριακές συναλλαγές τους, γεγονός που θα ελαττώσει τα περιττά έξοδα και συγχρόνως θα παράσχει υψηλό βαθμό ασφάλειας δικαίου.

3. Σε σχέση με συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ εμπόρων και καταναλωτών, ο παρών κανονισμός περιλαμβάνει ολοκληρωμένο σύνολο κανόνων για την προστασία του καταναλωτή, με στόχο να διασφαλισθεί υψηλό επίπεδο προστασίας του καταναλωτή, να ενισχυθεί η εμπιστοσύνη των καταναλωτών στην εσωτερική αγορά και να ενθαρρυνθούν οι καταναλωτές να προβαίνουν σε διασυνοριακές αγορές.

Άρθρο 2
Ορισμοί

Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

α) «σύμβαση», συμφωνία με την οποία επιδιώκεται να προκύψουν υποχρεώσεις ή άλλα έννομα αποτελέσματα·

β) «καλή πίστη και χρηστά συναλλακτικά ήθη», πρότυπο συμπεριφοράς που χαρακτηρίζεται από τιμιότητα, διαφάνεια και συνεκτίμηση των συμφερόντων του έτερου μέρους της εκάστοτε συναλλαγής ή σχέσης·

γ) «ζημία», οικονομική ζημία και μη οικονομική ζημία με τη μορφή σωματικής και ψυχικής οδύνης εξαιρουμένων άλλων μορφών μη οικονομικής ζημίας όπως η υποβάθμιση της ποιότητας ζωής και η απώλεια απόλαυσης·

δ) «τυποποιημένοι συμβατικοί όροι», συμβατικοί όροι που έχουν συνταχθεί εκ των προτέρων για περισσότερες συναλλαγές στις οποίες συμμετέχουν διαφορετικά μέρη, και οι οποίοι δεν έχουν αποτελέσει αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης από τα μέρη κατά την έννοια του άρθρου 7 του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων·

ε) «έμπορος», κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο ενεργεί για σκοπούς που εμπίπτουν στο πλαίσιο της εμπορικής, επιχειρηματικής, βιοτεχνικής ή επαγγελματικής του δραστηριότητας·

στ) «καταναλωτής», κάθε φυσικό πρόσωπο το οποίο ενεργεί για σκοπούς που δεν εμπίπτουν στο πλαίσιο της εμπορικής, επιχειρηματικής, βιοτεχνικής ή επαγγελματικής του δραστηριότητας·

ζ) «αποζημίωση», χρηματικό ποσό που ενδεχομένως δικαιούται ένα πρόσωπο ως αντιστάθμιση απώλειας, ζημίας ή βλάβης·

η) «αγαθά», κάθε ενσώματο κινητό αντικείμενο· εξαιρούνται:

(i) η ηλεκτρική ενέργεια και το φυσικό αέριο· και

(ii) το νερό και οι λοιποί τύποι αερίου, εκτός αν προσφέρονται προς πώληση σε περιορισμένο όγκο ή καθορισμένη ποσότητα·

θ) «τίμημα», χρήματα που οφείλονται ως αντάλλαγμα για την πώληση αγαθών, την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου ή την παροχή συναφούς υπηρεσίας·

ι) «ψηφιακό περιεχόμενο», δεδομένα τα οποία παράγονται και παρέχονται σε ψηφιακή μορφή, είτε με βάση προδιαγραφές που έχει καθορίσει ο αγοραστής είτε όχι, περιλαμβανομένων των εξής: περιεχομένου βίντεο, ακουστικού περιεχομένου ή περιεχομένου που συνίσταται σε εικόνα ή γραπτό ψηφιακό περιεχόμενο, ψηφιακών παιγνιδιών, λογισμικού και ψηφιακού περιεχομένου το οποίο επιτρέπει την εξατομίκευση υπάρχοντος υλισμικού ή λογισμικού· εξαιρούνται τα εξής:

(i) χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, περιλαμβανομένων των επιγραμμικών τραπεζικών υπηρεσιών·

(ii) νομικές ή χρηματοοικονομικές συμβουλές οι οποίες παρέχονται σε ηλεκτρονική μορφή·

(iii) ηλεκτρονικές υπηρεσίες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης·

(iv) υπηρεσίες και δίκτυα ηλεκτρονικών επικοινωνιών, καθώς επίσης συναφείς εγκαταστάσεις και υπηρεσίες·

(v) τυχερά παιγνίδια·

(vi) δημιουργία νέου ψηφιακού περιεχομένου και τροποποίηση υπάρχοντος ψηφιακού περιεχομένου από καταναλωτές και κάθε άλλη ενασχόληση με τις δημιουργίες άλλων χρηστών·

ια) «σύμβαση πώλησης», κάθε σύμβαση βάσει της οποίας ένας έμπορος («πωλητής») μεταβιβάζει ή αναλαμβάνει την υποχρέωση να μεταβιβάσει την κυριότητα αγαθών σε άλλο πρόσωπο («αγοραστής»), ενώ ο αγοραστής καταβάλλει ή αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλει το τίμημα· η έννοια καλύπτει επίσης τις συμβάσεις με αντικείμενο την προμήθεια αγαθών που πρόκειται να κατασκευασθούν ή να παραχθούν, ενώ εξαιρούνται οι συμβάσεις αναγκαστικής εκποίησης και εν γένει οι συμβάσεις οι οποίες περιλαμβάνουν την άσκηση δημόσιας εξουσίας·

ιβ) «σύμβαση πώλησης με καταναλωτή», σύμβαση πώλησης όπου ο πωλητής είναι έμπορος και ο αγοραστής είναι καταναλωτής·

ιγ) «συναφής υπηρεσία», κάθε υπηρεσία η οποία σχετίζεται με αγαθά ή ψηφιακό περιεχόμενο, π.χ. εγκατάσταση, συντήρηση, επισκευή ή κάθε άλλη επεξεργασία, και η οποία παρέχεται από τον πωλητή των αγαθών ή από τον προμηθευτή του ψηφιακού περιεχομένου βάσει σύμβασης πώλησης ή σύμβασης προμήθειας ψηφιακού περιεχομένου ή αυτοτελούς σύμβασης παροχής συναφών υπηρεσιών η οποία συνήφθη ταυτόχρονα με τη σύμβαση πώλησης ή τη σύμβαση προμήθειας ψηφιακού περιεχομένου· εξαιρούνται τα εξής:

(i) μεταφορικές υπηρεσίες,

(ii) υπηρεσίες κατάρτισης,

(iii) υπηρεσίες υποστήριξης τηλεπικοινωνιών, και

(iv) χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες·

ιδ) «πάροχος υπηρεσίας», ο πωλητής αγαθών ή ο προμηθευτής ψηφιακού περιεχομένου που αναλαμβάνει την υποχρέωση να παράσχει σε πελάτη υπηρεσία συναφή προς τα εν λόγω αγαθά ή το εν λόγω ψηφιακό περιεχόμενο·

ιε) «πελάτης», κάθε πρόσωπο που αγοράζει συναφή υπηρεσία·

ιστ) «σύμβαση εξ αποστάσεως», κάθε σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή στο πλαίσιο οργανωμένου καθεστώτος πωλήσεων εξ αποστάσεως η οποία συνάπτεται χωρίς την ταυτόχρονη αυτοπρόσωπη παρουσία του εμπόρου, ή, στην περίπτωση που ο έμπορος είναι νομικό πρόσωπο, φυσικού προσώπου που αντιπροσωπεύει τον έμπορο και του καταναλωτή, με αποκλειστική χρήση ενός ή περισσοτέρων μέσων

επικοινωνίας εξ αποστάσεως μέχρι τον χρόνο σύναψης της σύμβασης και κατά τη διάρκεια αυτής·

ιζ) «σύμβαση εκτός εμπορικού καταστήματος», κάθε σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή:

(i) η οποία συνάπτεται με την ταυτόχρονη αυτοπρόσωπη παρουσία του εμπόρου, ή, στην περίπτωση που ο έμπορος είναι νομικό πρόσωπο, φυσικού προσώπου που αντιπροσωπεύει τον έμπορο και του καταναλωτή σε τόπο που δεν είναι το εμπορικό κατάστημα του εμπόρου, ή συνάπτεται βάσει πρότασης του καταναλωτή υπό τις ίδιες περιστάσεις· ή

(ii) η οποία συνάπτεται στο εμπορικό κατάστημα του εμπόρου ή με κάθε μέσο επικοινωνίας εξ αποστάσεως αμέσως αφού ο έμπορος απευθυνθεί προσωπικά και ατομικά στον καταναλωτή σε τόπο που δεν είναι το εμπορικό κατάστημα του εμπόρου με την ταυτόχρονη αυτοπρόσωπη παρουσία του εμπόρου, ή, στην περίπτωση που ο έμπορος είναι νομικό πρόσωπο, φυσικού προσώπου που αντιπροσωπεύει τον έμπορο και του καταναλωτή· ή

(iii) η οποία συνάπτεται κατά τη διάρκεια εκδρομής που διοργανώνεται από τον έμπορο ή, στην περίπτωση που ο έμπορος είναι νομικό πρόσωπο, το φυσικό πρόσωπο που αντιπροσωπεύει τον έμπορο με σκοπό ή αποτέλεσμα την προώθηση και πώληση αγαθών ή την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου ή την παροχή συναφών υπηρεσιών στον καταναλωτή·

ιη) «εμπορικό κατάστημα»:

(i) κάθε ακίνητο κατάστημα λιανικής πώλησης όπου ένας έμπορος ασκεί τη δραστηριότητά του σε μόνιμη βάση, ή

(ii) κάθε κινητό κατάστημα λιανικής πώλησης όπου ένας έμπορος ασκεί τη δραστηριότητά του σε συνήθη βάση·

ιθ) «εμπορική εγγύηση», κάθε ανάληψη υποχρέωσης από έμπορο ή παραγωγό έναντι του καταναλωτή, επιπλέον των νομικών υποχρεώσεων βάσει του άρθρου 106 σε περίπτωση μη συμμόρφωσης, για επιστροφή του καταβληθέντος τιμήματος, ή αντικατάσταση ή επισκευή αγαθών ή ψηφιακού περιεχομένου ή παροχή συναφούς με αυτά υπηρεσίας με οποιονδήποτε τρόπο, αν δεν πληρούν τις προδιαγραφές ή οποιεσδήποτε άλλες απαιτήσεις που δεν αφορούν τη συμμόρφωση και οι οποίες καθορίζονται στη δήλωση εγγύησης ή στη σχετική διαφήμιση που είναι διαθέσιμη κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης ή πριν από αυτή·

κ) «σταθερό υπόθεμα», κάθε υπόθεμα που παρέχει σε ένα μέρος τη δυνατότητα να αποθηκεύει πληροφορίες που απευθύνονται προσωπικά στο μέρος αυτό, κατά τρόπο ώστε να μπορεί να ανατρέξει σε αυτές μελλοντικά, για το απαιτούμενο από τους σκοπούς των πληροφοριών χρονικό διάστημα, και που επιτρέπει την αμετάβλητη αναπαραγωγή των αποθηκευόμενων πληροφοριών·

κα) «δημόσιος πλειστηριασμός», η μέθοδος πώλησης όπου τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο προτείνονται από τον έμπορο στον καταναλωτή ο οποίος παρίσταται ή στον οποίο δίδεται η δυνατότητα να παρίσταται αυτοπροσώπως στον πλειστηριασμό, μέσω διαφανούς και ανταγωνιστικής διαδικασίας διαγωνισμού που διεξάγεται από

εκπλειστηριαστή και όπου ο υπερθεματιστής οφείλει να αγοράσει τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο·

κβ) «κανόνας υποχρεωτικής ισχύος», κάθε διάταξη της οποίας την εφαρμογή τα συμβαλλόμενα μέρη δεν δύνανται να αποκλείσουν ούτε να παρεκκλίνουν από αυτήν ούτε να μεταβάλουν τα αποτελέσματά της·

κγ) «δανειστής», πρόσωπο το οποίο έχει δικαίωμα στην εκτέλεση υποχρέωσης, χρηματικής ή μη, από άλλο πρόσωπο, δηλαδή από τον οφειλέτη·

κδ) «οφειλέτης», πρόσωπο το οποίο υπέχει υποχρέωση, χρηματική ή μη, έναντι άλλου προσώπου, δηλαδή έναντι του δανειστή·

κε) «υποχρέωση», καθήκον εκτέλεσης το οποίο ένα μέρος έννομης σχέσης υπέχει έναντι ενός άλλου μέρους.

Άρθρο 3

Προαιρετικός χαρακτήρας του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων

Τα μέρη δύνανται να συμφωνήσουν ότι το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων διέπει τις μεταξύ τους διασυνοριακές συμβάσεις με αντικείμενο την πώληση αγαθών, την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου και την παροχή συναφών υπηρεσιών εντός των ορίων του εδαφικού, του καθ' ύλη και του προσωπικού πεδίου εφαρμογής του εν λόγω δικαίου, κατά τα προβλεπόμενα στα άρθρα 4 έως 7.

Άρθρο 4

Διασυνοριακές συμβάσεις

1. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων είναι δυνατό να χρησιμοποιείται για διασυνοριακές συμβάσεις.

2. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, μια σύμβαση μεταξύ εμπόρων λογίζεται ως διασυνοριακή σύμβαση εφόσον τα μέρη έχουν τη συνήθη διαμονή τους σε διαφορετικές χώρες, εκ των οποίων η μία τουλάχιστον είναι κράτος μέλος.

3. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, μια σύμβαση μεταξύ ενός εμπόρου κι ενός καταναλωτή λογίζεται ως διασυνοριακή σύμβαση εφόσον:

   α) η δηλωθείσα διεύθυνση του καταναλωτή ή η διεύθυνση παράδοσης των αγαθών ή η διεύθυνση χρέωσης βρίσκεται σε χώρα διαφορετική από τη χώρα της συνήθους διαμονής του εμπόρου· και

   β) τουλάχιστον μία από τις εν λόγω χώρες είναι κράτος μέλος.

4. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, ως συνήθης διαμονή εταιρείας ή άλλης ένωσης, με ή χωρίς νομική προσωπικότητα, νοείται ο τόπος της κεντρικής της διοίκησης. Αν ένας έμπορος είναι φυσικό πρόσωπο, ως συνήθης διαμονή του λογίζεται ο κύριος τόπος εγκατάστασής του.

5. Όταν η σύμβαση συνάπτεται στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων υποκαταστήματος, αντιπροσωπίας ή οποιασδήποτε άλλης εγκατάστασης ενός εμπόρου, ως τόπος της συνήθους διαμονής του εμπόρου νοείται ο τόπος στον οποίο βρίσκεται το υποκατάστημα, η αντιπροσωπία ή η οποιαδήποτε άλλη εγκατάσταση.

6. Προκειμένου να εξακριβωθεί κατά πόσον δεδομένη σύμβαση είναι διασυνοριακή, κρίσιμο χρονικό σημείο είναι ο χρόνος σύναψης της συμφωνίας για τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

Άρθρο 5

Συμβάσεις για τις οποίες μπορεί να χρησιμοποιείται το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων

Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων μπορεί να χρησιμοποιείται για:

α) συμβάσεις πώλησης·

β) συμβάσεις με αντικείμενο την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου, είτε αυτό παρέχεται επί υλικού υποθέματος είτε όχι, το οποίο μπορεί να αποθηκευθεί, να υποστεί επεξεργασία ή να προσπελασθεί, και να επαναχρησιμοποιηθεί από τον χρήστη, είτε το ψηφιακό περιεχόμενο παρέχεται έναντι της καταβολής τιμήματος είτε όχι.

γ) συμβάσεις με αντικείμενο την παροχή συναφών υπηρεσιών, χωρίς να έχει σημασία αν συμφωνήθηκε ή όχι αυτοτελές τίμημα για τις συναφείς υπηρεσίες.

Άρθρο 6

Αποκλεισμός των συμβάσεων μεικτού σκοπού και των συμβάσεων που συνδέονται με καταναλωτική πίστη

1. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιείται για συμβάσεις μεικτού σκοπού οι οποίες περιλαμβάνουν άλλα στοιχεία πλην της πώλησης αγαθών, της προμήθειας ψηφιακού περιεχομένου και της παροχής συναφών υπηρεσιών κατά την έννοια του άρθρου 5.

2. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιείται για συμβάσεις μεταξύ ενός εμπόρου και ενός καταναλωτή όπου ο έμπορος χορηγεί ή υπόσχεται να χορηγήσει στον καταναλωτή πίστωση υπό τη μορφή αναβολής πληρωμής, δανείου ή άλλης παρόμοιας χρηματοπιστωτικής διευκόλυνσης. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων επιτρέπεται να χρησιμοποιείται για συμβάσεις μεταξύ ενός εμπόρου και ενός καταναλωτή όπου αγαθά, ψηφιακό περιεχόμενο ή συναφείς υπηρεσίες του ίδιου είδους παρέχονται σε διαρκή βάση, και ο καταναλωτής πληρώνει για τα εκάστοτε αγαθά, το ψηφιακό περιεχόμενο ή τις συναφείς υπηρεσίες με δόσεις κατά τη διάρκεια της παροχής.

Άρθρο 7
Συμβαλλόμενα μέρη

1. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων επιτρέπεται να χρησιμοποιείται μόνον εφόσον ο πωλητής των αγαθών ή ο προμηθευτής του ψηφιακού περιεχομένου είναι έμπορος. Οσάκις όλα τα μέρη μιας σύμβασης είναι έμποροι, το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί εφόσον ένα τουλάχιστον από τα μέρη είναι μικρή ή μεσαία επιχείρηση («ΜΜΕ»).

2. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, ως ΜΜΕ λογίζεται ένας έμπορος ο οποίος:

   α) απασχολεί λιγότερα από 250 άτομα· και

   β) πραγματοποιεί ετήσιο κύκλο εργασιών που δεν υπερβαίνει τα 50 εκατομμύρια ευρώ ή έχει ετήσιο συνολικό ισολογισμό που δεν υπερβαίνει τα 43 εκατομμύρια ευρώ, ή, αν πρόκειται για ΜΜΕ η οποία έχει τη συνήθη διαμονή της σε κράτος μέλος το οποίο δεν έχει ως νόμισμα το ευρώ ή σε τρίτη χώρα, τα αντίστοιχα ποσά στο νόμισμα του εν λόγω κράτους μέλους ή της τρίτης χώρας.

Άρθρο 8
Συμφωνία σχετικά με τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων

1. Η χρησιμοποίηση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων προϋποθέτει σχετική συμφωνία των μερών. Η ύπαρξη τέτοιας συμφωνίας και η εγκυρότητά της κρίνονται με βάση τις παραγράφους 2 και 3 του παρόντος άρθρου, το άρθρο 9, καθώς και με βάση τις συναφείς διατάξεις του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

2. Στις σχέσεις μεταξύ ενός εμπόρου και ενός καταναλωτή, η συμφωνία σχετικά με τη χρησιμοποίηση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων είναι έγκυρη μόνον εφόσον η συναίνεση του καταναλωτή δίδεται με ρητή δήλωση η οποία είναι αυτοτελής σε σχέση με τη δήλωση του καταναλωτή ότι συμφωνεί να συνάψει τη σύμβαση. Ο έμπορος παρέχει στον καταναλωτή επιβεβαίωση της εν λόγω συμφωνίας επί σταθερού υποθέματος.

3. Στις σχέσεις μεταξύ ενός εμπόρου και ενός καταναλωτή, το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων δεν επιτρέπεται να επιλεγεί εν μέρει, αλλά μόνο στο σύνολό του.

Άρθρο 9
Τυποποιημένο ενημερωτικό σημείωμα στην περίπτωση σύμβασης μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή

1. Επιπλέον των υποχρεώσεων παροχής πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης οι οποίες καθορίζονται στο κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων, στις σχέσεις μεταξύ ενός εμπόρου και ενός καταναλωτή, ο έμπορος εφιστά την προσοχή του καταναλωτή στη σκοπούμενη εφαρμογή του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων πριν από τη σύναψη της σύμβασης, παρέχοντας με σαφή τρόπο στον καταναλωτή το ενημερωτικό σημείωμα του παραρτήματος ΙΙ. Σε περίπτωση που η συμφωνία σχετικά με τη χρησιμοποίηση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των

πωλήσεων συνάπτεται τηλεφωνικώς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο ο οποίος δεν επιτρέπει την παροχή του ενημερωτικού σημειώματος στον καταναλωτή, ή σε περίπτωση που ο έμπορος έχει παραλείψει να παράσχει το ενημερωτικό σημείωμα, ο καταναλωτής δεν δεσμεύεται από τη συμφωνία μέχρι να λάβει την επιβεβαίωση η οποία προβλέπεται στο άρθρο 8 παράγραφος 2 συνοδευόμενη από το ενημερωτικό σημείωμα και, ακολούθως, να δηλώσει ρητώς ότι συμφωνεί με τη χρησιμοποίηση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

2. Το ενημερωτικό σημείωμα που αναφέρεται στην παράγραφο 1, οσάκις παρέχεται υπό ηλεκτρονική μορφή, περιέχει ηλεκτρονικό σύνδεσμο ή, σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, αναγραφή του δικτυακού τόπου μέσω του οποίου παρέχεται ατελώς πρόσβαση στις διατάξεις του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

Άρθρο 10

Κυρώσεις για παραβάσεις ειδικών απαιτήσεων

Τα κράτη μέλη θεσπίζουν κυρώσεις για τις παραβάσεις από πλευράς εμπόρων, στις σχέσεις τους με καταναλωτές, των απαιτήσεων που καθορίζονται στα άρθρα 8 και 9 και λαμβάνουν κάθε αναγκαίο μέτρο για τη διασφάλιση της επιβολής των κυρώσεων αυτών. Οι προβλεπόμενες κυρώσεις πρέπει να είναι αποτελεσματικές, αναλογικές και αποτρεπτικές. Τα κράτη μέλη γνωστοποιούν τις σχετικές διατάξεις στην Επιτροπή το αργότερο [1 *έτος μετά την ημερομηνία θέσης σε εφαρμογή του παρόντος κανονισμού*] και γνωστοποιούν κάθε επακόλουθη μεταβολή το ενωρίτερο δυνατό.

Άρθρο 11

Συνέπειες της χρησιμοποίησης του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων

Σε περίπτωση που τα μέρη έχουν εγκύρως συμφωνήσει να χρησιμοποιήσουν το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων για τη μεταξύ τους σύμβαση, το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων διέπει κατ' αποκλειστικότητα τα ζητήματα τα οποία ρυθμίζονται με τις διατάξεις του. Υπό την προϋπόθεση ότι η σύμβαση συνήφθη πράγματι, το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων διέπει επίσης τη συμμόρφωση με τις υποχρεώσεις παροχής πληροφοριών πριν από τη σύναψη της σύμβασης, καθώς και τα έννομα βοηθήματα τα οποία προβλέπονται σε περίπτωση αθέτησης των υποχρεώσεων αυτών.

Άρθρο 12

Απαιτήσεις παροχής πληροφοριών οι οποίες απορρέουν από την οδηγία σχετικά με τις υπηρεσίες

Ο παρών κανονισμός δεν θίγει τις απαιτήσεις παροχής πληροφοριών που καθορίζονται σε εθνικούς νόμους οι οποίοι έχουν ως σκοπό τη μεταφορά των διατάξεων της οδηγίας 2006/123/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά και οι οποίοι συμπληρώνουν τις απαιτήσεις παροχής πληροφοριών που καθορίζονται στο κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων.

Άρθρο 13

Προαιρετικές επιλογές των κρατών μελών

Ένα κράτος μέλος δύναται να αποφασίσει ότι το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων είναι δυνατό να χρησιμοποιείται για:

α) συμβάσεις όπου η συνήθης διαμονή των εμπόρων ή, αν πρόκειται για σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, η συνήθης διαμονή του εμπόρου, η διεύθυνση που έχει δηλώσει ο καταναλωτής, η διεύθυνση παράδοσης των αγαθών και η διεύθυνση χρέωσης βρίσκονται στο εν λόγω κράτος μέλος· και/ή

β) συμβάσεις όπου όλα τα μέρη είναι έμποροι εκ των οποίων κανείς δεν είναι ΜΜΕ κατά την έννοια του άρθρου 7 παράγραφος 2.

Άρθρο 14

Γνωστοποίηση των δικαστικών αποφάσεων που εφαρμόζουν τον παρόντα κανονισμό

1. Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι οι τελεσίδικες αποφάσεις δικαστηρίων τους οι οποίες εφαρμόζουν τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού γνωστοποιούνται αμελλητί στην Επιτροπή.

2. Η Επιτροπή συγκροτεί σύστημα το οποίο επιτρέπει την πρόσβαση στις πληροφορίες σχετικά με τις αναφερόμενες στην παράγραφο 1 δικαστικές αποφάσεις, καθώς και στις συναφείς αποφάσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το κοινό έχει πρόσβαση στο σύστημα αυτό.

Άρθρο 15

Επανεξέταση

1. Έως … [*4 έτη από την ημερομηνία έναρξης της εφαρμογής του παρόντος κανονισμού*], τα κράτη μέλη παρέχουν στην Επιτροπή στοιχεία σχετικά με την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, ειδικότερα δε σχετικά με τον βαθμό αποδοχής του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, την έκταση στην οποία οι διατάξεις του έδωσαν λαβή για νομικές διαφορές και την κατάσταση των πραγμάτων όσον αφορά τις διαφορές του επιπέδου προστασίας του καταναλωτή μεταξύ του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων και του εκάστοτε εθνικού δικαίου. Τα εν λόγω στοιχεία πρέπει να περιλαμβάνουν ολοκληρωμένη επισκόπηση της νομολογίας των εθνικών δικαστηρίων με την οποία ερμηνεύονται οι διατάξεις του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

2. Έως … [*5 έτη από την ημερομηνία έναρξης της εφαρμογής του παρόντος κανονισμού*], η Επιτροπή υποβάλλει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στο Συμβούλιο και στην Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή αναλυτική έκθεση στην οποία επανεξετάζεται η εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, με γνώμονα, μεταξύ άλλων, την ανάγκη περαιτέρω επέκτασης του πεδίου εφαρμογής σε σχέση με τις συμβάσεις μεταξύ επιχειρήσεων, τις εξελίξεις που θα έχουν σημειωθεί στην αγορά και στην τεχνολογία σε σχέση με το ψηφιακό περιεχόμενο, και τις μελλοντικές εξελίξεις του κεκτημένου της Ένωσης.

Άρθρο 16
Έναρξη ισχύος και εφαρμογή

1. Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

2. Εφαρμόζεται από την [*6 μήνες μετά την έναρξη της ισχύος του*].

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος.

,

Για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο	*Για το Συμβούλιο*
Ο Πρόεδρος	*Ο Πρόεδρος*

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι
ΚΟΙΝΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΩΝ ΠΩΛΗΣΕΩΝ

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Μέρος Ι: Εισαγωγικές διατάξεις 40

Κεφάλαιο 1: Γενικές αρχές και εφαρμογή 40

Τμήμα 1: Γενικές αρχές 40

Τμήμα 2: Εφαρμογή 41

Μέρος ΙΙ: Σύναψη δεσμευτικής σύμβασης 46

Κεφάλαιο 2: Προσυμβατικές πληροφορίες 46

Τμήμα 1: Προσυμβατικές πληροφορίες που πρέπει να δοθούν από έμπορο που συναλλάσσεται με καταναλωτή 46

Τμήμα 2: Προσυμβατικές πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται από έμπορο που συναλλάσσεσαι με άλλο έμπορο 52

Τμήμα 3: Συμβάσεις που συνάπτονται με ηλεκτρονικά μέσα 53

Τμήμα 4: Υποχρέωση εξασφάλισης της ακρίβειας των παρεχόμενων πληροφοριών 54

Τμήμα 5: Έννομα βοηθήματα σε περίπτωση παράβασης των υποχρεώσεων παροχής πληροφοριών 55

Κεφάλαιο 3: Σύναψη σύμβασης 56

Κεφάλαιο 4: Δικαίωμα υπαναχώρησης σε συμβάσεις εξ αποστάσεως και συμβάσεις εκτός εμπορικού καταστήματος μεταξύ εμπόρων και καταναλωτών 60

Κεφάλαιο 5: Ελαττώματα βούλησης 66

Μέρος ΙΙΙ: Αξιολόγηση του περιεχομένου της σύμβασης 70

Κεφάλαιο 6: Ερμηνεία 70

Κεφάλαιο 7: Περιεχόμενο και αποτελέσματα 72

Κεφάλαιο 8: Καταχρηστικοί συμβατικοί όροι 77

Τμήμα 1: Γενικές διατάξεις 77

Τμήμα 2: Καταχρηστικοί όροι συμβάσεων μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή 77

Τμήμα 3: Καταχρηστικοί όροι σε συμβάσεις μεταξύ εμπόρων 82

Μέρος IV: Υποχρεώσεις και έννομα βοηθήματα των μερών σύμβασης πώλησης ή σύμβασης προμήθειας ψηφιακού περιεχομένου 83

Κεφάλαιο 9: Γενικές διατάξεις 83

Κεφάλαιο 10: Υποχρεώσεις του πωλητή 86

Τμήμα 1: Γενικές διατάξεις 86

Τμήμα 2: Παράδοση 86

Τμήμα 3: Συμμόρφωση των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου 89

Κεφάλαιο 11: Έννομα βοηθήματα του αγοραστή 93

Τμήμα 1: Γενικές διατάξεις 93

Τμήμα 2: Διόρθωση από μέρους του πωλητή 94

Τμήμα 3: Αξίωση εκτέλεσης 95

Τμήμα 4: Αποχή από την εκτέλεση των υποχρεώσεων του αγοραστή 96

Τμήμα 5: Καταγγελία 97

Τμήμα 6: Μείωση του τιμήματος 98

Τμήμα 7: Απαιτήσεις εξέτασης και γνωστοποίησης σε συμβάσεις μεταξύ εμπόρων 99

Κεφάλαιο 12: Υποχρεώσεις του αγοραστή 101

Τμήμα 1: Γενικές διατάξεις 101

Τμήμα 2: Καταβολή του τιμήματος 101

Τμήμα 3: Παραλαβή των αγαθών 103

Κεφάλαιο 13: Έννομα βοηθήματα του πωλητή 105

Τμήμα 1: Γενικές διατάξεις 105

Τμήμα 2: Αξίωση εκτέλεσης 105

Τμήμα 3: Αποχή από την εκτέλεση των υποχρεώσεων του πωλητή 106

Τμήμα 4: Καταγγελία 106

Κεφάλαιο 14: Μετάθεση του κινδύνου 109

Τμήμα 1: Γενικές διατάξεις 109

Τμήμα 2: Μετάθεση του κινδύνου στο πλαίσιο συμβάσεων πώλησης με καταναλωτή 109

Τμήμα 3: Μετάθεση του κινδύνου στο πλαίσιο συμβάσεων μεταξύ εμπόρων 110

Μέρος V: Υποχρεώσεις και έννομα βοηθήματα των μερών σύμβασης παροχής συναφών υπηρεσιών 112

Κεφάλαιο 15: Υποχρεώσεις και έννομα βοηθήματα των μερών 112

Τμήμα 2: Υποχρεώσεις του παρόχου υπηρεσίας 112

Τμήμα 3: Υποχρεώσεις του πελάτη 114

Τμήμα 4: Έννομα βοηθήματα 114

Μέρος VI: Αποζημίωση και τόκοι 117

Κεφάλαιο 16: Αποζημίωση και τόκοι 117

Τμήμα 1: Αποζημίωση 117

Τμήμα 2: Τόκοι υπερημερίας: γενικές διατάξεις 118

Τμήμα 3: Υπερημερία εμπόρων 119

Μέρος VII: Απόδοση 122

Κεφάλαιο 17: Απόδοση 122

Μέρος VIII: Παραγραφή 125

Κεφάλαιο 18: Παραγραφή 125

Τμήμα 1: Γενικές διατάξεις 125

Τμήμα 2: Προθεσμίες παραγραφής και έναρξη των προθεσμιών αυτών 125

Τμήμα 3: Παράταση των προθεσμιών παραγραφής 126

Τμήμα 4: Διακοπή της παραγραφής 127

Τμήμα 5: Αποτελέσματα της παραγραφής 127

Τμήμα 6: Τροποποίηση με συμφωνία των μερών 127

Προσάρτημα 1 129

Προσάρτημα 2 131

Μέρος Ι Εισαγωγικές διατάξεις

Κεφάλαιο 1 Γενικές αρχές και εφαρμογή

ΤΜΗΜΑ 1 ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

Άρθρο 1
Ελευθερία των συμβάσεων

1. Τα μέρη είναι ελεύθερα να συνάψουν σύμβαση και να καθορίσουν το περιεχόμενό της, με την επιφύλαξη οποιωνδήποτε εφαρμοστέων υποχρεωτικών κανόνων.

2. Τα μέρη δύνανται να αποκλείσουν την εφαρμογή οποιασδήποτε διάταξης του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων ή να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά της ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά, εκτός αν άλλως ορίζεται στις εν λόγω διατάξεις.

Άρθρο 2
Καλή πίστη και χρηστά συναλλακτικά ήθη

1. Κάθε μέρος έχει υποχρέωση να ενεργεί σύμφωνα με την καλή πίστη και τα χρηστά συναλλακτικά ήθη.

2. Η αθέτηση της υποχρέωσης αυτής δύναται να εμποδίσει το αθετούν μέρος να ασκήσει ή να επικαλεστεί δικαίωμα, έννομο βοήθημα ή μέσο άμυνας το οποίο θα είχε σε άλλη περίπτωση, ή δύναται να καταστήσει το μέρος υπεύθυνο για οποιαδήποτε ζημία προκλήθηκε κατά αυτόν τον τρόπο στο έτερο μέρος.

3. Τα μέρη δεν δύνανται να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 3
Συνεργασία

Τα μέρη οφείλουν να συνεργάζονται μεταξύ τους για την εκτέλεση των συμβατικών τους υποχρεώσεων στο βαθμό που αυτό μπορεί να αναμένεται.

ΤΜΗΜΑ 2 ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Άρθρο 4
Ερμηνεία

1. Το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς, σύμφωνα με τους στόχους και τις αρχές που το διέπουν.

2. Ζητήματα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων αλλά δεν ρυθμίζονται ρητά από αυτό πρέπει να ρυθμίζονται σύμφωνα με τους στόχους και τις αρχές που διέπουν το δίκαιο αυτό και όλες τις διατάξεις του, χωρίς προσφυγή στο εθνικό δίκαιο που θα εφαρμοζόταν ελλείψει συμφωνίας για τη χρήση του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων ή σε οποιοδήποτε άλλο δίκαιο.

3. Όταν ένας γενικός κανόνας και ένας ειδικός κανόνας εφαρμόζονται σε συγκεκριμένη κατάσταση που υπάγεται στο πεδίο εφαρμογής του γενικού κανόνα, σε περίπτωση σύγκρουσης υπερισχύει ο ειδικός κανόνας.

Άρθρο 5
Εύλογος χαρακτήρας

1. Ο εύλογος χαρακτήρας πρέπει να διαπιστώνεται αντικειμενικά, λαμβάνοντας υπόψη τη φύση και τον σκοπό της σύμβασης, τις συγκεκριμένες περιστάσεις και τις συνήθειες και πρακτικές των σχετικών εμπορικών ή επαγγελματικών κλάδων.

2. Οποιαδήποτε αναφορά σε ό,τι μπορεί να αναμένεται από πρόσωπο, ή σε μια συγκεκριμένη κατάσταση, θεωρείται αναφορά σε ό,τι μπορεί να αναμένεται ευλόγως.

Άρθρο 6
Έλλειψη απαίτησης τύπου

Εκτός αν άλλως ορίζεται στο κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων, μια σύμβαση, δήλωση ή οποιαδήποτε άλλη πράξη που διέπεται από το δίκαιο αυτό δεν απαιτείται να καταρτίζεται ή να αποδεικνύεται με συγκεκριμένο τύπο.

Άρθρο 7
Συμβατικοί όροι που δεν αποτέλεσαν αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης

1. Ένας συμβατικός όρος δεν αποτελεί αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης αν υποδείχθηκε από ένα μέρος και το έτερο μέρος δεν μπόρεσε να επηρεάσει το περιεχόμενό του.

2. Αν ένα μέρος προτείνει στο έτερο μέρος επιλογή μεταξύ περισσότερων συμβατικών όρων, από το γεγονός και μόνο ότι το έτερο μέρος επιλέγει έναν όρο από τους

προταθέντες δεν συνάγεται ότι ο εν λόγω όρος αποτελεί αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης.

3. Το μέρος που ισχυρίζεται ότι ένας συμβατικός όρος που υποδείχθηκε ως τμήμα τυποποιημένων συμβατικών όρων αποτέλεσε έκτοτε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης φέρει το βάρος της σχετικής απόδειξης.

4. Σε σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, ο έμπορος φέρει το βάρος της απόδειξης ότι ο συμβατικός όρος που υποδείχθηκε από αυτόν αποτέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης.

5. Σε σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, οι συμβατικοί όροι που συντάχθηκαν από τρίτο θεωρούνται ως υποδειχθέντες από τον έμπορο, εκτός αν έχουν εισαχθεί στη σύμβαση από τον καταναλωτή.

Άρθρο 8
Καταγγελία σύμβασης

1. Ως «καταγγελία της σύμβασης» νοείται η παύση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των μερών βάσει της σύμβασης, εξαιρουμένων εκείνων που απορρέουν από οποιονδήποτε συμβατικό όρο ο οποίος προβλέπει την επίλυση των διαφορών ή οποιονδήποτε άλλο συμβατικό όρο ο οποίος πρέπει να ισχύει ακόμα και μετά την καταγγελία.

2. Οι πληρωμές που οφείλονται και η αποζημίωση για οποιαδήποτε μη εκτέλεση πριν από τον χρόνο της καταγγελίας παραμένουν καταβλητέες. Αν η καταγγελία πραγματοποιείται λόγω μη εκτέλεσης ή αναμενόμενης μη εκτέλεσης, το καταγγέλλον μέρος δικαιούται επίσης αποζημίωση αντί της μελλοντικής εκτέλεσης από το έτερο μέρος.

3. Τα αποτελέσματα της καταγγελίας όσον αφορά την αποπληρωμή του τιμήματος και την απόδοση των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου και τα υπόλοιπα αποτελέσματα απόδοσης διέπονται από τους κανόνες για την απόδοση που καθορίζονται στο Κεφάλαιο 17.

Άρθρο 9
Συμβάσεις μεικτού σκοπού

1. Όταν μια σύμβαση προβλέπει τόσο την πώληση αγαθών ή την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου όσο και την παροχή συναφούς υπηρεσίας, οι κανόνες του Μέρους IV εφαρμόζονται στις υποχρεώσεις και τα έννομα βοηθήματα των μερών ως πωλητή και αγοραστή αγαθών ή ψηφιακού περιεχομένου, και οι κανόνες του Μέρους V εφαρμόζονται στις υποχρεώσεις και τα έννομα βοηθήματα των μερών ως παρόχου υπηρεσίας και καταναλωτή.

2. Όταν, σε μια σύμβαση που εμπίπτει στην παράγραφο 1, οι υποχρεώσεις του πωλητή και του παρόχου υπηρεσίας βάσει της σύμβασης πρέπει να εκτελεστούν σε αυτοτελή μέρη ή είναι γενικά δυνατό να κατατμηθούν, τότε, αν υφίσταται λόγος καταγγελίας για μη εκτέλεση ενός μέρους της σύμβασης στο οποίο είναι δυνατό να καταλογισθεί

ένα μέρος του τιμήματος, ο αγοραστής και ο πελάτης δύνανται να προβούν σε καταγγελία μόνον ως προς το συγκεκριμένο μέρος.

3. Η παράγραφος 2 δεν εφαρμόζεται όταν δεν είναι εύλογο να αναμένεται από τον αγοραστή και τον πελάτη να αποδεχθούν την εκτέλεση των υπολοίπων μερών ή η μη εκτέλεση είναι τέτοιας φύσεως ώστε να δικαιολογεί την καταγγελία της σύμβασης στο σύνολό της.

4. Όταν δεν είναι δυνατή η κατάτμηση των υποχρεώσεων του πωλητή και του παρόχου υπηρεσίας βάσει της σύμβασης ή όταν δεν είναι δυνατός ο καταλογισμός μέρους του τιμήματος σε μέρος της σύμβασης, ο αγοραστής και ο πελάτης δύνανται να προβούν σε καταγγελία της σύμβασης μόνον αν η μη εκτέλεση είναι τέτοιας φύσεως ώστε να δικαιολογεί την καταγγελία της σύμβασης στο σύνολό της.

Άρθρο 10
Ειδοποίηση

1. Το παρόν άρθρο εφαρμόζεται όσον αφορά την παροχή ειδοποίησης για οποιονδήποτε σκοπό βάσει των κανόνων του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων και της σύμβασης. Η έννοια της «ειδοποίησης» περιλαμβάνει την ανακοίνωση οποιασδήποτε δήλωσης που προορίζεται να παράγει έννομα αποτελέσματα ή να διαβιβάσει πληροφορίες για έννομο σκοπό.

2. Η ειδοποίηση δύναται να παρασχεθεί με οποιονδήποτε τρόπο αρμόζει στις περιστάσεις.

3. Η ειδοποίηση παράγει αποτελέσματα όταν περιέρχεται στον αποδέκτη, εκτός αν προβλέπει καθυστέρηση στα αποτελέσματα.

4. Η ειδοποίηση περιέρχεται στον αποδέκτη:

α) όταν παραδίδεται στον αποδέκτη·

β) όταν παραδίδεται στον τόπο εγκατάστασης του αποδέκτη ή, όταν δεν υπάρχει τέτοιος τόπος εγκατάστασης ή η ειδοποίηση απευθύνεται σε καταναλωτή, στη συνήθη διαμονή του αποδέκτη·

γ) σε περίπτωση ειδοποίησης που διαβιβάζεται με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ή μέσω άλλης ατομικής επικοινωνίας, όταν ο αποδέκτης μπορεί να έχει πρόσβαση σ' αυτή· ή

δ) όταν άλλως διατίθεται στον αποδέκτη σε τόπο και με τρόπο που ο αποδέκτης μπορεί ευλόγως να αποκτήσει πρόσβαση σ' αυτή χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση.

Η ειδοποίηση περιέρχεται στον αποδέκτη όταν έχει εκπληρωθεί μία από τις απαιτήσεις βάσει των στοιχείων α), β), γ) ή δ), όποια εκπληρωθεί νωρίτερα.

5. Η ειδοποίηση δεν παράγει αποτελέσματα αν η ανάκλησή της περιέλθει στον αποδέκτη πριν από ή ταυτόχρονα με την ειδοποίηση.

6. Στις σχέσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή των παραγράφων 3 και 4 ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά τους ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 11
Υπολογισμός του χρόνου

1. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου εφαρμόζονται σε σχέση με τον υπολογισμό του χρόνου για κάθε σκοπό δυνάμει του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

2. Με την επιφύλαξη των παραγράφων 3 έως 7:

   α) προθεσμία που προσδιορίζεται κατά ημέρες αρχίζει με την έναρξη της πρώτης ώρας της πρώτης ημέρας και λήγει με την παρέλευση της τελευταίας ώρας της τελευταίας ημέρας της προθεσμίας·

   β) προθεσμία που προσδιορίζεται κατά εβδομάδες, μήνες ή έτη αρχίζει με την έναρξη της πρώτης ώρας της πρώτης ημέρας της προθεσμίας και λήγει με την παρέλευση της τελευταίας ώρας της ημέρας της τελευταίας εβδομάδας, του τελευταίου μήνα ή του τελευταίου έτους, που είναι κατά την ονομασία ή τον αριθμό αντίστοιχη με την ημέρα έναρξης της προθεσμίας· με τη διευκρίνηση ότι αν σε προθεσμία που προσδιορίζεται κατά μήνες ή έτη δεν υπάρχει στον τελευταίο μήνα η ημέρα που καθορίζεται για τη λήξη της, η προθεσμία αυτή λήγει με την παρέλευση της τελευταίας ώρας της τελευταίας ημέρας του εν λόγω μήνα.

3. Αν προθεσμία που προσδιορίζεται κατά ημέρες, εβδομάδες, μήνες ή έτη υπολογίζεται από συγκεκριμένο γεγονός, ενέργεια ή χρόνο, η ημέρα κατά την οποία συμβαίνει το γεγονός, πραγματοποιείται η ενέργεια ή φθάνει ο συγκεκριμένος χρόνος δεν εμπίπτει στην εν λόγω προθεσμία.

4. Οι εν λόγω προθεσμίες περιλαμβάνουν τα Σάββατα, τις Κυριακές και τις αργίες, εκτός αν αυτές εξαιρούνται ρητά ή αν οι προθεσμίες προσδιορίζονται κατά εργάσιμες ημέρες.

5. Αν η τελευταία μέρα προθεσμίας είναι Σάββατο, Κυριακή ή αργία στον τόπο που πρέπει να πραγματοποιηθεί η απαιτούμενη ενέργεια, η προθεσμία λήγει με την παρέλευση της τελευταίας ώρας της επομένης εργάσιμης ημέρας. Η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται στις προθεσμίες που υπολογίζονται αναδρομικά από ορισμένη ημερομηνία ή ορισμένο γεγονός.

6. Όταν ένα πρόσωπο αποστέλλει σε άλλο πρόσωπο έγγραφο το οποίο καθορίζει χρονική προθεσμία εντός της οποίας ο αποδέκτης πρέπει να απαντήσει ή να προβεί σε άλλη ενέργεια, αλλά δεν δηλώνει πότε αρχίζει η προθεσμία, τότε ελλείψει ενδείξεων περί του αντιθέτου, η προθεσμία υπολογίζεται από τη στιγμή που το έγγραφο περιέρχεται στον αποδέκτη.

7. Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου:

   α) ως «αργία» ως προς κράτος μέλος, ή τμήμα κράτους μέλους, της Ευρωπαϊκής Ένωσης νοείται οποιαδήποτε ημέρα προβλέπεται ως αργία για το εν λόγω

κράτος μέλος ή για το τμήμα του, σε κατάλογο που δημοσιεύεται στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και

β) ως «εργάσιμες ημέρες» νοούνται όλες οι ημέρες, εκτός από τα Σάββατα, τις Κυριακές και τις αργίες.

Άρθρο 12
Μονομερείς δηλώσεις ή μονομερής συμπεριφορά

1. Η μονομερής δήλωση που υποδεικνύει βούληση πρέπει να ερμηνεύεται με τον τρόπο με τον οποίο θα όφειλε να γίνει κατανοητή από το πρόσωπο στο οποίο απευθύνεται.

2. Όταν το πρόσωπο που κάνει δήλωση είχε τη βούληση μια έκφραση που χρησιμοποίησε σ' αυτή να έχει ιδιαίτερη σημασία και το έτερο μέρος γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει την εν λόγω βούληση, η έκφραση πρέπει να ερμηνευθεί με τον τρόπο που ήθελε το πρόσωπο που κάνει τη δήλωση.

3. Τα άρθρα 59 έως 65 εφαρμόζονται με τις κατάλληλες προσαρμογές στην ερμηνεία των μονομερών δηλώσεων που υποδεικνύουν βούληση.

4. Οι κανόνες για τα ελαττώματα της βούλησης στο Κεφάλαιο 5 εφαρμόζονται με τις κατάλληλες προσαρμογές στις μονομερείς δηλώσεις που υποδεικνύουν βούληση.

5. Οποιαδήποτε αναφορά σε δήλωση προβλεπόμενη στο παρόν άρθρο περιλαμβάνει αναφορά σε συμπεριφορά που μπορεί να θεωρηθεί ως ισοδύναμη δήλωση.

Μέρος ΙΙ Σύναψη δεσμευτικής σύμβασης

Κεφάλαιο 2 Προσυμβατικές πληροφορίες

ΤΜΗΜΑ 1 ΠΡΟΣΥΜΒΑΤΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΟΘΟΥΝ ΑΠΟ ΕΜΠΟΡΟ ΠΟΥ ΣΥΝΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ

Άρθρο 13

Υποχρέωση παροχής πληροφοριών κατά τη σύναψη σύμβασης εξ αποστάσεως ή εκτός εμπορικού καταστήματος

1. Ο έμπορος που συνάπτει σύμβαση εξ αποστάσεως ή εκτός εμπορικού καταστήματος υποχρεούται να παρέχει τις ακόλουθες πληροφορίες στον καταναλωτή, με ευκρινή και κατανοητό τρόπο πριν να συναφθεί η σύμβαση ή να δεσμευθεί ο καταναλωτής με οποιαδήποτε πρόταση:

α) τα κύρια χαρακτηριστικά των αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή των συναφών υπηρεσιών που πρέπει να παρασχεθούν, στο βαθμό που ενδείκνυται σε σχέση με το μέσο επικοινωνίας και τα αγαθά, το ψηφιακό περιεχόμενο ή τις συναφείς υπηρεσίες·

β) το συνολικό τίμημα και τις πρόσθετες επιβαρύνσεις και δαπάνες, σύμφωνα με το άρθρο 14·

γ) την ταυτότητα και τη διεύθυνση του εμπόρου, σύμφωνα με το άρθρο 15·

δ) τους όρους της σύμβασης, σύμφωνα με το άρθρο 16·

ε) τα δικαιώματα υπαναχώρησης, σύμφωνα με το άρθρο 17·

στ) όπου έχει εφαρμογή, την ύπαρξη και τους όρους παροχής εκ μέρους του εμπόρου υπηρεσιών υποστήριξης του πελάτη μετά την πώληση, εξυπηρέτησης μετά την πώληση, εμπορικών εγγυήσεων και πολιτικής για τη διεκπεραίωση των παραπόνων·

ζ) όπου έχει εφαρμογή, τη δυνατότητα προσφυγής σε μηχανισμό εναλλακτικής επίλυσης διαφορών, στον οποίο υπάγεται ο έμπορος, καθώς και τους τρόπους πρόσβασης σε αυτόν·

η) όπου έχει εφαρμογή, τις δυνατότητες λειτουργίας του ψηφιακού περιεχομένου, μαζί με τα ισχύοντα τεχνικά μέτρα προστασίας, και

θ) όπου έχει εφαρμογή, κάθε συναφή διαλειτουργικότητα ψηφιακού περιεχομένου με υλισμικό και λογισμικό της οποίας ο έμπορος έχει γνώση ή θα όφειλε να έχει γνώση.

2. Οι παρεχόμενες πληροφορίες, εκτός από τις διευθύνσεις που απαιτούνται από την παράγραφο 1 στοιχείο γ), αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της σύμβασης και δεν μεταβάλλονται πλην αντίθετης ρητής συμφωνίας των μερών.

3. Για μια σύμβαση εξ αποστάσεως, οι πληροφορίες που απαιτούνται από το παρόν άρθρο πρέπει:

α) να δίδονται ή να καθίστανται διαθέσιμες στον καταναλωτή με τρόπο κατάλληλο για το μέσο της επικοινωνίας εξ αποστάσεως που χρησιμοποιείται·

β) να διατυπώνονται σε απλή και κατανοητή γλώσσα, και

γ) στο μέτρο που παρέχονται σε σταθερό υπόθεμα, να είναι ευανάγνωστες.

4. Για μια σύμβαση εκτός εμπορικού καταστήματος, οι πληροφορίες που απαιτούνται από το παρόν άρθρο πρέπει:

α) να δίδονται σε χαρτί ή, αν ο καταναλωτής συμφωνεί, σε άλλο σταθερό υπόθεμα, και

β) να είναι ευανάγνωστες και διατυπωμένες σε απλή και κατανοητή γλώσσα.

5. Το παρόν άρθρο δεν εφαρμόζεται όταν πρόκειται για σύμβαση:

α) για την προμήθεια τροφίμων, ποτών ή άλλων αγαθών που προορίζονται για τρέχουσα κατανάλωση στο πλαίσιο του νοικοκυριού και τα οποία παραδίδονται αυτούσια από τον έμπορο σε συχνή και τακτική βάση στον τόπο κατοικίας, διαμονής ή εργασίας του καταναλωτή·

β) συναπτόμενη μέσω αυτόματου μηχανήματος πώλησης ή εμπορικών καταστημάτων αυτόματης πώλησης·

γ) εκτός εμπορικού καταστήματος αν το τίμημα ή, όταν συνάπτονται ταυτόχρονα πολλαπλές συμβάσεις, το συνολικό τίμημα των συμβάσεων δεν υπερβαίνει τα 50 ευρώ ή το αντίστοιχο ποσό στο νόμισμα που συμφωνήθηκε για το τίμημα της σύμβασης.

Άρθρο 14

Πληροφορίες σχετικά με το τίμημα και τις πρόσθετες επιβαρύνσεις και δαπάνες

1. Οι πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται βάσει του άρθρου 13 παράγραφος 1 στοιχείο β) πρέπει να περιλαμβάνουν:

α) το συνολικό τίμημα των αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή των συναφών υπηρεσιών, συμπεριλαμβανομένων των φόρων, ή αν λόγω της φύσεως των αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή των συναφών υπηρεσιών, το τίμημα δεν μπορεί ευλόγως να υπολογιστεί εκ των προτέρων, τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να υπολογίζεται το τίμημα· και

β) όπου έχει εφαρμογή, όλες τις πρόσθετες επιβαρύνσεις αποστολής, παράδοσης ή ταχυδρομείου και κάθε άλλη δαπάνη ή, όταν αυτές οι επιβαρύνσεις δεν

μπορούν ευλόγως να υπολογιστούν εκ των προτέρων, το γεγονός ότι μπορεί να απαιτηθούν τέτοιες πρόσθετες επιβαρύνσεις και δαπάνες.

2. Σε περίπτωση σύμβασης αορίστου χρόνου ή σύμβασης που περιλαμβάνει συνδρομή, το συνολικό τίμημα πρέπει να περιλαμβάνει το συνολικό τίμημα ανά περίοδο χρέωσης. Αν οι συμβάσεις αυτές χρεώνονται με βάση πάγια τιμή, το συνολικό τίμημα πρέπει να περιλαμβάνει το συνολικό μηνιαίο τίμημα. Αν το συνολικό τίμημα δεν μπορεί ευλόγως να υπολογισθεί εκ των προτέρων, πρέπει να περιγράφεται ο τρόπος με τον οποίο πρέπει να υπολογίζεται το τίμημα.

3. Όπου έχει εφαρμογή, ο έμπορος πρέπει να πληροφορεί τον καταναλωτή για τη δαπάνη χρήσης του μέσου επικοινωνίας εξ αποστάσεως για τη σύναψη της σύμβασης, όταν η εν λόγω δαπάνη υπολογίζεται με βάση άλλη τιμή πλην της βασικής.

Άρθρο 15

Πληροφορίες σχετικά με την ταυτότητα και τη διεύθυνση του εμπόρου

Οι πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται βάσει του άρθρου 13 παράγραφος 1 στοιχείο γ) πρέπει να περιλαμβάνουν:

α) την ταυτότητα του εμπόρου, π.χ. την εμπορική επωνυμία του·

β) τη γεωγραφική διεύθυνση όπου ο έμπορος είναι εγκατεστημένος·

γ) τον αριθμό τηλεφώνου, τον αριθμό τηλεομοιοτυπίας και τη διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του εμπόρου, αν υπάρχει, ώστε να μπορεί ο καταναλωτής να επικοινωνήσει με τον έμπορο γρήγορα και αποτελεσματικά·

δ) όπου έχει εφαρμογή, την ταυτότητα και τη γεωγραφική διεύθυνση οποιουδήποτε άλλου εμπόρου για λογαριασμό του οποίου ενεργεί ο εκάστοτε έμπορος· και

ε) αν διαφέρει από τη διεύθυνση που δόθηκε σύμφωνα με τα στοιχεία β) και δ) του παρόντος άρθρου, τη γεωγραφική διεύθυνση του εμπόρου, και, όπου έχει εφαρμογή, τη διεύθυνση του εμπόρου για λογαριασμό του οποίου ενεργεί ο έμπορος, όπου ο καταναλωτής μπορεί να απευθύνει τυχόν παράπονά του.

Άρθρο 16

Πληροφορίες σχετικά με τους όρους της σύμβασης

Οι πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται βάσει του άρθρου 13 παράγραφος 1 στοιχείο δ) πρέπει να περιλαμβάνουν:

α) τις διευθετήσεις πληρωμής, παράδοσης των αγαθών, προμήθειας του ψηφιακού περιεχομένου ή εκτέλεσης των συναφών υπηρεσιών και την προθεσμία εντός της οποίας ο έμπορος αναλαμβάνει να παραδώσει τα αγαθά, να παράσχει το ψηφιακό περιεχόμενο ή να εκτελέσει τις συναφείς υπηρεσίες·

β) όπου έχει εφαρμογή, τη διάρκεια της σύμβασης και την ελάχιστη διάρκεια των υποχρεώσεων του καταναλωτή ή, αν η σύμβαση είναι αορίστου χρόνου ή αυτόματης παράτασης, τις προϋποθέσεις για την καταγγελία της· και

γ) όπου έχει εφαρμογή, την ύπαρξη και τους όρους κατάθεσης χρημάτων ή άλλων χρηματοοικονομικών εγγυήσεων που πρέπει να καταβληθούν ή να παρασχεθούν από τον καταναλωτή εφόσον το ζητήσει ο έμπορος·

δ) όπου έχει εφαρμογή, την ύπαρξη συναφών κωδίκων δεοντολογίας και τον τρόπο απόκτησης αντιγράφων τους.

Άρθρο 17

Πληροφορίες σχετικά με τα δικαιώματα υπαναχώρησης κατά τη σύναψη σύμβασης εξ αποστάσεως ή εκτός εμπορικού καταστήματος

1. Όταν ο καταναλωτής έχει δικαίωμα υπαναχώρησης βάσει του κεφαλαίου 4, οι πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται βάσει του άρθρου 13 παράγραφος 1 στοιχείο ε) πρέπει να περιλαμβάνουν τις προϋποθέσεις, την προθεσμία και τις διαδικασίες άσκησης του δικαιώματος αυτού σύμφωνα με το προσάρτημα 1, καθώς και με το υπόδειγμα του εντύπου υπαναχώρησης που παρατίθεται στο προσάρτημα 2.

2. Όπου έχει εφαρμογή, οι πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται βάσει του άρθρου 13 παράγραφος 1 στοιχείο ε) πρέπει να περιλαμβάνουν το γεγονός ότι ο καταναλωτής θα επιβαρυνθεί με τη δαπάνη επιστροφής των αγαθών σε περίπτωση υπαναχώρησης και, για τις συμβάσεις εξ αποστάσεως, ότι ο καταναλωτής θα επιβαρυνθεί με τη δαπάνη επιστροφής των αγαθών σε περίπτωση υπαναχώρησης αν τα αγαθά από τη φύση τους δεν μπορούν κανονικά να επιστραφούν ταχυδρομικώς.

3. Όταν ο καταναλωτής μπορεί να ασκήσει το δικαίωμα υπαναχώρησης αφού υποβάλει αίτηση για την έναρξη της παροχής συναφών υπηρεσιών κατά τη διάρκεια της προθεσμίας υπαναχώρησης, οι πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται βάσει του άρθρου 13 παράγραφος 1 στοιχείο ε) πρέπει να περιλαμβάνουν το γεγονός ότι ο καταναλωτής θα ευθύνεται για την καταβολή στον έμπορο του ποσού που αναφέρεται στο άρθρο 45 παράγραφος 5.

4. Η υποχρέωση παροχής των πληροφοριών που απαιτούνται από τις παραγράφους 1, 2 και 3 δύναται να πληρούται με τη χορήγηση στον καταναλωτή του υποδείγματος οδηγιών για την υπαναχώρηση που παρατίθεται στο προσάρτημα 1. Ο έμπορος θα θεωρείται ότι έχει εκπληρώσει αυτές τις απαιτήσεις παροχής πληροφοριών, εφόσον έχει παράσχει αυτές τις οδηγίες, σωστά συμπληρωμένες, στον καταναλωτή.

5. Όταν δεν προβλέπεται δικαίωμα υπαναχώρησης σύμφωνα με το άρθρο 40 παράγραφος 2 στοιχεία γ) έως θ) και παράγραφος 3, οι πληροφορίες που πρέπει να παρέχονται βάσει του άρθρου 13 παράγραφος 1 στοιχείο ε) πρέπει να περιλαμβάνουν δήλωση ότι ο καταναλωτής δεν θα έχει δικαίωμα υπαναχώρησης ή, όπου έχει εφαρμογή, τις περιστάσεις υπό τις οποίες ο καταναλωτής χάνει το δικαίωμα υπαναχώρησης.

Άρθρο 18

Συμβάσεις εκτός εμπορικού καταστήματος: απαιτήσεις πρόσθετων πληροφοριών και επιβεβαίωση

1. Ο έμπορος πρέπει να παρέχει στον καταναλωτή ένα αντίγραφο της υπογεγραμμένης σύμβασης ή την επιβεβαίωση της σύμβασης, συμπεριλαμβανομένης όπου έχει εφαρμογή, της επιβεβαίωσης της συγκατάθεσης και αναγνώρισης του καταναλωτή σύμφωνα με το άρθρο 40 παράγραφος 3 στοιχείο δ) σε χαρτί ή, αν συμφωνεί ο καταναλωτής, σε διαφορετικό σταθερό υπόθεμα.

2. Όταν ο καταναλωτής επιθυμεί την έναρξη της παροχής συναφών υπηρεσιών κατά τη διάρκεια της προθεσμίας υπαναχώρησης που προβλέπεται στο άρθρο 42 παράγραφος 2, ο έμπορος πρέπει να απαιτεί από τον καταναλωτή να υποβάλει σχετική ρητή αίτηση σε σταθερό υπόθεμα.

Άρθρο 19

Συμβάσεις εξ αποστάσεως: πρόσθετες πληροφορίες και άλλες απαιτήσεις

1. Όταν ο έμπορος προβεί σε τηλεφωνική κλήση προς τον καταναλωτή με σκοπό τη σύναψη σύμβασης εξ αποστάσεως, πρέπει, στην αρχή της συνομιλίας με τον καταναλωτή, να δηλώσει την ταυτότητά του και, όπου έχει εφαρμογή, την ταυτότητα του προσώπου εξ ονόματος του οποίου τηλεφωνεί και τον εμπορικό σκοπό της κλήσης.

2. Αν η σύμβαση εξ αποστάσεως συνάπτεται με μέσο επικοινωνίας εξ αποστάσεως το οποίο διαθέτει περιορισμένο χώρο ή χρόνο για την απεικόνιση των πληροφοριών, ο έμπορος πρέπει να παρέχει, στο συγκεκριμένο μέσο πριν από τη σύναψη αυτής της σύμβασης, τουλάχιστον τις πληροφορίες που αναφέρονται στην παράγραφο 3 του παρόντος άρθρου. Οι λοιπές πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 13 παρέχονται από τον έμπορο στον καταναλωτή κατά κατάλληλο τρόπο σύμφωνα με το άρθρο 13 παράγραφος 3.

3. Οι απαιτούμενες πληροφορίες βάσει της παραγράφου 2 αφορούν:

   α) τα κύρια χαρακτηριστικά των αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή των συναφών υπηρεσιών, όπως απαιτείται από το άρθρο 13 παράγραφος 1 στοιχείο α)·

   β) την ταυτότητα του εμπόρου, όπως απαιτείται από το άρθρο 15 στοιχείο α)·

   γ) το συνολικό τίμημα, συμπεριλαμβανομένων όλων των επιμέρους στοιχείων που αναφέρονται στο άρθρο 13 παράγραφος 1 στοιχείο β) και στο άρθρο 14 παράγραφοι 1 και 2·

   δ) το δικαίωμα υπαναχώρησης· και

   ε) όπου απαιτείται, τη διάρκεια της σύμβασης και, αν η σύμβαση είναι αορίστου χρόνου, τις προϋποθέσεις καταγγελίας της σύμβασης, που αναφέρονται στο άρθρο 16 στοιχείο β).

4. Μια σύμβαση εξ αποστάσεως που συνάπτεται τηλεφωνικώς είναι έγκυρη μόνο αν ο καταναλωτής έχει υπογράψει την πρόταση ή έχει αποστείλει τη γραπτή του συγκατάθεση που εκφράζει τη συμφωνία για σύναψη σύμβασης. Ο έμπορος πρέπει να παράσχει στον καταναλωτή επιβεβαίωση της εν λόγω συμφωνίας σε σταθερό υπόθεμα.

5. Ο έμπορος πρέπει να δώσει στον καταναλωτή επιβεβαίωση της συναφθείσας σύμβασης, συμπεριλαμβανομένων, όπου έχει εφαρμογή, της συγκατάθεσης και αναγνώρισης του καταναλωτή που αναφέρεται στο άρθρο 40 παράγραφος 3 στοιχείο δ), και του συνόλου των πληροφοριών που αναφέρονται στο άρθρο 13, σε σταθερό υπόθεμα. Ο έμπορος πρέπει να δώσει τις εν λόγω πληροφορίες σε εύλογο χρονικό διάστημα μετά τη σύναψη της σύμβασης εξ αποστάσεως και το αργότερο κατά τον χρόνο παράδοσης των αγαθών ή πριν από την έναρξη προμήθειας ψηφιακού περιεχομένου ή παροχής της συναφούς υπηρεσίας, εκτός αν οι πληροφορίες έχουν ήδη δοθεί στον καταναλωτή πριν από τη σύναψη της σύμβασης εξ αποστάσεως σε σταθερό υπόθεμα.

6. Όταν ο καταναλωτής επιθυμεί την έναρξη της παροχής συναφών υπηρεσιών κατά τη διάρκεια της προθεσμίας υπαναχώρησης που προβλέπεται στο άρθρο 42 παράγραφος 2, ο έμπορος πρέπει να απαιτεί από τον καταναλωτή να υποβάλει σχετική ρητή αίτηση σε σταθερό υπόθεμα.

Άρθρο 20

Υποχρέωση παροχής πληροφοριών κατά τη σύναψη συμβάσεων άλλων από τις συναπτόμενες εξ αποστάσεως ή εκτός εμπορικού καταστήματος

1. Σε συμβάσεις άλλες από τις συναπτόμενες εξ αποστάσεως και εκτός εμπορικού καταστήματος, ο έμπορος υποχρεούται να παρέχει τις ακόλουθες πληροφορίες στον καταναλωτή, με ευκρινή και κατανοητό τρόπο πριν να συναφθεί η σύμβαση ή να δεσμευθεί ο καταναλωτής με οποιαδήποτε πρόταση, αν οι εν λόγω πληροφορίες δεν είναι ήδη εμφανείς από το συγκεκριμένο πλαίσιο:

α) τα κύρια χαρακτηριστικά των αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή των συναφών υπηρεσιών που πρέπει να παρασχεθούν, στο βαθμό που ενδείκνυται σε σχέση με το μέσο επικοινωνίας και τα αγαθά, το ψηφιακό περιεχόμενο ή τις συναφείς υπηρεσίες·

β) το συνολικό τίμημα και τις πρόσθετες επιβαρύνσεις και δαπάνες, σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 1·

γ) την ταυτότητα του εμπόρου, π.χ. την εμπορική επωνυμία του, τη γεωγραφική διεύθυνση στην οποία είναι εγκατεστημένος και τον αριθμό του τηλεφώνου του·

δ) τους όρους της σύμβασης, σύμφωνα με το άρθρο 16 στοιχεία α) και β)·

ε) όπου έχει εφαρμογή, την ύπαρξη και τους όρους παροχής εκ μέρους του εμπόρου υπηρεσιών εξυπηρέτησης μετά την πώληση, εμπορικών εγγυήσεων και πολιτικής για τη διεκπεραίωση των παραπόνων·

στ) όπου έχει εφαρμογή, τις δυνατότητες λειτουργίας του ψηφιακού περιεχομένου, μαζί με τα ισχύοντα τεχνικά μέτρα προστασίας· και

ζ) όπου έχει εφαρμογή, κάθε συναφή διαλειτουργικότητα ψηφιακού περιεχομένου με υλισμικό και λογισμικό της οποίας ο έμπορος έχει γνώση ή θα όφειλε να έχει γνώση.

2. Το παρόν άρθρο δεν εφαρμόζεται όταν η σύμβαση εμπεριέχει καθημερινή συναλλαγή και εκτελείται αμέσως μόλις συναφθεί.

Άρθρο 21
Βάρος της απόδειξης

Ο έμπορος φέρει το βάρος της απόδειξης ότι έχει παράσχει τις πληροφορίες που απαιτούνται από το παρόν τμήμα.

Άρθρο 22
Υποχρεωτικός χαρακτήρας

Τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος τμήματος, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

ΤΜΗΜΑ 2 ΠΡΟΣΥΜΒΑΤΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΕΧΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΕΜΠΟΡΟ ΠΟΥ ΣΥΝΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕ ΑΛΛΟ ΕΜΠΟΡΟ

Άρθρο 23
Υποχρέωση κοινοποίησης πληροφοριών σχετικά με τα αγαθά και τις συναφείς υπηρεσίες

1. Πριν από τη σύναψη σύμβασης για την πώληση αγαθών, την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου ή την παροχή συναφών υπηρεσιών από έμπορο σε άλλο έμπορο, ο προμηθευτής έχει υποχρέωση να κοινοποιήσει με οποιονδήποτε κατάλληλο τρόπο στον άλλο έμπορο οποιεσδήποτε πληροφορίες αφορούν τα κύρια χαρακτηριστικά των αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή των συναφών υπηρεσιών που πρόκειται να παρασχεθούν τις οποίες διαθέτει ή οφείλει να διαθέτει, και των οποίων η μη κοινοποίηση στο έτερο μέρος θα ήταν αντίθετη στην καλή πίστη και τα χρηστά συναλλακτικά ήθη.

2. Προκειμένου να καθοριστεί αν βάσει της παραγράφου 1 απαιτείται από τον προμηθευτή να κοινοποιήσει οποιεσδήποτε πληροφορίες, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλες οι περιστάσεις, στις οποίες συμπεριλαμβάνονται:

α) κατά πόσον ο προμηθευτής είχε ειδικές γνώσεις·

β) το κόστος απόκτησης των σχετικών πληροφοριών από τον προμηθευτή·

γ) η ευκολία με την οποία ο άλλος έμπορος θα μπορούσε να αποκτήσει τις πληροφορίες με άλλο τρόπο·

δ) ο χαρακτήρας των πληροφοριών·

ε) η πιθανή σημασία των πληροφοριών για τον άλλο έμπορο· και

στ) η ορθή εμπορική πρακτική στην εν λόγω περίπτωση.

ΤΜΗΜΑ 3: ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΣΥΝΑΠΤΟΝΤΑΙ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΜΕΣΑ

Άρθρο 24

Πρόσθετες υποχρεώσεις παροχής πληροφοριών σε συμβάσεις εξ αποστάσεως που συνάπτονται με ηλεκτρονικά μέσα

1. Το παρόν άρθρο εφαρμόζεται όταν ένας έμπορος παρέχει τα μέσα για τη σύναψη σύμβασης και εφόσον τα μέσα αυτά είναι ηλεκτρονικά και δεν εμπεριέχουν αποκλειστική ανταλλαγή ηλεκτρονικού ταχυδρομείου ή άλλη ατομική επικοινωνία.

2. Ο έμπορος πρέπει να θέσει στη διάθεση του έτερου μέρους κατάλληλα, αποτελεσματικά και προσιτά τεχνικά μέσα για τον εντοπισμό και τη διόρθωση των σφαλμάτων κατά τον ηλεκτρονικό χειρισμό πριν από την υποβολή ή αποδοχή πρότασης από το έτερο μέρος.

3. Ο έμπορος πρέπει να παρέχει πληροφορίες σχετικά με τα ακόλουθα ζητήματα πριν από την υποβολή ή αποδοχή πρότασης από το έτερο μέρος:

   α) τα τεχνικά στάδια που πρέπει να ακολουθηθούν για τη σύναψη της σύμβασης·

   β) αν ο έμπορος θα καταρτίσει ή όχι το έγγραφο της σύμβασης και αν προβλέπεται δυνατότητα πρόσβασης σ' αυτό·

   γ) τα τεχνικά μέσα για τον εντοπισμό και τη διόρθωση σφαλμάτων ηλεκτρονικού χειρισμού πριν από την υποβολή ή αποδοχή πρότασης από το έτερο μέρος·

   δ) τις γλώσσες στις οποίες μπορεί να συναφθεί η σύμβαση·

   ε) τους όρους της σύμβασης.

4. Ο έμπορος πρέπει να μεριμνήσει ώστε οι όροι της σύμβασης που αναφέρονται στην παράγραφο 3 στοιχείο ε) να διατίθενται με αλφαβητικούς ή άλλους κατανοητούς χαρακτήρες και πάνω σε σταθερό υπόθεμα με οποιοδήποτε μέσο το οποίο επιτρέπει ανάγνωση, εγγραφή της πληροφορίας που περιέχεται στο κείμενο και αναπαραγωγή της σε υλική μορφή.

5. Ο έμπορος πρέπει να βεβαιώσει με ηλεκτρονικό μέσο και χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση την παραλαβή πρότασης ή αποδοχής που εστάλη από το έτερο μέρος.

Άρθρο 25

Πρόσθετες απαιτήσεις σε συμβάσεις εξ αποστάσεως που συνάπτονται με ηλεκτρονικά μέσα

1. Όταν μια σύμβαση εξ αποστάσεως που συνάπτεται με ηλεκτρονικό μέσο θα υποχρέωνε τον καταναλωτή να διενεργήσει μια πληρωμή, ο έμπορος πρέπει να παρέχει στον καταναλωτή με σαφή και ευδιάκριτο τρόπο, και αμέσως πριν ο καταναλωτής υποβάλει την παραγγελία του, τις πληροφορίες που απαιτούνται από το άρθρο 13 παράγραφος 1 στοιχείο α), το άρθρο 14 παράγραφοι 1 και 2 και το άρθρο 16 στοιχείο β).

2. Ο έμπορος πρέπει να μεριμνήσει ώστε ο καταναλωτής, κατά την υποβολή της παραγγελίας, να αναγνωρίσει ρητά ότι η παραγγελία συνεπάγεται υποχρέωση πληρωμής. Όταν η υποβολή παραγγελίας απαιτεί την ενεργοποίηση κομβίου ή ανάλογη λειτουργία, το κομβίο ή η ανάλογη λειτουργία πρέπει να φέρουν ευανάγνωστη σήμανση που να αναγράφει αποκλειστικά τις λέξεις «παραγγελία με υποχρέωση πληρωμής» ή ανάλογη αναμφίβολη διατύπωση που να υποδεικνύει ότι η υποβολή παραγγελίας συνεπάγεται υποχρέωση πληρωμής στον έμπορο. Όταν ο έμπορος δεν συμμορφώνεται με την παρούσα παράγραφο, ο καταναλωτής δεν δεσμεύεται από τη σύμβαση ή την παραγγελία.

3. Ο έμπορος πρέπει να αναγράφει σαφώς και ευανάγνωστα στον εμπορικό δικτυακό του τόπο το αργότερο με την έναρξη της διαδικασίας υποβολής παραγγελίας κατά πόσον ισχύουν περιορισμοί στην παράδοση και ποια μέσα πληρωμής είναι δεκτά.

Άρθρο 26

Βάρος της απόδειξης

Στις σχέσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, ο έμπορος φέρει το βάρος της απόδειξης ότι έχει παράσχει τις πληροφορίες που απαιτούνται από το παρόν τμήμα.

Άρθρο 27

Υποχρεωτικός χαρακτήρας

Στις σχέσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος τμήματος ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

ΤΜΗΜΑ 4 ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

Άρθρο 28

Υποχρέωση εξασφάλισης της ακρίβειας των παρεχόμενων πληροφοριών

1. Ένα μέρος που παρέχει πληροφορίες πριν ή κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης, για να συμμορφωθεί είτε με τις υποχρεώσεις που επιβάλλονται από το παρόν Κεφάλαιο είτε από άλλες διατάξεις, υποχρεούται να εξασφαλίζει, με τη δέουσα επιμέλεια, ότι οι παρεχόμενες πληροφορίες είναι ακριβείς και μη παραπλανητικές.

2. Ένα μέρος στο οποίο παρασχέθηκαν ανακριβείς ή παραπλανητικές πληροφορίες κατά παράβαση της υποχρέωσης που αναφέρεται στην παράγραφο 1, και το οποίο ευλόγως βασίζεται στις εν λόγω πληροφορίες για τη σύναψη της σύμβασης με το μέρος που παρείχε τις πληροφορίες, διαθέτει τα έννομα βοηθήματα που προβλέπονται στο άρθρο 29.

3. Στις σχέσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

ΤΜΗΜΑ 5 ΈΝΝΟΜΑ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΑΡΑΒΑΣΗΣ ΤΩΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΝ ΠΑΡΟΧΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

Άρθρο 29

Έννομα βοηθήματα σε περίπτωση παράβασης των υποχρεώσεων παροχής πληροφοριών

1. Ένα μέρος που παρέλειψε να συμμορφωθεί με οποιαδήποτε υποχρέωση η οποία επιβάλλεται από το παρόν Κεφάλαιο ευθύνεται για κάθε ζημία που προκλήθηκε στο έτερο μέρος από την παράλειψη αυτή.

2. Όταν ο έμπορος δεν έχει συμμορφωθεί με τις απαιτήσεις πληροφοριών σχετικά με τις πρόσθετες επιβαρύνσεις ή άλλες δαπάνες που αναφέρονται στο άρθρο 14, ή τις δαπάνες επιστροφής των αγαθών που αναφέρονται στο άρθρο 17 παράγραφος 2, ο καταναλωτής δεν ευθύνεται για την καταβολή των επιπρόσθετων επιβαρύνσεων και άλλων δαπανών.

3. Τα έννομα βοηθήματα που προβλέπονται στο παρόν άρθρο εφαρμόζονται με την επιφύλαξη οποιουδήποτε έννομου βοηθήματος μπορεί να διατίθεται βάσει του άρθρου 42 παράγραφος 2, του άρθρου 48 ή του άρθρου 49.

4. Στις σχέσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Κεφάλαιο 3 Σύναψη σύμβασης

Άρθρο 30
Απαιτήσεις για τη σύναψη σύμβασης

1. Μια σύμβαση συνάπτεται αν:

   α) τα μέρη καταλήξουν σε συμφωνία·

   β) τα μέρη έχουν τη βούληση να παράγει η συμφωνία έννομα αποτελέσματα και

   γ) η συμφωνία, συμπληρωμένη αν απαιτείται από κανόνες του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, διαθέτει περιεχόμενο και σαφήνεια που επαρκούν για να παράγει έννομα αποτελέσματα.

2. Η συμφωνία επιτυγχάνεται με αποδοχή πρότασης. Η αποδοχή δύναται να είναι ρητή ή να πραγματοποιείται με άλλες δηλώσεις ή συμπεριφορά.

3. Η βούληση των μερών να παράγει η συμφωνία έννομα αποτελέσματα πρέπει να προκύπτει από τις δηλώσεις και τη συμπεριφορά τους.

4. Όταν ένα από τα μέρη εξαρτά τη σύναψη σύμβασης από συμφωνία σε κάποιο συγκεκριμένο ζήτημα, η σύμβαση δεν καταρτίζεται μέχρι να επιτευχθεί συμφωνία ως προς το ζήτημα αυτό.

Άρθρο 31
Πρόταση

1. Προσφορά συνιστά πρόταση αν:

   α) υπάρχει βούληση σύναψης σύμβασης αν γίνει αποδεκτή και

   β) διαθέτει περιεχόμενο και σαφήνεια που επαρκούν για την κατάρτιση σύμβασης.

2. Η πρόταση δύναται να απευθύνεται σε ένα ή περισσότερα συγκεκριμένα πρόσωπα.

3. Η προσφορά που απευθύνεται στο κοινό δεν συνιστά πρόταση, εκτός αν οι περιστάσεις ορίζουν άλλως.

Άρθρο 32
Ανάκληση της πρότασης

1. Η πρόταση μπορεί να ανακληθεί αν η ανάκληση περιέλθει στον παραλήπτη πριν αυτός αποστείλει την αποδοχή του, ή σε περιπτώσεις αποδοχής με συμπεριφορά, πριν συναφθεί η σύμβαση.

2. Όταν η προσφορά που απευθύνεται στο κοινό συνιστά πρόταση, μπορεί να ανακληθεί με το ίδιο μέσο που χρησιμοποιήθηκε για την υποβολή της πρότασης.

3. Η ανάκληση πρότασης δεν παράγει αποτελέσματα αν:

α) η πρόταση ορίζει ότι είναι αμετάκλητη·

β) η πρόταση τάσσει ορισμένη προθεσμία για την αποδοχή της ή

γ) ο παραλήπτης της πρότασης μπορούσε εύλογα να τη θεωρήσει αμετάκλητη για κάποιο άλλο λόγο και είχε ενεργήσει ανάλογα.

Άρθρο 33
Απόρριψη της πρότασης

Η πρόταση παύει να ισχύει όταν απόρριψή της περιέλθει στον προτείνοντα.

Άρθρο 34
Αποδοχή

1. Οποιαδήποτε μορφή δήλωσης ή συμπεριφοράς από τον παραλήπτη συνιστά αποδοχή αν από αυτή προκύπτει η συναίνεσή του στην πρόταση.

2. Η σιωπή ή η απραξία καθ'εαυτές δεν συνιστούν αποδοχή.

Άρθρο 35
Χρόνος σύναψης της σύμβασης

1. Όταν η αποδοχή αποστέλλεται από τον παραλήπτη η σύμβαση συνάπτεται μόλις η αποδοχή περιέλθει στον προτείνοντα.

2. Όταν η πρόταση γίνεται αποδεκτή με συμπεριφορά, η σύμβαση συνάπτεται μόλις η ειδοποίηση για τη συμπεριφορά περιέλθει στον προτείνοντα.

3. Κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 2, όταν με βάση την πρόταση, την καθιερωμένη μεταξύ των μερών πρακτική ή τις συναλλακτικές συνήθειες, ο παραλήπτης δύναται να αποδεχθεί την πρόταση με τη συμπεριφορά του χωρίς να ειδοποιήσει τον προτείνοντα, η σύμβαση συνάπτεται μόλις ο παραλήπτης αρχίσει να ενεργεί.

Άρθρο 36
Προθεσμία αποδοχής

1. Η αποδοχή πρότασης παράγει αποτελέσματα μόνο αν περιέλθει στον προτείνοντα εντός οποιασδήποτε προθεσμίας τάχθηκε από αυτόν στην πρόταση.

2. Ελλείψει ταχθείσας από τον προτείνοντα προθεσμίας, η αποδοχή παράγει αποτελέσματα μόνο αν περιέλθει στον προτείνοντα εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος από την υποβολή της πρότασης.

3. Όταν η πρόταση δύναται να γίνει αποδεκτή με την τέλεση πράξης χωρίς ειδοποίηση στον προτείνοντα, η αποδοχή παράγει αποτελέσματα μόνο αν η πράξη τελείται εντός της ταχθείσας από τον προτείνοντα προθεσμίας αποδοχής, ή ελλείψει τέτοιας προθεσμίας, εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος.

Άρθρο 37
Καθυστερημένη αποδοχή

1. Η καθυστερημένη αποδοχή είναι ισχυρή ως αποδοχή αν χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση ο προτείνων ενημερώσει τον παραλήπτη ότι θεωρεί την αποδοχή αυτή ως ισχυρή.

2. Όταν προκύπτει από επιστολή ή άλλη επικοινωνία που περιέχει καθυστερημένη αποδοχή, ότι η επιστολή ή η άλλη επικοινωνία έχει αποσταλεί υπό συνθήκες τέτοιες ώστε, αν η διαβίβαση ήταν κανονική, θα είχε περιέλθει στον προτείνοντα εγκαίρως, η καθυστερημένη αποδοχή είναι ισχυρή ως αποδοχή, εκτός αν, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση, ο προτείνων ενημερώσει τον παραλήπτη ότι θεωρεί την πρότασή του εκπρόθεσμη.

Άρθρο 38
Τροποποιημένη αποδοχή

1. Απάντηση από τον παραλήπτη, στην οποία περιλαμβάνονται ή από την οποία συνάγονται πρόσθετοι ή διαφορετικοί συμβατικοί όροι που μεταβάλλουν ουσιωδώς τους όρους της πρότασης, συνιστά απόρριψη της πρότασης και αποτελεί νέα πρόταση.

2. Πρόσθετοι ή διαφορετικοί συμβατικοί όροι αναφερόμενοι μεταξύ άλλων στο τίμημα, την πληρωμή, την ποιότητα και την ποσότητα των αγαθών, τον τόπο και τον χρόνο παράδοσης, την έκταση της ευθύνης του ενός μέρους έναντι του άλλου ή την επίλυση των διαφορών θεωρούνται ότι μεταβάλλουν ουσιωδώς τους όρους της πρότασης.

3. Απάντηση με την οποία δίδεται οριστική συναίνεση σε πρόταση συνιστά αποδοχή, ακόμα και αν σ' αυτή περιλαμβάνονται ή απ' αυτήν συνάγονται πρόσθετοι ή διαφορετικοί συμβατικοί όροι, υπό την προϋπόθεση ότι οι εν λόγω όροι δεν μεταβάλλουν ουσιωδώς τους όρους της πρότασης. Σ' αυτή την περίπτωση, οι πρόσθετοι ή διαφορετικοί όροι αποτελούν μέρος της σύμβασης.

4. Απάντηση στην οποία περιλαμβάνονται ή από την οποία συνάγονται πρόσθετοι ή διαφορετικοί συμβατικοί όροι συνιστά πάντα απόρριψη της πρότασης εφόσον:

α) η πρόταση ρητά περιορίζει την αποδοχή στους όρους της·

β) ο προτείνων προβάλλει αντιρρήσεις στους πρόσθετους ή διαφορετικούς όρους χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση· ή

γ) ο παραλήπτης εξαρτά την αποδοχή από τη συναίνεση του προτείνοντος στους πρόσθετους ή διαφορετικούς όρους, και η συναίνεση δεν περιέρχεται στον παραλήπτη εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος.

Άρθρο 39

Αντικρουόμενοι τυποποιημένοι όροι της σύμβασης

1. Όταν τα μέρη καταλήξουν σε συμφωνία, παρόλο που η πρόταση και η αποδοχή αναφέρονται σε αντικρουόμενους τυποποιημένους όρους της σύμβασης, συνάπτεται σύμβαση. Οι τυποποιημένοι όροι της σύμβασης αποτελούν μέρος της σύμβασης στο μέτρο που έχουν κοινά σημεία ως προς την ουσία τους.

2. Κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 1, δεν συνάπτεται σύμβαση αν ένα μέρος:

   α) έχει υποδείξει εκ των προτέρων, ρητά, και όχι μέσω τυποποιημένων όρων της σύμβασης, τη βούληση να μη δεσμευθεί από σύμβαση με βάση την παράγραφο 1· ή

   β) χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση, ενημερώσει το έτερο μέρος για τη σχετική του βούληση.

Κεφάλαιο 4 Δικαίωμα υπαναχώρησης σε συμβάσεις εξ αποστάσεως και συμβάσεις εκτός εμπορικού καταστήματος μεταξύ εμπόρων και καταναλωτών

Άρθρο 40
Δικαίωμα υπαναχώρησης

1. Κατά τη διάρκεια της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 42, ο καταναλωτής έχει δικαίωμα να υπαναχωρήσει χωρίς να αναφέρει τους λόγους, και χωρίς καμία επιβάρυνση για τον ίδιο εκτός από αυτή που προβλέπεται στο άρθρο 45, από:

   α) σύμβαση εξ αποστάσεως·

   β) σύμβαση εκτός εμπορικού καταστήματος, υπό τον όρο ότι το τίμημα ή, όταν συνάπτονται ταυτόχρονα πολλαπλές συμβάσεις, το συνολικό τίμημα των συμβάσεων υπερβαίνει τα 50 ευρώ ή το αντίστοιχο ποσό στο νόμισμα που συμφωνήθηκε για το τίμημα της σύμβασης κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης.

2. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται σε:

   α) σύμβαση συναπτόμενη μέσω αυτόματου μηχανήματος πώλησης ή εμπορικών καταστημάτων αυτόματης πώλησης·

   β) σύμβαση για την προμήθεια τροφίμων, ποτών ή άλλων αγαθών που προορίζονται για τρέχουσα κατανάλωση στο πλαίσιο του νοικοκυριού και τα οποία παραδίδονται αυτούσια από τον έμπορο σε συχνή και τακτική βάση στον τόπο κατοικίας, διαμονής ή εργασίας του καταναλωτή·

   γ) σύμβαση για την προμήθεια αγαθών ή παροχή συναφών υπηρεσιών το τίμημα των οποίων εξαρτάται από διακυμάνσεις της χρηματαγοράς τις οποίες δεν είναι δυνατόν να ελέγξει ο έμπορος και οι οποίες ενδέχεται να συμβούν εντός της προθεσμίας υπαναχώρησης·

   δ) σύμβαση για την προμήθεια αγαθών ή ψηφιακού περιεχομένου που παρασκευάζονται σύμφωνα με τις προδιαγραφές του καταναλωτή ή σαφώς εξατομικευμένων·

   ε) σύμβαση για την προμήθεια αγαθών τα οποία μπορούν να αλλοιωθούν ή λήγουν σύντομα·

   στ) σύμβαση για την προμήθεια οινοπνευματωδών ποτών, το τίμημα των οποίων έχει συμφωνηθεί κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης πώλησης, η παράδοση των οποίων μπορεί όμως να πραγματοποιηθεί μόνο μετά από 30 ημέρες από το χρόνο σύναψης της πώλησης και η πραγματική αξία των οποίων εξαρτάται από διακυμάνσεις στην αγορά τις οποίες δεν είναι δυνατόν να ελέγξει ο έμπορος·

ζ) σύμβαση για την πώληση εφημερίδων και παντός είδους περιοδικών, εξαιρουμένων των συνδρομητικών συμβάσεων για την προμήθεια αυτών των εντύπων·

η) σύμβαση συναπτόμενη σε δημόσιο πλειστηριασμό· και

θ) σύμβαση για την εστίαση ή υπηρεσίες σχετιζόμενες με δραστηριότητες αναψυχής που προβλέπει συγκεκριμένη ημερομηνία ή περίοδο εκτέλεσης.

3. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται στις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) στην προμήθεια σφραγισμένων αγαθών, τα οποία αποσφραγίστηκαν από τον καταναλωτή και επομένως δεν είναι κατάλληλα προς επιστροφή, για λόγους προστασίας της υγείας ή για λόγους υγιεινής·

β) στην προμήθεια αγαθών τα οποία, μετά την παράδοση, λόγω της φύσης τους, αναμείχθηκαν αναπόσπαστα με άλλα στοιχεία·

γ) στην προμήθεια αγαθών που ήταν σφραγισμένες ηχητικές εγγραφές ή σφραγισμένες εγγραφές βίντεο ή σφραγισμένο λογισμικό για υπολογιστές, και αποσφραγίστηκαν μετά την παράδοση·

δ) στην προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου μη παρεχόμενου πάνω σε υλικό υπόθεμα, αν η εκτέλεση ξεκίνησε με την προηγούμενη ρητή συγκατάθεση του καταναλωτή και την αναγνώριση από αυτόν της απώλειας του δικαιώματος υπαναχώρησης·

ε) όταν ο καταναλωτής έχει ζητήσει ειδικά από τον έμπορο να τον επισκεφτεί με σκοπό να πραγματοποιήσει επείγουσες επιδιορθώσεις ή την εκτέλεση εργασιών συντήρησης. Αν, επ' ευκαιρία μιας τέτοιας επίσκεψης, ο έμπορος παράσχει συναφείς υπηρεσίες επιπλέον εκείνων που ζητήθηκαν συγκεκριμένα από τον καταναλωτή ή αγαθά εκτός των ανταλλακτικών που χρησιμοποιήθηκαν υποχρεωτικά κατά την εκτέλεση εργασιών συντήρησης ή κατά τις επιδιορθώσεις, το δικαίωμα υπαναχώρησης θα πρέπει να εφαρμόζεται στις εν λόγω πρόσθετες συναφείς υπηρεσίες ή αγαθά.

4. Όταν ο καταναλωτής είχε υποβάλει πρόταση, που αν γινόταν αποδεκτή, θα οδηγούσε στη σύναψη σύμβασης από την οποία θα απέρρεε δικαίωμα υπαναχώρησης σύμφωνα με το παρόν Κεφάλαιο, ο καταναλωτής δύναται να υπαναχωρήσει από την πρόταση ακόμα και αν άλλως θα ήταν αμετάκλητη.

Άρθρο 41
Άσκηση δικαιώματος υπαναχώρησης

1. Ο καταναλωτής δύναται να ασκήσει το δικαίωμα υπαναχώρησης οποτεδήποτε πριν από τη λήξη της προθεσμίας υπαναχώρησης που προβλέπεται στο άρθρο 42.

2. Ο καταναλωτής ασκεί το δικαίωμα υπαναχώρησης μέσω ειδοποίησης προς τον έμπορο. Για το σκοπό αυτό, ο καταναλωτής δύναται είτε να χρησιμοποιήσει το υπόδειγμα εντύπου υπαναχώρησης όπως παρατίθεται στο προσάρτημα 2 είτε να

κάνει οποιαδήποτε άλλη αδιαμφισβήτητη δήλωση που να διευκρινίζει την απόφαση υπαναχώρησης.

3. Όταν ο έμπορος παρέχει στον καταναλωτή την επιλογή ηλεκτρονικής υπαναχώρησης στον εμπορικό δικτυακό του τόπο, και ο καταναλωτής το πράττει, ο έμπορος έχει υποχρέωση να κοινοποιήσει στον καταναλωτή επιβεβαίωση παραλαβής αυτής της υπαναχώρησης πάνω σε σταθερό υπόθεμα χωρίς καθυστέρηση. Ο έμπορος ευθύνεται για κάθε ζημία που προκλήθηκε στο έτερο μέρος από παράβαση αυτής της υποχρέωσης.

4. Η κοινοποίηση της υπαναχώρησης είναι έγκαιρη αν αποσταλεί πριν από το τέλος της προθεσμίας υπαναχώρησης.

5. Ο καταναλωτής φέρει το βάρος της απόδειξης ότι άσκησε το δικαίωμα υπαναχώρησης σύμφωνα με το παρόν άρθρο.

Άρθρο 42
Προθεσμία υπαναχώρησης

1. Η προθεσμία υπαναχώρησης λήγει δεκατέσσερις ημέρες μετά από:

α) την ημέρα κατά την οποία ο καταναλωτής παρέλαβε τα αγαθά στην περίπτωση σύμβασης πώλησης, συμπεριλαμβανομένης σύμβασης πώλησης δυνάμει της οποίας ο πωλητής συμφωνεί επίσης να παράσχει συναφείς υπηρεσίες·

β) την ημέρα κατά την οποία ο καταναλωτής παρέλαβε το τελευταίο αντικείμενο στην περίπτωση σύμβασης για την πώληση πολλών αγαθών που παραγγέλλονται από τον καταναλωτή με μία παραγγελία και παραλαμβάνονται χωριστά, συμπεριλαμβανομένης σύμβασης δυνάμει της οποίας ο πωλητής συμφωνεί επίσης να παράσχει συναφείς υπηρεσίες·

γ) την ημέρα κατά την οποία ο καταναλωτής παρέλαβε την τελευταία παρτίδα ή το τελευταίο τεμάχιο στην περίπτωση σύμβασης όπου τα αγαθά αποτελούνται από πολλές παρτίδες ή πολλά τεμάχια, συμπεριλαμβανομένης σύμβασης δυνάμει της οποίας ο πωλητής συμφωνεί επίσης να παράσχει συναφείς υπηρεσίες·

δ) την ημέρα κατά την οποία ο καταναλωτής παρέλαβε το πρώτο αντικείμενο όταν η σύμβαση αφορά τακτική παράδοση αγαθών σε καθορισμένη χρονική περίοδο, συμπεριλαμβανομένης σύμβασης δυνάμει της οποίας ο πωλητής συμφωνεί επίσης να παράσχει συναφείς υπηρεσίες·

ε) την ημέρα σύναψης της σύμβασης στην περίπτωση σύμβασης για συναφείς υπηρεσίες που συνάπτεται μετά την παράδοση των αγαθών·

στ) την ημέρα κατά την οποία ο καταναλωτής παρέλαβε το υλικό υπόθεμα σύμφωνα με το στοιχείο α) στην περίπτωση σύμβασης για την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου όταν το ψηφιακό περιεχόμενο παρέχεται πάνω σε υλικό υπόθεμα·

ζ) την ημέρα σύναψης της σύμβασης στην περίπτωση σύμβασης όπου το ψηφιακό περιεχόμενο δεν παρέχεται πάνω σε υλικό υπόθεμα.

2. Όταν ο έμπορος δεν έχει παράσχει στον καταναλωτή τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 17 παράγραφος 1, η προθεσμία υπαναχώρησης λήγει:

α) ένα έτος μετά το τέλος της αρχικής προθεσμίας υπαναχώρησης, όπως αυτή προσδιορίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 1· ή

β) όταν ο έμπορος παρέχει στον καταναλωτή τις απαιτούμενες πληροφορίες εντός ενός έτους από το τέλος της προθεσμίας υπαναχώρησης όπως αυτή προσδιορίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 1, μετά από δεκατέσσερις ημέρες από την ημέρα που ο καταναλωτής λαμβάνει τις πληροφορίες.

Άρθρο 43
Αποτελέσματα της υπαναχώρησης

Με την υπαναχώρηση παύουν οι συμβατικές υποχρεώσεις αμφοτέρων των μερών:

α) να εκτελέσουν τη σύμβαση ή

β) να συνάψουν τη σύμβαση στις περιπτώσεις που η πρόταση υποβλήθηκε από τον καταναλωτή.

Άρθρο 44
Υποχρεώσεις του εμπόρου σε περίπτωση υπαναχώρησης

1. Ο έμπορος πρέπει να επιστρέψει κάθε πληρωμή που έλαβε από τον καταναλωτή, συμπεριλαμβανομένων, όπου έχει εφαρμογή, των δαπανών παράδοσης, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση και οπωσδήποτε εντός δεκατεσσάρων ημερών από την ημέρα κατά την οποία ενημερώθηκε για την απόφαση του καταναλωτή να υπαναχωρήσει από τη σύμβαση δυνάμει του άρθρου 41. Ο έμπορος πρέπει να προβεί σ' αυτή την επιστροφή χρημάτων χρησιμοποιώντας τα ίδια μέσα πληρωμής με εκείνα που ο καταναλωτής χρησιμοποίησε για την αρχική συναλλαγή, εκτός αν ο καταναλωτής έχει ρητώς συμφωνήσει διαφορετικά και υπό τον όρο να μην επιβαρυνθεί ο καταναλωτής με δαπάνες προκύπτουσες από την επιστροφή των χρημάτων.

2. Κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 1, ο έμπορος δεν οφείλει να επιστρέψει τις πρόσθετες δαπάνες, αν ο καταναλωτής είχε ρητά επιλέξει τρόπο παράδοσης άλλο από τον φθηνότερο τυποποιημένο τρόπο παράδοσης που πρότεινε ο έμπορος.

3. Στην περίπτωση σύμβασης για την πώληση αγαθών, ο έμπορος δύναται να απόσχει από την επιστροφή μέχρι να παραλάβει τα αγαθά ή μέχρι ο καταναλωτής να παράσχει αποδείξεις ότι απέστειλε τα αγαθά, όποιο από τα δύο συμβεί πρώτο, εκτός αν ο έμπορος πρότεινε να ανακτήσει τα αγαθά.

4. Στην περίπτωση σύμβασης εκτός εμπορικού καταστήματος, όταν τα αγαθά έχουν παραδοθεί στην κατοικία του καταναλωτή κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης, ο

έμπορος πρέπει να ανακτήσει με δική του δαπάνη τα αγαθά, αν πρόκειται για αγαθά που από τη φύση τους κανονικά δεν μπορούν να επιστραφούν ταχυδρομικώς.

Άρθρο 45

Υποχρεώσεις του καταναλωτή σε περίπτωση υπαναχώρησης

1. Ο καταναλωτής πρέπει να αποστείλει τα αγαθά ή να τα παραδώσει στον έμπορο ή σε άτομο εξουσιοδοτημένο από τον έμπορο, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση και οπωσδήποτε εντός δεκατεσσάρων ημερών από την ημέρα κατά την οποία ανακοινώνει στον έμπορο την απόφασή του να υπαναχωρήσει από τη σύμβαση δυνάμει του άρθρου 41, εκτός αν ο έμπορος έχει προτείνει να ανακτήσει τα αγαθά. Η προθεσμία έχει τηρηθεί αν ο καταναλωτής αποστείλει τα αγαθά πριν από τη λήξη της προθεσμίας των δεκατεσσάρων ημερών.

2. Ο καταναλωτής πρέπει να βαρύνεται με τις άμεσες δαπάνες επιστροφής των αγαθών, εκτός αν ο έμπορος έχει συμφωνήσει να βαρύνεται ο ίδιος με τις εν λόγω δαπάνες ή αν ο έμπορος έχει παραλείψει να ενημερώσει τον καταναλωτή ότι ο καταναλωτής πρέπει να βαρύνεται με αυτές.

3. Ο καταναλωτής ευθύνεται για τυχόν μείωση της αξίας των αγαθών μόνο όταν αυτή οφείλεται σε χειρισμό των αγαθών διαφορετικό από αυτόν που είναι απαραίτητος για τη διαπίστωση της φύσης, των χαρακτηριστικών και της λειτουργίας των αγαθών. Ο καταναλωτής δεν ευθύνεται για οποιαδήποτε μείωση της αξίας των αγαθών όταν ο έμπορος δεν έχει παράσχει όλες τις πληροφορίες για το δικαίωμα υπαναχώρησης σύμφωνα με το άρθρο 17 παράγραφος 1.

4. Με την επιφύλαξη της παραγράφου 3, ο καταναλωτής δεν οφείλει να καταβάλει οποιαδήποτε αποζημίωση για τη χρήση των αγαθών κατά τη διάρκεια της προθεσμίας υπαναχώρησης.

5. Όταν ο καταναλωτής ασκήσει το δικαίωμα υπαναχώρησης μετά από την υποβολή ρητής αίτησης για την έναρξη της παροχής συναφών υπηρεσιών κατά τη διάρκεια της προθεσμίας υπαναχώρησης, ο καταναλωτής πρέπει να καταβάλει στον έμπορο, σε σύγκριση με την πλήρη εκτέλεση της σύμβασης, ένα ποσό ανάλογο προς τα παρασχεθέντα πριν από την άσκηση του δικαιώματος υπαναχώρησης από τον καταναλωτή. Το αναλογούν ποσό που ο καταναλωτής οφείλει να καταβάλει στον έμπορο πρέπει να υπολογιστεί βάσει του συνολικού τιμήματος που είχε συμφωνηθεί στη σύμβαση. Όταν το συνολικό τίμημα είναι υπερβολικό, το αναλογούν ποσό πρέπει να υπολογιστεί βάσει της αγοραίας αξίας των παρασχεθέντων.

6. Ο καταναλωτής δεν ευθύνεται για τις δαπάνες:

   α) παροχής συναφών υπηρεσιών, εν όλω ή εν μέρει, κατά τη διάρκεια της προθεσμίας υπαναχώρησης, όταν:

      (i) ο έμπορος παρέλειψε να παράσχει τις πληροφορίες σύμφωνα με το άρθρο 17 παράγραφοι 1 και 3· ή

      (ii) ο καταναλωτής δεν ζήτησε ρητά την έναρξη της εκτέλεσης κατά τη διάρκεια της προθεσμίας υπαναχώρησης σύμφωνα με το άρθρο 18 παράγραφος 2 και το άρθρο 19 παράγραφος 6·

β) προμήθειας, εν όλω ή εν μέρει, ψηφιακού περιεχομένου που δεν παρέχεται πάνω σε υλικό υπόθεμα όταν:

(i) ο καταναλωτής δεν έδωσε προηγούμενη ρητή συγκατάθεση για την έναρξη της προμήθειας ψηφιακού περιεχομένου πριν από το τέλος της προθεσμίας υπαναχώρησης που αναφέρεται στο άρθρο 42 παράγραφος 1·

(ii) ο καταναλωτής δεν αναγνώρισε ότι δίδοντας τη συγκατάθεσή του απώλεσε το δικαίωμα υπαναχώρησης· ή

(iii) ο έμπορος παρέλειψε να παράσχει την επιβεβαίωση που προβλέπεται στο άρθρο 18 παράγραφος 1 και στο άρθρο 19 παράγραφος 5.

7. Εκτός αν άλλως ορίζεται στο παρόν άρθρο, ο καταναλωτής δεν φέρει καμία ευθύνη λόγω της άσκησης του δικαιώματος υπαναχώρησης.

Άρθρο 46
Δευτερεύουσες συμβάσεις

1. Όταν ο καταναλωτής ασκήσει το δικαίωμα υπαναχώρησης από σύμβαση εξ αποστάσεως ή σύμβαση εκτός εμπορικού καταστήματος σύμφωνα με τα άρθρα 41 έως 45, τυχόν δευτερεύουσες συμβάσεις λήγουν αυτοδικαίως χωρίς καμία δαπάνη του καταναλωτή, εκτός από τις περιπτώσεις που προβλέπονται στις παραγράφους 2 και 3. Για το σκοπό του παρόντος άρθρου, ως δευτερεύουσα σύμβαση νοείται η σύμβαση με την οποία ο καταναλωτής αποκτά αγαθά, ψηφιακό περιεχόμενο ή συναφείς υπηρεσίες σε σχέση με σύμβαση εξ αποστάσεως ή σύμβαση εκτός εμπορικού καταστήματος και αυτά τα αγαθά, το ψηφιακό περιεχόμενο ή οι συναφείς υπηρεσίες παρέχονται από τον έμπορο ή τρίτο βάσει ρύθμισης μεταξύ του εν λόγω τρίτου και του εμπόρου.

2. Οι διατάξεις των άρθρων 43, 44 και 45 εφαρμόζονται κατ' αναλογία στις δευτερεύουσες συμβάσεις στο μέτρο που οι εν λόγω συμβάσεις διέπονται από το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων.

3. Για τις δευτερεύουσες συμβάσεις που δεν διέπονται από το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων, οι υποχρεώσεις των μερών σε περίπτωση υπαναχώρησης διέπονται από το εφαρμοστέο δίκαιο.

Άρθρο 47
Υποχρεωτικός χαρακτήρας

Τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος κεφαλαίου ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Κεφάλαιο 5 Ελαττώματα βούλησης

Άρθρο 48
Πλάνη

1. Ένα μέρος δύναται να ακυρώσει σύμβαση λόγω υφιστάμενης κατά τη σύναψη της σύμβασης πραγματικής ή νομικής πλάνης αν:

   α) το μέρος, ελλείψει της πλάνης, δεν θα είχε συνάψει τη σύμβαση ή θα την είχε συνάψει μόνο με θεμελιωδώς διαφορετικούς συμβατικούς όρους και το έτερο μέρος το γνώριζε ή όφειλε να το γνωρίζει· και

   β) το έτερο μέρος:

      (i) προκάλεσε την πλάνη·

      (ii) προκάλεσε τη σύναψη της σύμβασης με πλάνη παραλείποντας να συμμορφωθεί με οποιαδήποτε προσυμβατική υποχρέωση παροχής πληροφοριών δυνάμει του κεφαλαίου 2, τμήματα 1 έως 4·

      (iii) γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει την πλάνη και προκάλεσε τη σύναψη της σύμβασης με πλάνη διότι δεν επεσήμανε τις συναφείς πληροφορίες, υπό τον όρο ότι η καλή πίστη και τα χρηστά συναλλακτικά ήθη θα απαιτούσαν από ένα μέρος που είχε γνώση της πλάνης να την επισημάνει· ή

      (iv) υπέπεσε στην ίδια πλάνη.

2. Ένα μέρος δεν δύναται να ακυρώσει σύμβαση λόγω πλάνης αν το εν λόγω μέρος είχε αναλάβει τον κίνδυνο της πλάνης ή στις συγκεκριμένες περιστάσεις θα πρέπει να βαρύνεται με τον κίνδυνο αυτό.

3. Μια ανακρίβεια στην έκφραση ή στη διαβίβαση δήλωσης θεωρείται ως πλάνη του προσώπου που προέβη στη δήλωση ή την απέστειλε.

Άρθρο 49
Απάτη

1. Ένα μέρος δύναται να ακυρώσει σύμβαση αν το έτερο μέρος προκάλεσε τη σύναψη της σύμβασης με δόλια ψευδή παράσταση, είτε εν λόγω είτε εν έργω, ή με δόλια μη κοινοποίηση οποιωνδήποτε πληροφοριών τις οποίες βάσει της καλής πίστης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών, ή οποιασδήποτε προσυμβατικής υποχρέωσης παροχής πληροφοριών, έπρεπε να κοινοποιήσει το εν λόγω μέρος.

2. Η ψευδής παράσταση είναι δόλια αν έγινε με τη γνώση ή την πεποίθηση ότι η παράσταση αυτή είναι ψευδής, ή αδιαφορώντας για το κατά πόσον αυτή είναι αληθής ή ψευδής, και έχει ως σκοπό να οδηγήσει τον αποδέκτη σε πλάνη. Η μη

κοινοποίηση είναι δόλια αν έχει σκοπό να οδηγήσει το πρόσωπο στο οποίο δεν παρασχέθηκαν οι πληροφορίες σε πλάνη.

3. Προκειμένου να καθοριστεί αν βάσει της καλής πίστης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών ένα μέρος οφείλει να κοινοποιήσει συγκεκριμένες πληροφορίες, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλες οι περιστάσεις, στις οποίες συμπεριλαμβάνονται:

α) το κατά πόσον το μέρος είχε ειδικές γνώσεις·

β) το κόστος απόκτησης των σχετικών πληροφοριών από το μέρος·

γ) η ευκολία με την οποία το έτερο μέρος θα μπορούσε να αποκτήσει τις πληροφορίες με άλλο τρόπο·

δ) ο χαρακτήρας των πληροφοριών·

ε) η προφανής σημασία των πληροφοριών για το έτερο μέρος· και

στ) σε συμβάσεις μεταξύ εμπόρων, η ορθή εμπορική πρακτική στην εκάστοτε περίπτωση.

Άρθρο 50
Απειλές

Ένα μέρος δύναται να ακυρώσει σύμβαση αν το έτερο μέρος προκάλεσε τη σύναψη της σύμβασης με την απειλή παράνομης, επικείμενης και σοβαρής βλάβης, ή παράνομης πράξης.

Άρθρο 51
Αθέμιτη εκμετάλλευση

Ένα μέρος δύναται να ακυρώσει σύμβαση, αν κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης:

α) το εν λόγω μέρος ήταν εξαρτημένο από το έτερο μέρος ή είχε σχέση εμπιστοσύνης με αυτό, βρισκόταν σε οικονομική δυσχέρεια, ή είχε επείγουσες ανάγκες, ήταν απερίσκεπτο, αδαές ή άπειρο· και

β) το έτερο μέρος το γνώριζε ή όφειλε να το γνωρίζει και, σε συνάρτηση με τις περιστάσεις και τον σκοπό της σύμβασης, εκμεταλλεύθηκε την κατάσταση του πρώτου μέρους για να επιτύχει υπερβολικό κέρδος ή αθέμιτο πλεονέκτημα.

Άρθρο 52
Γνωστοποίηση ακύρωσης

1. Η ακύρωση πραγματοποιείται με γνωστοποίηση στο έτερο μέρος.

2. Η ακύρωση παράγει αποτελέσματα μόνο αν γνωστοποιηθεί εντός της κάτωθι αναφερόμενης προθεσμίας, η οποία υπολογίζεται από τη στιγμή κατά την οποία το μέρος που ακυρώνει τη σύμβαση έλαβε γνώση των συναφών περιστάσεων ή απέκτησε την ικανότητα να ενεργεί ελεύθερα:

α) έξι μηνών σε περίπτωση πλάνης και

β) ενός έτους σε περίπτωση απάτης, απειλών και αθέμιτης εκμετάλλευσης.

Άρθρο 53
Επιβεβαίωση

Όταν το μέρος που έχει δικαίωμα ακύρωσης σύμβασης βάσει του παρόντος κεφαλαίου την επιβεβαιώσει, ρητά ή έμμεσα, αφού έλαβε γνώση των συναφών περιστάσεων ή απέκτησε την ικανότητα να ενεργεί ελεύθερα, το εν λόγω μέρος δεν δύναται πλέον να ακυρώσει τη σύμβαση.

Άρθρο 54
Αποτελέσματα της ακύρωσης

1. Η σύμβαση που δύναται να ακυρωθεί είναι έγκυρη έως την ακύρωσή της, αλλά, μόλις ακυρωθεί, είναι αναδρομικά άκυρη από τη σύναψή της.

2. Όταν ένας λόγος ακύρωσης επηρεάζει μόνον ορισμένους συμβατικούς όρους, το αποτέλεσμα της ακύρωσης περιορίζεται στους όρους αυτούς εκτός αν δεν είναι εύλογο να διατηρηθεί η υπόλοιπη σύμβαση.

3. Το ζήτημα κατά πόσον κάθε μέρος έχει δικαίωμα στην απόδοση των μεταβιβασθέντων ή παρασχεθέντων δυνάμει ακυρωθείσας σύμβασης ή σε χρηματικό ισοδύναμο, ρυθμίζεται από τους κανόνες για την απόδοση στο Κεφάλαιο 17.

Άρθρο 55
Αποζημίωση

Ένα μέρος που έχει δικαίωμα ακύρωσης σύμβασης βάσει του παρόντος κεφαλαίου ή είχε αυτό το δικαίωμα πριν το απωλέσει λόγω λήξης προθεσμίας ή επιβεβαίωσης δικαιούται, ανεξάρτητα από την ακύρωση ή μη της σύμβασης, αποζημίωση από το έτερο μέρος για ζημία που υπέστη λόγω της πλάνης, της απάτης, των απειλών ή της αθέμιτης εκμετάλλευσης, υπό τον όρο ότι το έτερο μέρος γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει τις συναφείς περιστάσεις.

Άρθρο 56
Αποκλεισμός ή περιορισμός των έννομων βοηθημάτων

1. Τα έννομα βοηθήματα που παρέχονται σε περίπτωση απάτης, απειλών και αθέμιτης εκμετάλλευσης δεν μπορούν να αποκλεισθούν ή να περιορισθούν, άμεσα ή έμμεσα.

2. Σε σχέσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, άμεσα ή έμμεσα, να αποκλείσουν ή να περιορίσουν τα έννομα βοηθήματα που παρέχονται σε περίπτωση πλάνης.

Άρθρο 57
Επιλογή έννομου βοηθήματος

Ένα μέρος το οποίο δικαιούται έννομο βοήθημα βάσει του παρόντος κεφαλαίου σε περιστάσεις που παρέχουν στο μέρος αυτό έννομο βοήθημα λόγω μη εκτέλεσης, δύναται να ασκήσει οποιοδήποτε από τα εν λόγω έννομα βοηθήματα.

Μέρος III Αξιολόγηση του περιεχομένου της σύμβασης

Κεφάλαιο 6 Ερμηνεία

Άρθρο 58
Γενικοί κανόνες για την ερμηνεία των συμβάσεων

1. Η σύμβαση πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με την κοινή βούληση των μερών ακόμα και αν αυτή διαφέρει από τη συνήθη σημασία των εκφράσεων που χρησιμοποιούνται στη σύμβαση.

2. Όταν σύμφωνα με τη βούληση μέρους μια έκφραση που χρησιμοποιείται στη σύμβαση έχει ιδιαίτερη σημασία, και κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης το έτερο μέρος γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει την εν λόγω βούληση, η έκφραση πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με τη βούληση του πρώτου μέρους.

3. Εκτός αν άλλως προβλέπεται στις παραγράφους 1 και 2, η σύμβαση πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με τη σημασία που θα της απέδιδε ένας συνετός συναλλασσόμενος.

Άρθρο 59
Συναφή ζητήματα

Κατά την ερμηνεία σύμβασης, δύναται να λαμβάνονται υπόψη, ιδίως:

α) οι περιστάσεις υπό τις οποίες συνήφθη, συμπεριλαμβανομένων των προκαταρκτικών διαπραγματεύσεων·

β) η συμπεριφορά των μερών, ακόμα και μετά από τη σύναψη της σύμβασης·

γ) η ερμηνεία που έχει ήδη δοθεί από τα μέρη σε εκφράσεις που είναι ταυτόσημες ή παρόμοιες με αυτές που χρησιμοποιήθηκαν στη σύμβαση·

δ) οι συναλλακτικές συνήθειες οι οποίες θα θεωρούνταν γενικά εφαρμοστέες από μέρη στην ίδια κατάσταση·

ε) η καθιερωμένη μεταξύ των μερών πρακτική·

στ) η σημασία που δίδεται συνήθως σε εκφράσεις στον σχετικό κλάδο δραστηριότητας·

ζ) η φύση και ο σκοπός της σύμβασης και

η) η καλή πίστη και τα χρηστά συναλλακτικά ήθη.

Άρθρο 60
Αναφορά στη σύμβαση ως σύνολο

Οι εκφράσεις που χρησιμοποιούνται σε σύμβαση πρέπει να ερμηνεύονται με βάση τη σύμβαση ως σύνολο.

Άρθρο 61
Γλωσσικές αποκλίσεις

Όταν μια σύμβαση καταρτίζεται σε δύο ή περισσότερες γλωσσικές αποδόσεις εκ των οποίων καμία δεν δηλώνεται ως αυθεντική, σε περίπτωση απόκλισης μεταξύ των αποδόσεων, ως αυθεντική θεωρείται η απόδοση στην οποία είχε συνταχθεί αρχικά η σύμβαση.

Άρθρο 62
Προτίμηση των συμβατικών όρων που αποτέλεσαν αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης

Στο βαθμό που υφίσταται ανακολουθία, οι συμβατικοί όροι που αποτέλεσαν αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης υπερισχύουν εκείνων που δεν αποτέλεσαν αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης κατά την έννοια του άρθρου 7.

Άρθρο 63
Προτίμηση ερμηνείας βάσει της οποίας οι συμβατικοί όροι παράγουν αποτελέσματα

Η ερμηνεία βάσει της οποίας οι συμβατικοί όροι παράγουν αποτελέσματα υπερισχύει εκείνης βάσει της οποίας δεν παράγονται αποτελέσματα.

Άρθρο 64
Ερμηνεία υπέρ των καταναλωτών

1. Όταν υπάρχει αμφιβολία σχετικά με τη σημασία συμβατικού όρου σε σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, υπερισχύει η ευνοϊκότερη για τον καταναλωτή ερμηνεία, εκτός αν ο όρος είχε υποδειχθεί από τον καταναλωτή.

2. Τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 65
Ερμηνεία κατά του υποδείξαντος τον συμβατικό όρο

Όταν, σε μια σύμβαση που δεν εμπίπτει στο άρθρο 64, υπάρχει αμφιβολία σχετικά με τη σημασία όρου που δεν είχε αποτελέσει αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης κατά την έννοια του άρθρου 7, υπερισχύει η ερμηνεία του όρου κατά του μέρους που τον υπέδειξε.

Κεφάλαιο 7 Περιεχόμενο και αποτελέσματα

Άρθρο 66
Συμβατικοί όροι

Οι συμβατικοί όροι απορρέουν από:

α) τη συμφωνία των μερών, με την επιφύλαξη οποιουδήποτε υποχρεωτικού κανόνα του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων·

β) οποιαδήποτε συναλλακτική συνήθεια ή πρακτική η οποία δεσμεύει τα μέρη δυνάμει του άρθρου 67·

γ) οποιονδήποτε κανόνα του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων που εφαρμόζεται ελλείψει αντίθετης συμφωνίας των μερών και

δ) οποιονδήποτε συμβατικό όρο συνάγεται δυνάμει του άρθρου 68.

Άρθρο 67
Συναλλακτικές συνήθειες και πρακτικές σε συμβάσεις μεταξύ εμπόρων

1. Σε σύμβαση μεταξύ εμπόρων, τα μέρη δεσμεύονται από οποιαδήποτε συναλλακτική συνήθεια που συμφώνησαν να εφαρμόσουν και από οποιαδήποτε καθιερωμένη μεταξύ τους πρακτική.

2. Τα μέρη δεσμεύονται από συναλλακτική συνήθεια η οποία θα θεωρούνταν γενικά εφαρμοστέα από εμπόρους στην ίδια κατάσταση με τα μέρη.

3. Οι συναλλακτικές συνήθειες και οι πρακτικές δεν δεσμεύουν τα μέρη στο βαθμό που συγκρούονται με συμβατικούς όρους οι οποίοι αποτέλεσαν αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης ή με οποιουσδήποτε υποχρεωτικούς κανόνες του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων.

Άρθρο 68
Συμβατικοί όροι που μπορεί να συνάγονται

1. Όταν είναι απαραίτητο να ρυθμιστεί ζήτημα που δεν προβλέπεται ρητά από τη συμφωνία των μερών, από οποιαδήποτε συνήθεια ή πρακτική ή από οποιονδήποτε κανόνα του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων, δύναται να συνάγεται πρόσθετος συμβατικός όρος, λαμβανομένων ιδίως υπόψη:

   α) της φύσης και του σκοπού της σύμβασης·

   β) των περιστάσεων υπό τις οποίες συνήφθη η σύμβαση και

   γ) της καλής πίστης και χρηστών συναλλακτικών ηθών.

2. Οποιοσδήποτε συμβατικός όρος συνάγεται βάσει της παραγράφου 1, στο μέτρο του δυνατού, ερμηνεύεται σύμφωνα με τη βούληση των μερών όπως πιθανά θα είχε εκφραστεί αν τα μέρη είχαν ρυθμίσει το ζήτημα.

3. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται αν τα μέρη εκουσίως παρέλειψαν να ρυθμίσουν ένα ζήτημα αποδεχόμενα ότι το ένα ή το έτερο μέρος θα αναλάμβανε τον κίνδυνο.

Άρθρο 69

Συμβατικοί όροι που απορρέουν από ορισμένες προσυμβατικές δηλώσεις

1. Όταν ο έμπορος, πριν από τη σύναψη της σύμβασης, προβαίνει σε δήλωση, είτε στο έτερο μέρος είτε δημόσια, σχετικά με τα χαρακτηριστικά των παρεχομένων από τον έμπορο αυτό βάσει της σύμβασης, η δήλωση ενσωματώνεται στη σύμβαση ως όρος της εκτός αν:

   α) το έτερο μέρος γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει κατά τη σύναψη της σύμβασης πως η δήλωση ήταν εσφαλμένη ή πως δεν ήταν άλλως αξιόπιστη ως όρος, ή

   β) η απόφαση του άλλου μέρους να συνάψει τη σύμβαση δεν θα μπορούσε να έχει επηρεαστεί από τη δήλωση.

2. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, η δήλωση η οποία γίνεται από πρόσωπο που ασχολείται με τη διαφήμιση ή την εμπορική προώθηση για τον έμπορο θεωρείται ότι έγινε από τον έμπορο.

3. Όταν το έτερο μέρος είναι καταναλωτής, τότε για τους σκοπούς της παραγράφου 1, η δημόσια δήλωση που γίνεται από ή εξ ονόματος παραγωγού ή άλλου προσώπου σε προηγούμενο στάδιο της αλυσίδας των συναλλαγών η οποία οδηγεί στη σύμβαση θεωρείται ότι έγινε από τον έμπορο, εκτός αν ο έμπορος κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης δεν γνώριζε και δεν όφειλε να γνωρίζει τη δήλωση αυτή.

4. Στις σχέσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 70

Υποχρέωση ενημέρωσης σχετικά με τους συμβατικούς όρους που δεν αποτέλεσαν αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης

1. Επίκληση συμβατικών όρων που υπεδείχθησαν από ένα μέρος και δεν απετέλεσαν αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης κατά την έννοια του άρθρου 7 δύναται να γίνει κατά του έτερου μέρους μόνο αν το έτερο μέρος τους γνώριζε ή αν το μέρος που τους υπέδειξε έλαβε εύλογα μέτρα για να επιστήσει την προσοχή του ετέρου μέρους σ' αυτούς, πριν από ή κατά τη σύναψη της σύμβασης.

2. Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου, στις σχέσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή η απλή αναφορά στους συμβατικούς όρους από το έγγραφο της σύμβασης δεν εφιστά επαρκώς την προσοχή του καταναλωτή σ' αυτούς, ακόμα και ο καταναλωτής υπογράψει το έγγραφο.

3. Τα μέρη δεν δύνανται να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 71
Πρόσθετες πληρωμές σε συμβάσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή

1. Σε σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, ο συμβατικός όρος που υποχρεώνει τον καταναλωτή στην καταβολή οποιασδήποτε πληρωμής επιπλέον της προβλεπόμενης αμοιβής για την κύρια συμβατική υποχρέωση του εμπόρου, ιδίως όταν ο όρος έχει ενσωματωθεί με τη χρήση πάγιων επιλογών τις οποίες ο καταναλωτής απαιτείται να απορρίψει προκειμένου να αποφύγει την πρόσθετη πληρωμή, δεν δεσμεύει τον καταναλωτή εκτός αν αυτός, πριν να δεσμευθεί με τη σύμβαση, είχε συγκατατεθεί ρητά στην πρόσθετη πληρωμή. Αν ο καταναλωτής κατέβαλε την πρόσθετη πληρωμή, δύναται να την ανακτήσει.

2. Τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 72
Ρήτρες ενσωμάτωσης

1. Όταν μια γραπτή σύμβαση περιέχει όρο που αναφέρει ότι το έγγραφο περιλαμβάνει όλους τους συμβατικούς όρους (ρήτρα ενσωμάτωσης), οποιεσδήποτε προηγούμενες δηλώσεις, δεσμεύσεις ή συμφωνίες που δεν περιλαμβάνονται στο έγγραφο δεν αποτελούν μέρος της σύμβασης.

2. Εκτός αν άλλως προβλέπεται στη σύμβαση, η ρήτρα ενσωμάτωσης δεν εμποδίζει τη χρήση των προηγουμένων δηλώσεων των μερών για την ερμηνεία της σύμβασης.

3. Σε σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, ο καταναλωτής δεν δεσμεύεται από τη ρήτρα ενσωμάτωσης.

4. Τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 73
Καθορισμός τιμήματος

Όταν το ποσό του καταβλητέου τιμήματος βάσει σύμβασης δεν μπορεί να καθορισθεί με άλλο τρόπο, το καταβλητέο τίμημα, ελλείψει αντίθετης ένδειξης, είναι το τίμημα που συνήθως χρεώνεται σε παρόμοιες περιστάσεις κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης, ή αν αυτό το τίμημα δεν είναι διαθέσιμο, ένα εύλογο τίμημα.

Άρθρο 74
Μονομερής καθορισμός από μέρος

1. Όταν το τίμημα ή οποιοσδήποτε άλλος συμβατικός όρος καθορίζεται από ένα μέρος και ο καθορισμός από αυτό το μέρος υπερβαίνει προφανώς τα όρια του ευλόγου, τότε αντικαθίσταται με το τίμημα που συνήθως χρεώνεται ή με τον όρο που συνήθως χρησιμοποιείται σε παρόμοιες περιστάσεις κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης, ή αν αυτό το τίμημα ή ο όρος δεν είναι διαθέσιμος, αντικαθίσταται με εύλογο τίμημα ή εύλογο όρο.

2. Τα μέρη δεν δύνανται να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 75
Καθορισμός από τρίτο

1. Όταν τρίτος πρέπει να καθορίζει το τίμημα ή οποιοδήποτε άλλο συμβατικό όρο και δεν μπορεί ή δεν θέλει να το πράξει, ένα δικαστήριο δύναται να διορίσει άλλο πρόσωπο για τον καθορισμό αυτό, εκτός αν αυτό δεν συνάδει με τους συμβατικούς όρους.

2. Όταν το τίμημα ή άλλος συμβατικός όρος που καθορίζεται από τρίτο υπερβαίνει προφανώς τα όρια του ευλόγου, αντικαθίσταται με το τίμημα που συνήθως χρεώνεται ή με τον όρο που συνήθως χρησιμοποιείται σε παρόμοιες περιστάσεις κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης, ή αν αυτό το τίμημα ή ο όρος δεν είναι διαθέσιμος, αντικαθίσταται με εύλογο τίμημα ή εύλογο όρο.

3. Για το σκοπό της παραγράφου 1, η έννοια του «δικαστηρίου» καλύπτει και τα διαιτητικά δικαστήρια.

4. Στις σχέσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή της παραγράφου 2 ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά της ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 76
Γλώσσα

Όταν η γλώσσα η οποία πρέπει να χρησιμοποιείται για τις επικοινωνίες σχετικά με τη σύμβαση ή τα δικαιώματα ή τις υποχρεώσεις που απορρέουν από αυτή δεν μπορεί να καθοριστεί με άλλο τρόπο, η γλώσσα που πρέπει να χρησιμοποιείται είναι η γλώσσα που χρησιμοποιήθηκε για τη σύναψη της σύμβασης.

Άρθρο 77
Συμβάσεις αορίστου χρόνου

1. Όταν, σε περίπτωση που αφορά συνεχή ή περιοδική εκπλήρωση συμβατικής υποχρέωσης, οι συμβατικοί όροι δεν προβλέπουν το χρόνο λύσης της συμβατικής σχέσης ή δεν προβλέπουν τη λύση της με σχετική ειδοποίηση, αυτή η σχέση δύναται

να λυθεί από οποιοδήποτε μέρος μετά από εύλογη προθεσμία ειδοποίησης που δεν υπερβαίνει τους δύο μήνες.

2. Στις σχέσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 78
Συμβατικοί όροι υπέρ τρίτων

1. Τα συμβαλλόμενα μέρη δύνανται, με τη σύμβαση, να παραχωρούν δικαίωμα σε τρίτο. Ο τρίτος δεν χρειάζεται να υπάρχει ή να προσδιορίζεται κατά το χρόνο σύναψης της σύμβασης αλλά πρέπει να μπορεί να προσδιορισθεί.

2. Η φύση και το περιεχόμενο του δικαιώματος του τρίτου καθορίζονται με τη σύμβαση. Το δικαίωμα δύναται να έχει τη μορφή αποκλεισμού ή περιορισμού της ευθύνης του τρίτου έναντι ενός των συμβαλλομένων μερών.

3. Όταν ένα συμβαλλόμενο μέρος υποχρεούται σε εκτέλεση προς τρίτο βάσει της σύμβασης, τότε:

   α) ο τρίτος έχει τα ίδια δικαιώματα στην εκτέλεση και τα ίδια έννομα βοηθήματα για μη εκτέλεση όπως αν το συμβαλλόμενο μέρος υποχρεούτο σε εκτέλεση βάσει σύμβασης με τρίτο και

   β) το συμβαλλόμενο μέρος που δεσμεύεται δύναται να επικαλεστεί κατά του τρίτου όλα τα μέσα άμυνας που θα μπορούσε να επικαλεστεί έναντι του έτερου μέρους της σύμβασης.

4. Ο τρίτος δύναται να απορρίψει δικαίωμα που παραχωρείται σ' αυτόν με ειδοποίηση προς οποιοδήποτε από τα συμβαλλόμενη μέρη, εφόσον δεν προηγηθεί ρητή ή σιωπηρή αποδοχή του δικαιώματος. Σε περίπτωση απόρριψης, το δικαίωμα θεωρείται ως να μην είχε ποτέ παραχωρηθεί στον τρίτο.

5. Τα συμβαλλόμενα μέρη δύνανται να ανακαλέσουν ή να τροποποιήσουν τον συμβατικό όρο για την παραχώρηση του δικαιώματος, εφόσον δεν προηγηθεί η ειδοποίηση προς τον τρίτο από οποιοδήποτε από αυτά τα μέρη για την παραχώρηση του δικαιώματος.

Κεφάλαιο 8 Καταχρηστικοί συμβατικοί όροι

ΤΜΗΜΑ 1 ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 79
Συνέπειες των καταχρηστικών συμβατικών όρων

1. Ένας συμβατικός όρος ο οποίος υποδεικνύεται από το ένα μέρος και είναι καταχρηστικός σύμφωνα με τα τμήματα 2 και 3 του παρόντος κεφαλαίου δεν έχει υποχρεωτική ισχύ για το έτερο μέρος.

2. Εάν η σύμβαση μπορεί να διατηρηθεί χωρίς τον καταχρηστικό συμβατικό όρο, οι υπόλοιποι όροι της σύμβασης παραμένουν δεσμευτικοί.

Άρθρο 80
Ζητήματα που εξαιρούνται από τον έλεγχο του αθέμιτου χαρακτήρα

1. Τα τμήματα 2 και 3 δεν εφαρμόζονται σε συμβατικούς όρους οι οποίοι αντανακλούν διατάξεις του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων που θα ίσχυαν αν το εκάστοτε ζήτημα δεν ρυθμιζόταν από τους όρους της σύμβασης.

2. Το τμήμα 2 δεν εφαρμόζεται στον ορισμό του κύριου αντικειμένου της σύμβασης ούτε στο ζήτημα της καταλληλότητας του καταβλητέου τιμήματος, στον βαθμό που ο έμπορος έχει συμμορφωθεί με το καθήκον διαφάνειας που καθορίζεται στο άρθρο 82.

3. Το τμήμα 3 δεν εφαρμόζεται στον ορισμό του κύριου αντικειμένου της σύμβασης ούτε στο ζήτημα της καταλληλότητας του καταβλητέου τιμήματος.

Άρθρο 81
Υποχρεωτικός χαρακτήρας

Τα μέρη δεν δύνανται να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος κεφαλαίου, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

ΤΜΗΜΑ 2 ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΕΜΠΟΡΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ

Άρθρο 82
Καθήκον διαφάνειας ως προς συμβατικούς όρους που δεν έχουν αποτελέσει αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης

Όταν ένας έμπορος υποδεικνύει συμβατικούς όρους οι οποίοι δεν έχουν αποτελέσει αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης με τον καταναλωτή κατά την έννοια του άρθρου 7, ο

έμπορος οφείλει να διασφαλίζει ότι οι όροι είναι διατυπωμένοι και γνωστοποιούνται σε απλή και κατανοητή γλώσσα.

Άρθρο 83

Έννοια του «καταχρηστικού» χαρακτήρα σε σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή

1. Σε μια σύμβαση μεταξύ ενός εμπόρου κι ενός καταναλωτή, ένας συμβατικός όρος ο οποίος υποδεικνύεται από τον έμπορο και δεν έχει αποτελέσει αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης κατά την έννοια του άρθρου 7 είναι καταχρηστικός κατά την έννοια του παρόντος τμήματος εάν προκαλεί σοβαρή ανισορροπία στα βάσει της σύμβασης δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών, επί ζημία του καταναλωτή και σε αντίθεση με την καλή πίστη και τα χρηστά συναλλακτικά ήθη.

2. Κατά την εξέταση του καταχρηστικού ή μη χαρακτήρα ενός συμβατικού όρου στο πλαίσιο της εφαρμογής του παρόντος τμήματος, λαμβάνονται υπόψη τα εξής:

   α) το κατά πόσον ο έμπορος συμμορφώθηκε με το καθήκον διαφάνειας το οποίο καθορίζεται στο άρθρο 82·

   β) ο χαρακτήρας του παρασχετέου αγαθού βάσει της σύμβασης·

   γ) οι επικρατούσες συνθήκες κατά τη σύναψη της σύμβασης·

   δ) οι λοιποί όροι της σύμβασης· και

   ε) οι όροι κάθε άλλης σύμβασης από την οποία εξαρτάται η υπό εξέταση σύμβαση.

Άρθρο 84

Συμβατικοί όροι οι οποίοι είναι οπωσδήποτε καταχρηστικοί

Ένας συμβατικός όρος θεωρείται οπωσδήποτε καταχρηστικός κατά την έννοια του παρόντος τμήματος εάν έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα:

(α) τον αποκλεισμό ή τον περιορισμό της ευθύνης του εμπόρου για θάνατο ή σωματική βλάβη που προκαλείται στον καταναλωτή μέσω ενέργειας ή παράλειψης του εμπόρου ή κάποιου άλλου προσώπου που ενεργεί για λογαριασμό του·

(β) τον αποκλεισμό ή τον περιορισμό της ευθύνης του εμπόρου για κάθε ζημία ή βλάβη η οποία προκλήθηκε στον καταναλωτή εκ προθέσεως ή εξαιτίας βαριάς αμέλειας·

(γ) τον περιορισμό της υποχρέωσης του εμπόρου να δεσμεύεται από υποχρεώσεις τις οποίες αναλαμβάνουν οι εξουσιοδοτημένοι αντιπρόσωποί του ή την εξάρτηση της τήρησης των υποχρεώσεών του από τη συμμόρφωση με συγκεκριμένο όρο του οποίου η εκπλήρωση εξαρτάται αποκλειστικά από τον ίδιο τον έμπορο·

(δ) τον αποκλεισμό ή την παρεμπόδιση του δικαιώματος του καταναλωτή να προσφύγει στη δικαιοσύνη ή να ασκήσει οποιοδήποτε άλλο έννομο βοήθημα, ιδίως με την πρόβλεψη ότι ο καταναλωτής είναι υποχρεωμένος να υποβάλει τυχόν διαφορά αποκλειστικά σε μηχανισμό διαιτησίας ο οποίος δεν προβλέπεται εν γένει σε νομικές

διατάξεις που εφαρμόζονται σε συμβάσεις μεταξύ ενός εμπόρου κι ενός καταναλωτή·

(ε) την απονομή αποκλειστικής δικαιοδοσίας για κάθε διαφορά που ενδέχεται να ανακύψει στο πλαίσιο της σύμβασης σε δικαστήριο του τόπου όπου είναι εγκατεστημένος ο έμπορος, εκτός αν το επιλεγέν δικαστήριο συμπίπτει με το δικαστήριο του τόπου κατοικίας του καταναλωτή·

(στ) την παραχώρηση στον έμπορο του αποκλειστικού δικαιώματος να κρίνει εάν τα αγαθά, το ψηφιακό περιεχόμενο ή οι συναφείς υπηρεσίες που παρέχονται είναι σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης ή την παραχώρηση στον έμπορο του αποκλειστικού δικαιώματος να ερμηνεύει οποιονδήποτε όρο της σύμβασης·

(ζ) την πρόβλεψη ότι ο καταναλωτής δεσμεύεται από τη σύμβαση ενώ ο έμπορος όχι·

(η) την επιβολή στον καταναλωτή της υποχρέωσης να ακολουθήσει, για την καταγγελία της σύμβασης κατά την έννοια του άρθρου 8, διαδικασία περισσότερο τυπική από τη διαδικασία που ακολουθήθηκε για τη σύναψη της σύμβασης·

(θ) την παραχώρηση στον έμπορο συντομότερης προθεσμίας καταγγελίας της σύμβασης από αυτήν που ισχύει για τον καταναλωτή·

(ι) την επιβολή στον καταναλωτή της υποχρέωσης να πληρώσει για αγαθά, ψηφιακό περιεχόμενο ή συναφείς υπηρεσίες που στην πραγματικότητα δεν του παραδόθηκαν ή παρασχέθηκαν·

(ια) την πρόβλεψη ότι οι όροι της σύμβασης που δεν αποτέλεσαν αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης κατά την έννοια του άρθρου 7 κατισχύουν ή εφαρμόζονται κατά προτίμηση έναντι των όρων της σύμβασης οι οποίοι αποτέλεσαν αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης.

Άρθρο 85

Συμβατικοί όροι οι οποίοι τεκμαίρονται καταχρηστικοί

Ένας συμβατικός όρος τεκμαίρεται ότι είναι καταχρηστικός κατά την έννοια του παρόντος τμήματος εάν έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα:

(α) τον περιορισμό των αποδεικτικών στοιχείων που μπορεί να προσκομίσει ο καταναλωτής ή την επιβολή στον καταναλωτή του βάρους απόδειξης το οποίο σύμφωνα με τον νόμο βαρύνει κανονικά τον έμπορο·

(β) τον αθέμιτο αποκλεισμό ή περιορισμό των μέσων έννομης προστασίας που έχει στη διάθεσή του ο καταναλωτής έναντι του εμπόρου ή τρίτων σε περίπτωση αθέτησης από τον έμπορο των υποχρεώσεων τις οποίες υπέχει βάσει της σύμβασης·

(γ) τον αθέμιτο αποκλεισμό ή περιορισμό του δικαιώματος συμψηφισμού τυχόν απαιτήσεων του καταναλωτή έναντι του εμπόρου με τυχόν οφειλές του καταναλωτή προς τον έμπορο·

(δ) την παραχώρηση στον έμπορο του δικαιώματος να κρατά χρήματα που έχει καταβάλει ο καταναλωτής σε περίπτωση που αυτός υπαναχωρήσει από τη σύναψη

της σύμβασης ή αποφασίσει να μην εκπληρώσει ορισμένες από τις υποχρεώσεις του βάσει της σύμβασης, χωρίς πρόβλεψη του δικαιώματος του καταναλωτή να λάβει αποζημίωση αντίστοιχου ύψους από τον έμπορο στην αντίστροφη περίπτωση·

(ε) την πρόβλεψη ότι ο καταναλωτής, σε περίπτωση που δεν εκπληρώσει υποχρεώσεις του βάσει της σύμβασης, υποχρεούται να καταβάλει ένα δυσανάλογα μεγάλο ποσό ως αποζημίωση ή να προβεί σε προκαθορισμένη πληρωμή για αθέτηση υποχρέωσης·

(στ) την παραχώρηση στον έμπορο του δικαιώματος να υπαναχωρήσει από τη σύμβαση ή να την καταγγείλει κατά την έννοια του άρθρου 8 κατά το δοκούν χωρίς αναγνώριση του ίδιου δικαιώματος στον καταναλωτή, ή την παραχώρηση στον έμπορο του δικαιώματος να κρατά χρήματα που έχει εισπράξει για συναφείς υπηρεσίες που δεν έχουν ακόμη παρασχεθεί σε περίπτωση που ο έμπορος υπαναχωρήσει από τη σύμβαση ή την καταγγείλει·

(ζ) την παραχώρηση στον έμπορο του δικαιώματος να καταγγείλει σύμβαση αορίστου χρόνου χωρίς εύλογη προθεσμία προειδοποίησης, εκτός αν τούτο υπαγορεύεται από σοβαρούς λόγους·

(η) την αυτόματη παράταση της ισχύος σύμβασης ορισμένου χρόνου, εκτός αν ο καταναλωτής εκφράσει διαφορετική επιθυμία, σε περιπτώσεις στις οποίες οι όροι της σύμβασης προβλέπουν υπερβολικά πρώιμη προθεσμία προειδοποίησης·

(θ) την παραχώρηση στον έμπορο του δικαιώματος να μεταβάλλει μονομερώς τους όρους της σύμβασης χωρίς βάσιμο λόγο καθοριζόμενο στη σύμβαση· τούτο δεν θίγει συμβατικούς όρους βάσει των οποίων ο έμπορος διατηρεί το δικαίωμα να μεταβάλλει μονομερώς τους όρους σύμβασης αορίστου χρόνου, υπό την προϋπόθεση ότι ο έμπορος οφείλει να ενημερώσει τον καταναλωτή με εύλογη προειδοποίηση και ότι ο καταναλωτής είναι ελεύθερος να καταγγείλει τη σύμβαση χωρίς δική του οικονομική επιβάρυνση·

(ι) την παραχώρηση στον έμπορο του δικαιώματος να μεταβάλλει μονομερώς χωρίς βάσιμη δικαιολογία οποιαδήποτε χαρακτηριστικά των παρασχετέων αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή των συναφών υπηρεσιών ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείο της εκτέλεσης της σύμβασης·

(ια) την πρόβλεψη ότι η τιμή των αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή των συναφών υπηρεσιών καθορίζεται κατά τον χρόνο παράδοσης ή παροχής, ή την παραχώρηση στον έμπορο του δικαιώματος να αυξήσει το τίμημα χωρίς να παράσχει στον καταναλωτή τη δυνατότητα να υπαναχωρήσει σε περίπτωση που το νέο τίμημα είναι υπερβολικά υψηλό σε σύγκριση με το τίμημα που συμφωνήθηκε κατά τη σύναψη της σύμβασης· τούτο δεν θίγει τις ρήτρες αναπροσαρμογής της τιμής, οσάκις αυτές είναι νόμιμες, υπό την προϋπόθεση ότι η μέθοδος αυξομείωσης της τιμής περιγράφεται ρητώς·

(ιβ) την επιβολή στον καταναλωτή της υποχρέωσης να εκπληρώσει το σύνολο των υποχρεώσεών του βάσει της σύμβασης ακόμη και αν ο έμπορος δεν εκπληρώσει τις δικές του υποχρεώσεις·

(ιγ) την παραχώρηση στον έμπορο του δικαιώματος να μεταβιβάσει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του βάσει της σύμβασης χωρίς τη συγκατάθεση του καταναλωτή,

εκτός αν η μεταβίβαση γίνεται προς θυγατρική του εμπόρου η οποία ελέγχεται από αυτόν ή είναι συνέπεια συγχώνευσης ή άλλης ανάλογης σύννομης εταιρικής πράξης, και η μεταβίβαση αυτή δεν είναι πιθανό να επηρεάσει δυσμενώς οποιοδήποτε δικαίωμα του καταναλωτή·

(ιδ) την παροχή στον έμπορο της δυνατότητας, εάν το αγαθό που έχει παραγγελθεί δεν είναι διαθέσιμο, να παράσχει ισοδύναμο αγαθό χωρίς να έχει ενημερώσει ρητώς τον καταναλωτή σχετικά με τη δυνατότητα αυτή και σχετικά με το γεγονός ότι ο έμπορος βαρύνεται υποχρεωτικά με το κόστος επιστροφής του αγαθού που ο καταναλωτής έχει λάβει βάσει της συμβάσεως σε περίπτωση που ο καταναλωτής ασκήσει δικαίωμα άρνησης της εκτέλεσης·

(ιε) την παραχώρηση στον έμπορο υπερβολικά μεγάλης ή μη επαρκώς καθορισμένης προθεσμίας εντός της οποίας οφείλει να αποδεχθεί ή να απορρίψει μια πρόταση·

(ιστ) την παραχώρηση στον έμπορο υπερβολικά μεγάλης ή μη επαρκώς καθορισμένης προθεσμίας εντός της οποίας οφείλει να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του βάσει της σύμβασης·

(ιζ) τον αθέμιτο αποκλεισμό ή περιορισμό των έννομων βοηθημάτων που έχει στη διάθεσή του ο καταναλωτής έναντι του εμπόρου ή των διαθέσιμων μέσων άμυνας του καταναλωτή έναντι απαιτήσεων του εμπόρου·

(ιη) την εξάρτηση της εκπλήρωσης από μέρους του εμπόρου υποχρεώσεων που υπέχει βάσει της σύμβασης ή άλλων ευεργετικών για τον καταναλωτή αποτελεσμάτων της σύμβασης από ιδιαίτερες διατυπώσεις οι οποίες δεν απαιτούνται από τον νόμο και δεν είναι εύλογες·

(ιθ) την υποχρέωση του καταναλωτή να καταβάλει προκαταβολές υπερβολικού ύψους ή να παράσχει δυσανάλογα μεγάλη εγγύηση για τη διασφάλιση της εκπλήρωσης υποχρεώσεων·

(κ) την αδικαιολόγητη παρεμπόδιση του καταναλωτή να καταφεύγει σε τρίτες πηγές για την προμήθεια αγαθών ή την πραγματοποίηση επισκευών·

(κα) την αδικαιολόγητη σύνδεση της σύμβασης με άλλη σύμβαση με τον ίδιον έμπορο ή με θυγατρική του ή με τρίτο μέρος, κατά τρόπο που δεν είναι λογικό να αναμένει ο καταναλωτής·

(κβ) την επιβολή υπέρμετρης επιβάρυνσης του καταναλωτή σε περίπτωση καταγγελίας σύμβασης αορίστου χρόνου·

(κγ) την πρόβλεψη ότι η αρχική περίοδος ισχύος της σύμβασης ή οποιαδήποτε περίοδος ανανέωσης της ισχύος, σε σχέση με σύμβαση για την παράταση της παροχής αγαθών, ψηφιακού περιεχομένου ή συναφών υπηρεσιών, υπερβαίνει το ένα έτος, εκτός εάν ο καταναλωτής έχει το δικαίωμα να καταγγείλει τη σύμβαση ανά πάσα στιγμή και η προθεσμία καταγγελίας δεν υπερβαίνει τις 30 ημέρες.

ΤΜΗΜΑ 3 ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΣΕ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΕΜΠΟΡΩΝ

Άρθρο 86

Έννοια του «καταχρηστικού» χαρακτήρα σε σύμβαση μεταξύ εμπόρων

1. Ένας όρος σύμβασης μεταξύ εμπόρων είναι καταχρηστικός κατά την έννοια του παρόντος τμήματος μόνον εφόσον:

   α) περιλαμβάνεται σε όρους οι οποίοι δεν έχουν αποτελέσει αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης κατά την έννοια του άρθρου 7· και

   β) είναι τέτοιας φύσεως ώστε η εφαρμογή του να έρχεται σε κατάφωρη αντίθεση με την ορθή εμπορική πρακτική, την καλή πίστη και τα χρηστά συναλλακτικά ήθη.

2. Κατά την εξέταση του καταχρηστικού ή μη χαρακτήρα ενός συμβατικού όρου στο πλαίσιο της εφαρμογής του παρόντος τμήματος, λαμβάνονται υπόψη τα εξής:

   α) ο χαρακτήρας του παρασχετέου αγαθού βάσει της σύμβασης·

   β) οι επικρατούσες συνθήκες κατά τη σύναψη της σύμβασης·

   γ) οι λοιποί όροι της σύμβασης· και

   δ) οι όροι κάθε άλλης σύμβασης από την οποία εξαρτάται η υπό εξέταση σύμβαση.

Μέρος IV Υποχρεώσεις και έννομα βοηθήματα των μερών σύμβασης πώλησης ή σύμβασης προμήθειας ψηφιακού περιεχομένου

Κεφάλαιο 9 Γενικές διατάξεις

Άρθρο 87
Μη εκτέλεση και θεμελιώδης μη εκτέλεση

1. Ως μη εκτέλεση υποχρέωσης νοείται οποιαδήποτε αθέτηση της εν λόγω υποχρέωσης, είτε είναι συγγνωστή είτε όχι, περιλαμβανομένων των εξής περιπτώσεων:

   α) μη παράδοση ή καθυστερημένη παράδοση των αγαθών·

   β) μη προμήθεια ή καθυστερημένη προμήθεια του ψηφιακού περιεχομένου·

   γ) παράδοση αγαθών που δεν ανταποκρίνονται στους όρους της σύμβασης·

   δ) προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου που δεν ανταποκρίνεται στους όρους της σύμβασης·

   ε) μη καταβολή ή καθυστερημένη καταβολή του τιμήματος· και

   στ) κάθε άλλη υποτιθέμενη εκτέλεση η οποία δεν ανταποκρίνεται στους όρους της σύμβασης.

2. Η μη εκτέλεση υποχρέωσης από το ένα μέρος θεωρείται θεμελιώδης εφόσον:

   α) αποστερεί σε μεγάλο βαθμό από το άλλο μέρος αυτό που το εν λόγω μέρος δικαιούτο να αναμένει με βάση τη σύμβαση, εκτός αν κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης το μέρος που δεν εκτέλεσε την υποχρέωση δεν προέβλεπε ούτε μπορούσε ευλόγως να έχει προβλέψει το συγκεκριμένο αποτέλεσμα· ή

   β) είναι τέτοιας φύσεως ώστε να είναι σαφές ότι δεν είναι δυνατό να αναμένεται ότι το μέρος που αθέτησε την υποχρέωση θα προβεί μελλοντικώς στην εκτέλεσή της.

Άρθρο 88
Συγγνωστή μη εκτέλεση

1. Η μη εκτέλεση υποχρέωσης από το ένα μέρος θεωρείται συγγνωστή αν οφείλεται σε εμπόδιο το οποίο εκφεύγει του ελέγχου του μέρους αυτού και εφόσον δεν ήταν δυνατό να αναμένει κανείς από το εν λόγω μέρος να λάβει υπόψη το εμπόδιο κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης, ούτε να αποτρέψει ή να υπερπηδήσει το εμπόδιο ή τις επιπτώσεις του.

2. Όταν το εμπόδιο έχει πρόσκαιρο και μόνο χαρακτήρα, η μη εκτέλεση θεωρείται συγγνωστή για το χρονικό διάστημα κατά το οποίο υφίσταται το εμπόδιο. Εντούτοις, αν η καθυστέρηση ισοδυναμεί με θεμελιώδη μη εκτέλεση, το έτερο μέρος δύναται να την αντιμετωπίσει ως τέτοια.

3. Το μέρος που αδυνατεί να εκπληρώσει υποχρέωσή του έχει καθήκον να διασφαλίσει την ενημέρωση του έτερου μέρους σχετικά με το εμπόδιο και τις συνέπειές του για την ικανότητα εκτέλεσης χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση από τη στιγμή που το πρώτο μέρος αποκτά ή όφειλε να έχει αποκτήσει γνώση των σχετικών περιστάσεων. Το έτερο μέρος δικαιούται αποζημίωση για κάθε ζημία που ενδεχομένως υπέστη εξαιτίας της μη τήρησης του ανωτέρω καθήκοντος.

Άρθρο 89
Μεταβολή των συνθηκών

1. Ένα μέρος οφείλει να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του ακόμη και αν η εκτέλεση αυτή έχει καταστεί περισσότερο επαχθής, είτε λόγω αύξησης του κόστους της εκτέλεσης είτε λόγω μείωσης της αξίας της αντιπαροχής.

Σε περίπτωση που η εκτέλεση καταστεί υπερβολικά επαχθής λόγω απρόβλεπτης μεταβολής των συνθηκών, τα μέρη οφείλουν να πραγματοποιήσουν διαπραγματεύσεις με σκοπό την προσαρμογή ή τη λύση της σύμβασης.

2. Αν τα μέρη δεν καταλήξουν σε συμφωνία μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα, κάθε μέρος δύναται να προσφύγει σε δικαστήριο, το οποίο έχει την ευχέρεια:

α) να προσαρμόσει τη σύμβαση ούτως ώστε οι όροι της να συνάδουν με ό,τι τα μέρη θα ήταν λογικό να έχουν συμφωνήσει κατά τον χρόνο σύναψης, εάν είχαν λάβει υπόψη τη μεταβολή των συνθηκών· ή

β) να λύσει τη σύμβαση κατά την έννοια του άρθρου 8 σε ημερομηνία και υπό όρους που καθορίζει το ίδιο το δικαστήριο.

3. Οι παράγραφοι 1 και 2 εφαρμόζονται μόνον εφόσον:

α) η μεταβολή των συνθηκών επήλθε μετά τη σύναψη της σύμβασης·

β) τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή, το μέρος που επικαλείται τη μεταβολή των συνθηκών δεν έλαβε υπόψη ούτε μπορούσε ευλόγως να έχει λάβει υπόψη την πιθανότητα ή την έκταση της συγκεκριμένης μεταβολής των συνθηκών· και

γ) το θιγόμενο μέρος δεν υπέθεσε ούτε θα μπορούσε ευλόγως να υποθέσει ότι υπήρχε ο κίνδυνος να επέλθει η συγκεκριμένη μεταβολή των συνθηκών.

4. Για τους σκοπούς των παραγράφων 2 και 3, η έννοια του «δικαστηρίου» καλύπτει και τα διαιτητικά δικαστήρια.

Άρθρο 90

Παρέκταση της εφαρμογής των κανόνων περί πληρωμής και περί μη αποδοχής των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου

1. Με την επιφύλαξη τυχόν αντίθετης πρόβλεψης, οι κανόνες του κεφαλαίου 12 σχετικά με την καταβολή του τιμήματος από τον αγοραστή εφαρμόζονται, καταλλήλως προσαρμοσμένοι, σε άλλου είδους πληρωμές.

2. Το άρθρο 97 εφαρμόζεται, καταλλήλως προσαρμοσμένο, σε άλλες περιπτώσεις στις οποίες ένα πρόσωπο εξακολουθεί να κατέχει αγαθά ή ψηφιακό περιεχόμενο λόγω της παράλειψης ενός άλλου προσώπου να τα παραλάβει, ενώ υπέχει σχετική νομική υποχρέωση.

Κεφάλαιο 10 Υποχρεώσεις του πωλητή

ΤΜΗΜΑ 1 ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 91
Κύριες υποχρεώσεις του πωλητή

Ο πωλητής αγαθών ή ο προμηθευτής ψηφιακού περιεχομένου (ο οποίος στο παρόν μέρος καλείται «πωλητής») υποχρεούται:

(α) να παραδώσει τα αγαθά ή να προμηθεύσει το ψηφιακό περιεχόμενο·

(β) να μεταβιβάσει την κυριότητα των αγαθών, περιλαμβανομένου του υλικού υποθέματος επί του οποίου παρέχεται το ψηφιακό περιεχόμενο·

(γ) να διασφαλίσει ότι τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο ανταποκρίνονται στους όρους της σύμβασης·

(δ) να διασφαλίσει ότι ο αγοραστής έχει το δικαίωμα να χρησιμοποιήσει το ψηφιακό περιεχόμενο σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης· και

(ε) τα παραδώσει τα παραστατικά και λοιπά αναφερόμενα στα αγαθά έγγραφα ή τα έγγραφα που αναφέρονται στο ψηφιακό περιεχόμενο σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης.

Άρθρο 92
Εκτέλεση από τρίτο

1. Ο πωλητής δύναται να αναθέσει την εκτέλεση σε άλλο πρόσωπο, εκτός αν με βάση τους όρους της σύμβασης απαιτείται αυτοπρόσωπη εκτέλεση από τον ίδιο τον πωλητή.

2. Αν ο πωλητής αναθέσει την εκτέλεση σε άλλο πρόσωπο, παραμένει υπεύθυνος για την εκτέλεση.

3. Στις σχέσεις μεταξύ ενός εμπόρου και ενός καταναλωτή, τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή της παραγράφου 2, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά της ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

ΤΜΗΜΑ 2 ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Άρθρο 93
Τόπος παράδοσης

1. Τόπος παράδοσης, εφόσον δεν μπορεί να προσδιορισθεί με άλλον τρόπο, είναι:

α) στην περίπτωση σύμβασης πώλησης με καταναλωτή ή σύμβασης προμήθειας ψηφιακού περιεχομένου η οποία είναι εξ αποστάσεως σύμβαση ή σύμβαση εκτός εμπορικού καταστήματος, ή στην οποία ο πωλητής έχει αναλάβει την υποχρέωση να φροντίσει για την αποστολή στον αγοραστή, ο τόπος κατοικίας του καταναλωτή κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης·

β) σε κάθε άλλη περίπτωση,

(i) οσάκις η σύμβαση πώλησης περιλαμβάνει τη μεταφορά των αγαθών από έναν μεταφορέα ή περισσότερους μεταφορείς, το πλησιέστερο σημείο παραλαβής του πρώτου μεταφορέα·

(ii) οσάκις η σύμβαση δεν περιλαμβάνει μεταφορά, ο τόπος εγκαταστάσεως του πωλητή κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης.

2. Αν ο πωλητής διαθέτει περισσότερους του ενός τόπους εγκατάστασης, ως τόπος εγκατάστασης κατά την έννοια της παραγράφου 1 στοιχείο β) είναι εκείνος που παρουσιάζει τη στενότερη συνάφεια προς την υποχρέωση παράδοσης.

Άρθρο 94
Τρόπος παράδοσης

1. Με την επιφύλαξη τυχόν αντίθετης πρόβλεψης, ο πωλητής εκπληρώνει την υποχρέωση παράδοσης:

α) στην περίπτωση σύμβασης πώλησης με καταναλωτή ή σύμβασης προμήθειας ψηφιακού περιεχομένου η οποία είναι εξ αποστάσεως σύμβαση ή σύμβαση εκτός εμπορικού καταστήματος, ή στην οποία ο πωλητής έχει αναλάβει την υποχρέωση να φροντίσει για την αποστολή στον αγοραστή, με τη μεταβίβαση στον καταναλωτή της φυσικής κατοχής ή του ελέγχου των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου·

β) σε άλλες περιπτώσεις στις οποίες η σύμβαση περιλαμβάνει τη μεταφορά των αγαθών από μεταφορέα, με την παράδοση των αγαθών στον πρώτο μεταφορέα με σκοπό την αποστολή τους στον αγοραστή και με την παράδοση στον αγοραστή κάθε εγγράφου το οποίο είναι αναγκαίο ώστε να μπορέσει ο αγοραστής να παραλάβει τα αγαθά από τον μεταφορέα που τα κατέχει· ή

γ) σε περιπτώσεις οι οποίες δεν εμπίπτουν στα στοιχεία α) και β), με τη θέση των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου στη διάθεση του αγοραστή ή με τη διάθεση σε αυτόν των σχετικών παραστατικών σε περίπτωση που έχει συμφωνηθεί ότι ο πωλητής υποχρεούται απλώς να παραδώσει τα εν λόγω έγγραφα.

2. Στα στοιχεία α) και γ) της παραγράφου 1, κάθε αναφορά στον καταναλωτή ή στον αγοραστή περιλαμβάνει κάθε τρίτο, εξαιρουμένου του μεταφορέα, ο οποίος υποδεικνύεται από τον καταναλωτή ή τον αγοραστή σύμφωνα με τη σύμβαση.

Άρθρο 95
Χρόνος παράδοσης

1. Εφόσον ο χρόνος παράδοσης δεν μπορεί να προσδιορισθεί με άλλον τρόπο, τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο είναι παραδοτέα χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση μετά τη σύναψη της σύμβασης.

2. Στην περίπτωση σύμβασης μεταξύ ενός εμπόρου και ενός καταναλωτή, εφόσον τα μέρη δεν έχουν συμφωνήσει άλλως, ο έμπορος υποχρεούται να παραδώσει τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο το αργότερο εντός 30 ημερών από τη σύναψη της σύμβασης.

Άρθρο 96
Υποχρεώσεις του πωλητή σε σχέση με τη μεταφορά των αγαθών

1. Όταν η σύμβαση απαιτεί από την πωλητή να φροντίσει για τη μεταφορά των αγαθών, ο πωλητής οφείλει να συνάψει την αναγκαία σύμβαση ή τις συμβάσεις για τη μεταφορά των αγαθών στον καθορισμένο τόπο, με μέσο μεταφοράς κατάλληλο με βάση τις περιστάσεις και υπό τους συνήθεις όρους για μια τέτοια μεταφορά.

2. Σε περίπτωση που ο πωλητής, βάσει της σύμβασης, παραδίδει τα αγαθά σε μεταφορέα και τα αγαθά δεν επισημαίνονται ευκρινώς ως τα αγαθά που είναι παραδοτέα βάσει της σύμβασης με την αναγραφή ενδείξεων επ' αυτών, με έγγραφα αποστολής ή με άλλον τρόπο, ο πωλητής υποχρεούται να ειδοποιήσει τον αγοραστή σχετικά με την αποστολή, προσδιορίζοντας τα αγαθά.

3. Σε περίπτωση που η σύμβαση δεν απαιτεί από τον πωλητή να συνομολογήσει ασφάλιση για τη μεταφορά των αγαθών, ο πωλητής υποχρεούται, κατόπιν αιτήσεως του αγοραστή, να παράσχει σε αυτόν τον τελευταίο όλα τα απαραίτητα πληροφοριακά στοιχεία που είναι διαθέσιμα ώστε να μπορέσει ο αγοραστής να συνομολογήσει μια τέτοια ασφάλιση.

Άρθρο 97
Μη αποδοχή αγαθών ή ψηφιακού περιεχομένου από τον αγοραστή

1. Όταν αγαθά ή ψηφιακό περιεχόμενο παραμένουν υπό την κατοχή του πωλητή λόγω του ότι ο αγοραστής παρέλειψε να τα παραλάβει παρόλο που υπείχε σχετική νομική υποχρέωση, ο πωλητής οφείλει να λάβει εύλογα μέτρα για την προστασία και διαφύλαξη των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου.

2. Ο πωλητής απαλλάσσεται από την υποχρέωση παράδοσης εφόσον ο ίδιος:

   α) παραδώσει τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο προς φύλαξη υπό εύλογους όρους σε τρίτο, από τον οποίο δύναται να τα ζητήσει ο αγοραστής, και εφόσον ενημερώσει τον αγοραστή για το γεγονός αυτό· ή

   β) αφού ειδοποιήσει τον αγοραστή, πωλήσει τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο υπό εύλογους όρους και καταβάλει το καθαρό τίμημα που εισέπραξε στον αγοραστή.

3. Ο πωλητής δικαιούται να του επιστραφεί κάθε εύλογη δαπάνη στην οποία υπεβλήθη ή να την παρακρατήσει από το προϊόν της πώλησης.

Άρθρο 98
Συνέπειες της μετάθεσης του κινδύνου

Οι συνέπειες της παράδοσης όσον αφορά τη μετάθεση του κινδύνου ρυθμίζονται με τις διατάξεις του κεφαλαίου 14.

ΤΜΗΜΑ 3 ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΗ ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ Η ΤΟΥ ΨΗΦΙΑΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Άρθρο 99
Συμμόρφωση με τους όρους της σύμβασης

1. Για να θεωρηθεί ότι τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο συνάδουν με τους όρους της σύμβασης, πρέπει:

   α) η ποσότητα, η ποιότητα και τα χαρακτηριστικά τους να είναι αυτά που προβλέπονται από τη σύμβαση·

   β) να περιέχονται ή να είναι συσκευασμένα με τον τρόπο που προβλέπει η σύμβαση· και

   γ) να συνοδεύονται από τα τυχόν εξαρτήματα, τις οδηγίες εγκατάστασης ή άλλου είδους οδηγίες που προβλέπονται στη σύμβαση.

2. Για να θεωρηθεί ότι τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο συνάδουν με τους όρους της σύμβασης, πρέπει επιπλέον να εκπληρώνουν τις απαιτήσεις των άρθρων 100, 101 και 102, εκτός εάν και στον βαθμό που τα μέρη έχουν συμφωνήσει άλλως.

3. Στην περίπτωση σύμβασης πώλησης με καταναλωτή, οποιαδήποτε συμφωνία η οποία παρεκκλίνει από τις απαιτήσεις των άρθρων 100, 102 και 103 επί ζημία του καταναλωτή είναι έγκυρη μόνον εφόσον, κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης, ο καταναλωτής γνώριζε την ιδιαίτερη κατάσταση των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου και αποδέχθηκε τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο ως ανταποκρινόμενα στους όρους της σύμβασης κατά τη σύναψή της.

4. Στην περίπτωση σύμβασης πώλησης με καταναλωτή, τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή της παραγράφου 3, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά της ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 100
Κριτήρια συμμόρφωσης των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου

Τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο πρέπει υποχρεωτικά:

(α) να είναι κατάλληλα για κάθε ειδική χρήση η οποία γνωστοποιήθηκε στον πωλητή κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης, εκτός αν από τις περιστάσεις προκύπτει ότι

ο αγοραστής δεν βασιζόταν ή ότι δεν θα ήταν εύλογο να βασισθεί, στη δεξιότητα και την κρίση του πωλητή·

(β) να είναι κατάλληλα για τους σκοπούς για τους οποίους χρησιμοποιούνται συνήθως αγαθά ή ψηφιακό περιεχόμενο της ιδίας περιγραφής·

(γ) να φέρουν τα ποιοτικά χαρακτηριστικά αγαθών ή ψηφιακού περιεχομένου που ο πωλητής διέθεσε στον αγοραστή ως δείγμα ή υπόδειγμα·

(δ) να περιέχονται ή να είναι συσκευασμένα κατά τον συνήθη τρόπο για τέτοιου είδους αγαθά ή, αν δεν υπάρχει τέτοιος συνήθης τρόπος, κατά τρόπο ενδεδειγμένο για τη διαφύλαξη και την προστασία των αγαθών·

(ε) να συνοδεύονται από τα εξαρτήματα, τις οδηγίες εγκατάστασης ή άλλου είδους οδηγίες που είναι δυνατό να αναμένει να λάβει ο αγοραστής·

(στ) να έχουν τα ποιοτικά χαρακτηριστικά και τις δυνατότητες επιδόσεων που καθορίζονται σε τυχόν προσυμβατική δήλωση η οποία αποτελεί μέρος των όρων της σύμβασης σύμφωνα με το άρθρο 69· και

(ζ) να έχουν τα ποιοτικά χαρακτηριστικά και τις δυνατότητες επιδόσεων που είναι δυνατό να αναμένει ο αγοραστής. Για να καθορισθεί τι είναι δυνατό να αναμένει από ψηφιακό περιεχόμενο ο καταναλωτής, λαμβάνεται υπόψη το κατά πόσον το ψηφιακό περιεχόμενο παρεσχέθη έναντι της καταβολής τιμήματος.

Άρθρο 101
Πλημμελής εγκατάσταση δυνάμει σύμβασης πώλησης με καταναλωτή

1. Σε περίπτωση πλημμελούς εγκατάστασης αγαθών ή ψηφιακού περιεχομένου που έχουν παρασχεθεί δυνάμει σύμβασης πώλησης με καταναλωτή, οποιαδήποτε μη συμμόρφωση η οποία είναι συνέπεια της πλημμελούς εγκατάστασης θεωρείται ως μη συμμόρφωση των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου εφόσον:

   α) η εγκατάσταση των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου έγινε από τον πωλητή ή υπό την ευθύνη του· ή

   β) τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο προορίζονταν για εγκατάσταση από τον καταναλωτή, και η πλημμελής εγκατάσταση οφείλεται σε ελάττωμα των οδηγιών εγκατάστασης.

2. Τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 102
Δικαιώματα ή αξιώσεις τρίτων

1. Τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο πρέπει να είναι απαλλαγμένα από κάθε δικαίωμα ή μη προδήλως αβάσιμες αξιώσεις τρίτων.

2. Όσον αφορά δικαιώματα ή αξιώσεις που στηρίζονται σε διανοητική ιδιοκτησία, με την επιφύλαξη των παραγράφων 3 και 4, τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο πρέπει να είναι απαλλαγμένα από κάθε δικαίωμα ή μη προδήλως αβάσιμες αξιώσεις τρίτων:

α) βάσει του δικαίου του κράτους όπου θα χρησιμοποιηθούν τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο σύμφωνα με τη σύμβαση ή, ελλείψει τέτοιας συμφωνίας, βάσει του δικαίου του κράτους όπου είναι εγκατεστημένος ο αγοραστής ή, αν πρόκειται για σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, του κράτους όπου δήλωσε ότι έχει τη διαμονή του ο καταναλωτής κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης· και

β) τα οποία ο πωλητής γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης.

3. Στην περίπτωση συμβάσεων μεταξύ επιχειρήσεων, η παράγραφος 2 δεν εφαρμόζεται αν ο αγοραστής γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει τα δικαιώματα ή τις αξιώσεις που στηρίζονται σε διανοητική ιδιοκτησία κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης.

4. Στην περίπτωση συμβάσεων μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, η παράγραφος 2 δεν εφαρμόζεται αν ο καταναλωτής γνώριζε τα δικαιώματα ή τις αξιώσεις που στηρίζονται σε διανοητική ιδιοκτησία κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης.

5. Στην περίπτωση συμβάσεων μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 103

Περιορισμός σε σχέση με τη συμμόρφωση ψηφιακού περιεχομένου

Σε σχέση με ψηφιακό περιεχόμενο, δεν θεωρείται ότι αυτό δεν ανταποκρίνεται στους όρους της σύμβασης για τον μόνο λόγο ότι κατέστη διαθέσιμο επικαιροποιημένο ψηφιακό περιεχόμενο μετά τη σύναψη της σύμβασης.

Άρθρο 104

Γνώση της μη συμμόρφωσης από μέρους του αγοραστή στο πλαίσιο σύμβασης μεταξύ εμπόρων

Στο πλαίσιο σύμβασης μεταξύ εμπόρων, ο πωλητής δεν ευθύνεται για τυχόν μη συμμόρφωση των αγαθών αν, κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης, ο αγοραστής γνώριζε ή δεν ήταν δυνατό να μη γνωρίζει την έλλειψη συμμόρφωσης.

Άρθρο 105

Κρίσιμος χρόνος για τη διαπίστωση της συμμόρφωσης

1. Ο πωλητής φέρει ευθύνη για κάθε έλλειψη συμμόρφωσης η οποία υφίσταται κατά τον χρόνο μετάθεσης του κινδύνου στον αγοραστή σύμφωνα με τις διατάξεις του κεφαλαίου 14.

2. Στην περίπτωση σύμβασης πώλησης με καταναλωτή, κάθε έλλειψη συμμόρφωσης η οποία καθίσταται προφανής εντός έξι μηνών από τον χρόνο μετάθεσης του κινδύνου στον αγοραστή τεκμαίρεται ότι υφίστατο κατά την στιγμή εκείνη, εκτός εάν το τεκμήριο αυτό είναι ασυμβίβαστο με τη φύση των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου ή με τη φύση της έλλειψης συμμόρφωσης.

3. Στις περιπτώσεις που εμπίπτουν στο άρθρο 101 παράγραφος 1 στοιχείο α), κάθε αναφορά της παραγράφου 1 ή της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου στον χρόνο μετάθεσης του κινδύνου στον αγοραστή νοείται ως αναφορά στον χρόνο ολοκλήρωσης της εγκατάστασης. Στις περιπτώσεις που εμπίπτουν στο άρθρο 101 παράγραφος 1 στοιχείο β), κάθε τέτοια αναφορά νοείται ως αναφορά στον χρόνο κατά τον οποίον ο καταναλωτής είχε στη διάθεσή του εύλογο χρόνο για την εγκατάσταση.

4. Σε περίπτωση που το ψηφιακό περιεχόμενο πρέπει να επικαιροποιηθεί μεταγενέστερα από τον έμπορο, ο έμπορος οφείλει να διασφαλίσει ότι το ψηφιακό περιεχόμενο θα εξακολουθήσει να ανταποκρίνεται στους όρους της σύμβασης καθ' όλη τη διάρκεια της ισχύος της.

5. Στην περίπτωση συμβάσεων μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Κεφάλαιο 11 Έννομα βοηθήματα του αγοραστή

ΤΜΗΜΑ 1 ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 106
Επισκόπηση των μέσων έννομης προστασίας του αγοραστή

1. Σε περίπτωση μη εκτέλεσης υποχρέωσης από μέρους του πωλητή, ο αγοραστής δύναται να προβεί σε οποιαδήποτε από τις ακόλουθες ενέργειες:

   α) να απαιτήσει την εκτέλεση, περιλαμβανομένης ειδικής εκτέλεσης, επισκευής ή αντικατάστασης των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου, δυνάμει του τμήματος 3 του παρόντος κεφαλαίου·

   β) να απόσχει από την εκτέλεση δικής του υποχρέωσης δυνάμει του τμήματος 4 του παρόντος κεφαλαίου·

   γ) να καταγγείλει τη σύμβαση δυνάμει του τμήματος 5 του παρόντος κεφαλαίου και να απαιτήσει την επιστροφή οποιουδήποτε τιμήματος που έχει ήδη καταβάλει, δυνάμει του κεφαλαίου 17·

   δ) να μειώσει το τίμημα δυνάμει του τμήματος 6 του παρόντος κεφαλαίου· και

   ε) να απαιτήσει αποζημίωση δυνάμει του κεφαλαίου 16.

2. Αν ο αγοραστής είναι έμπορος:

   α) η ευχέρεια του αγοραστή να ασκήσει οποιοδήποτε δικαίωμα πλην της αποχής από την εκτέλεση υπόκειται στο δικαίωμα διόρθωσης το οποίο αναγνωρίζεται στον πωλητή σύμφωνα με τις διατάξεις του τμήματος 2 του παρόντος κεφαλαίου· και

   β) τα δικαιώματα του αγοραστή να επικαλεσθεί την έλλειψη συμμόρφωσης υπόκεινται στις απαιτήσεις εξέτασης και γνωστοποίησης που καθορίζονται στο τμήμα 7 του παρόντος κεφαλαίου.

3. Αν ο αγοραστής είναι καταναλωτής:

   α) τα δικαιώματα του αγοραστή δεν υπόκεινται στο δικαίωμα διόρθωσης του πωλητή· και

   β) δεν ισχύουν οι απαιτήσεις εξέτασης και γνωστοποίησης που καθορίζονται στο τμήμα 7 του παρόντος κεφαλαίου.

4. Αν η μη εκτέλεση από μέρους του πωλητή είναι συγγνωστή, ο αγοραστής δύναται να κάνει χρήση όλων των έννομων βοηθημάτων που αναφέρονται στην παράγραφο 1 με εξαίρεση την απαίτηση εκτέλεσης και την απαίτηση αποζημίωσης.

5. Ο αγοραστής δεν δύναται να κάνει χρήση κανενός από τα έννομα βοηθήματα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 στον βαθμό που ο ίδιος προκάλεσε τη μη εκτέλεση από μέρους του πωλητή.

6. Επιτρέπεται σωρευτική άσκηση έννομων βοηθημάτων που δεν είναι ασύμβατα μεταξύ τους.

Άρθρο 107

Περιορισμός των έννομων βοηθημάτων ως προς ψηφιακό περιεχόμενο που δεν παρέχεται έναντι της καταβολής τιμήματος

Όταν ψηφιακό περιεχόμενο δεν παρέχεται έναντι της καταβολής τιμήματος, ο αγοραστής δεν δύναται να ασκήσει τα έννομα βοηθήματα τα οποία αναφέρονται στο άρθρο 106 παράγραφος 1 στοιχεία α) έως δ). Ο αγοραστής δικαιούται μόνο να αξιώσει αποζημίωση βάσει του άρθρου 106 παράγραφος 1 στοιχείο ε) για ζημία ή βλάβη η οποία προκλήθηκε σε περιουσιακό του στοιχείο, περιλαμβανομένου υλισμικού, λογισμικού ή δεδομένων, εξαιτίας της μη συμμόρφωσης του παρασχεθέντος ψηφιακού περιεχομένου, με εξαίρεση το τυχόν κέρδος το οποίο ο αγοραστής στερήθηκε λόγω της συγκεκριμένης βλάβης.

Άρθρο 108

Υποχρεωτικός χαρακτήρας

Στην περίπτωση συμβάσεων μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος κεφαλαίου, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά πριν από τη γνωστοποίηση της έλλειψης συμμόρφωσης στον έμπορο από μέρους του καταναλωτή.

ΤΜΗΜΑ 2 ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΑΠΟ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΠΩΛΗΤΗ

Άρθρο 109

Διόρθωση από μέρους του πωλητή

1. Όταν ένας πωλητής έχει προτείνει ή επιχειρήσει πρόωρη εκτέλεση συμβάσεως και του έχει γνωστοποιηθεί ότι η εκτέλεση δεν ανταποκρίνεται στους όρους της σύμβασης, δύναται να υποβάλει νέα, συμβατή με τη σύμβαση πρόταση, εφόσον τούτο μπορεί να γίνει εγκαίρως εντός της διορίας που έχει καθορισθεί για την εκτέλεση.

2. Σε περιπτώσεις που δεν εμπίπτουν στην παράγραφο 1, ένας πωλητής ο οποίος έχει προτείνει ή επιχειρήσει εκτέλεση η οποία δεν ανταποκρίνεται στους όρους της σύμβασης δύναται, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση αφ' ης στιγμής του γνωστοποιηθεί η έλλειψη συμμόρφωσης, να προσφερθεί να τη διορθώσει με δικά του έξοδα.

3. Μια προσφορά διόρθωσης δεν αποκλείεται σε περίπτωση γνωστοποίησης καταγγελίας της σύμβασης.

4. Ο αγοραστής δύναται να απορρίψει προσφορά διόρθωσης μόνον εφόσον:

α) η διόρθωση δεν είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί άμεσα και χωρίς σημαντική επιβάρυνση του αγοραστή·

β) ο αγοραστής έχει λόγους να πιστεύει ότι δεν μπορεί να βασισθεί στη μελλοντική εκτέλεση από μέρους του πωλητή· ή

γ) τυχόν καθυστερημένη εκτέλεση θα ισοδυναμούσε με θεμελιώδη μη εκτέλεση.

5. Ο πωλητής έχει στη διάθεσή του εύλογο χρονικό διάστημα για να προβεί στη διόρθωση.

6. Ο αγοραστής δύναται να απόσχει από την εκτέλεση της δικής του υποχρέωσης εν αναμονή της διόρθωσης, αλλά τα τυχόν δικαιώματα του αγοραστή τα οποία δεν συμβιβάζονται με την παραχώρηση στον πωλητή χρόνου για να προβεί στη διόρθωση αναστέλλονται μέχρι την παρέλευση της εν λόγω διορίας.

7. Ανεξαρτήτως της διόρθωσης, ο αγοραστής διατηρεί το δικαίωμα να διεκδικήσει αποζημίωση για την καθυστέρηση, καθώς και για κάθε βλάβη η οποία προκλήθηκε ή δεν απετράπη με τη διόρθωση.

ΤΜΗΜΑ 3 ΑΞΙΩΣΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ

Άρθρο 110
Αξίωση της εκτέλεσης των υποχρεώσεων του πωλητή

1. Ο αγοραστής δικαιούται να απαιτήσει την εκτέλεση των υποχρεώσεων του πωλητή.

2. Η εκτέλεση που μπορεί να απαιτηθεί συμπεριλαμβάνει την επανόρθωση, χωρίς οικονομική επιβάρυνση, τυχόν εκτέλεσης η οποία δεν ανταποκρίνεται στους όρους της σύμβασης.

3. Δεν είναι δυνατό να απαιτηθεί η εκτέλεση εφόσον:

α) η εκτέλεση θα ήταν αδύνατη ή έχει καταστεί παράνομη· ή

β) η επιβάρυνση ή η δαπάνη για την εκτέλεση θα ήταν δυσανάλογη σε σχέση με το όφελος που θα αποκόμιζε ο αγοραστής.

Άρθρο 111
Δυνατότητα επιλογής του καταναλωτή μεταξύ επισκευής και αντικατάστασης

1. Στην περίπτωση σύμβασης πώλησης με καταναλωτή, όταν ο έμπορος υποχρεούται να αποκαταστήσει τη μη συμμόρφωση σύμφωνα με το άρθρο 110 παράγραφος 2, ο καταναλωτής δύναται να επιλέξει μεταξύ επισκευής και αντικατάστασης, εκτός αν η επιλεγείσα μέθοδος αποκατάστασης θα ήταν παράνομη ή αδύνατη, ή, σε σύγκριση με την άλλη διαθέσιμη μέθοδο, θα συνεπάγετο για τον πωλητή έξοδα δυσανάλογα σε σχέση με τις εξής παραμέτρους:

α) την αξία που θα είχε το αγαθό εάν δεν υπήρχε έλλειψη συμμόρφωσης·

β) τη βαρύτητα της έλλειψης συμμόρφωσης· και

γ) το κατά πόσον ο εναλλακτικός τρόπος επανόρθωσης θα μπορούσε να ολοκληρωθεί χωρίς σημαντική ενόχληση του καταναλωτή.

2. Αν ο καταναλωτής έχει ζητήσει να αποκατασταθεί η μη συμμόρφωση με επισκευή ή αντικατάσταση κατά τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 1, ο καταναλωτής δύναται να ασκήσει άλλα έννομα βοηθήματα μόνον εφόσον ο έμπορος δεν ολοκλήρωσε την επισκευή ή την αντικατάσταση μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα, που δεν μπορεί να υπερβεί τις 30 ημέρες. Ωστόσο, ο καταναλωτής δύναται να απόσχει από εκτέλεση κατά το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα.

Άρθρο 112
Επιστροφή αντικατασταθέντος αγαθού

1. Σε περίπτωση κατά την οποία ο πωλητής αποκατέστησε τη μη συμμόρφωση με αντικατάσταση, ο πωλητής έχει δικαίωμα και υποχρέωση να πάρει πίσω το αντικατασταθέν αγαθό με δικά του έξοδα.

2. Ο αγοραστής δεν υποχρεούται να πληρώσει για οποιαδήποτε χρήση του αντικατασταθέντος αγαθού κατά το χρονικό διάστημα που προηγήθηκε της αντικατάστασης.

ΤΜΗΜΑ 4 ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΩΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΓΟΡΑΣΤΗ

Άρθρο 113
Δικαίωμα αποχής από την εκτέλεση

1. Όταν ο αγοραστής οφείλει να προβεί σε εκτέλεση ταυτόχρονα με τον πωλητή ή μετά από αυτόν, ο αγοραστής δικαιούται να απόσχει από την εκτέλεση μέχρι την υποβολή πρότασης εκτέλεσης ή την πραγματοποίηση της εκτέλεσης από μέρους του πωλητή.

2. Όταν ο αγοραστής οφείλει να προβεί σε εκτέλεση πριν από τον πωλητή και έχει βάσιμους λόγους για να πιστεύει ότι ο πωλητής δεν πρόκειται να προβεί σε εκτέλεση όταν αυτή καταστεί απαιτητή, ο αγοραστής δικαιούται να απόσχει από την εκτέλεση για όσον χρόνο διακατέχεται από αυτή την εύλογη πεποίθηση.

3. Η εκτέλεση από την οποία είναι δυνατό να υπάρξει αποχή βάσει του παρόντος άρθρου είναι το σύνολο ή ένα μέρος της εκτέλεσης, στον βαθμό που είναι δικαιολογημένος με βάση τη μη εκτέλεση. Σε περίπτωση που οι υποχρεώσεις του πωλητή προβλέπεται να εκτελεσθούν σε αυτοτελή μέρη ή είναι γενικά δυνατό να κατατμηθούν, ο αγοραστής δύναται να απόσχει από τη δική του εκτέλεση μόνον ως προς το μη εκτελεσθέν μέρος των υποχρεώσεων του πωλητή, εκτός αν η μη εκτέλεση από μέρους του πωλητή είναι τέτοιας φύσεως ώστε να δικαιολογεί την αποχή από την εκτέλεση του αγοραστή στο σύνολό της.

ΤΜΗΜΑ 5 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Άρθρο 114
Καταγγελία εξαιτίας μη εκτέλεσης

1. Ο αγοραστής δύναται να καταγγείλει τη σύμβαση κατά την έννοια του άρθρου 8 αν η έλλειψη εκτέλεσης από μέρους του πωλητή είναι θεμελιώδης κατά την έννοια του άρθρου 87 παράγραφος 2.

2. Στην περίπτωση σύμβασης πώλησης με καταναλωτή ή σύμβασης προμήθειας ψηφιακού περιεχομένου μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, όταν υπάρχει έλλειψη εκτέλεσης επειδή τα αγαθά δεν πληρούν τους όρους σύμβασης, ο καταναλωτής δύναται να καταγγείλει τη σύμβαση, εκτός αν η μη συμμόρφωση είναι ασήμαντη.

Άρθρο 115
Καταγγελία λόγω καθυστερημένης παράδοσης μετά από ειδοποίηση σχετικά με την παραχώρηση επιπλέον χρόνου προς εκτέλεση

1. Ο αγοραστής δύναται να καταγγείλει τη σύμβαση σε περίπτωση καθυστερημένης παράδοσης η οποία δεν είναι καθ' εαυτή θεμελιώδης, εφόσον προηγουμένως απευθύνει ειδοποίηση τάσσοντας επιπλέον εύλογη προθεσμία προς εκτέλεση, και ο πωλητής δεν προβεί στην εκτέλεση εντός της εν λόγω προθεσμίας.

2. Η επιπλέον προθεσμία για την οποία γίνεται λόγος στην παράγραφο 1 θεωρείται εύλογη εφόσον ο πωλητής δεν εναντιωθεί σε αυτήν χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση.

3. Οσάκις η ειδοποίηση προβλέπει την αυτοδίκαιη καταγγελία της σύμβασης σε περίπτωση που ο πωλητής δεν προβεί σε εκτέλεση εντός της προθεσμίας που καθορίζεται στην ειδοποίηση, η καταγγελία επέρχεται με την εκπνοή της προθεσμίας χωρίς περαιτέρω ειδοποίηση.

Άρθρο 116
Καταγγελία εξαιτίας αναμενόμενης μη εκτέλεσης

Ο αγοραστής δύναται να καταγγείλει τη σύμβαση προτού καταστεί απαιτητή η εκτέλεση αν ο πωλητής έχει δηλώσει, ή αν είναι για άλλους λόγους σαφές, ότι δεν πρόκειται να υπάρξει εκτέλεση, και η μη εκτέλεση είναι τέτοιας φύσεως ώστε να δικαιολογείται η καταγγελία της σύμβασης.

Άρθρο 117
Έκταση του δικαιώματος καταγγελίας

1. Σε περίπτωση που οι υποχρεώσεις του πωλητή βάσει της σύμβασης προβλέπεται να εκτελεσθούν σε αυτοτελή μέρη ή είναι γενικά δυνατό να κατατμηθούν, τότε, αν υφίσταται λόγος καταγγελίας, βάσει του παρόντος τμήματος, ενός μέρους της

σύμβασης στο οποίο είναι δυνατό να καταλογισθεί ένα μέρος του τιμήματος, ο αγοραστής δύναται να προβεί σε καταγγελία μόνον ως προς το συγκεκριμένο μέρος.

2. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται αν δεν είναι εύλογο να αναμένεται από τον αγοραστή να αποδεχθεί την εκτέλεση των υπολοίπων μερών ή αν η μη εκτέλεση είναι τέτοιας φύσεως ώστε να δικαιολογεί την καταγγελία της σύμβασης στο σύνολό της.

3. Όταν δεν είναι δυνατή η κατάτμηση των υποχρεώσεων του πωλητή βάσει της σύμβασης ή όταν δεν είναι δυνατός ο καταλογισμός μέρους του τιμήματος σε μέρος της σύμβασης, ο αγοραστής έχει δικαίωμα να καταγγείλει τη σύμβαση μόνον εφόσον η μη εκτέλεση είναι τέτοιας φύσεως ώστε να δικαιολογεί την καταγγελία της σύμβασης στο σύνολό της.

Άρθρο 118
Γνωστοποίηση καταγγελίας

Το δικαίωμα καταγγελίας βάσει του παρόντος τμήματος ασκείται με σχετική γνωστοποίηση προς τον πωλητή.

Άρθρο 119
Απώλεια του δικαιώματος καταγγελίας

1. Ο αγοραστής χάνει το δικαίωμα καταγγελίας βάσει του παρόντος τμήματος αν δεν απευθύνει γνωστοποίηση της καταγγελίας μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα από τη στιγμή γένεσης του δικαιώματος ή από τη στιγμή κατά την οποία ο αγοραστής αντελήφθη ή όφειλε να αντιληφθεί τη μη εκτέλεση, αναλόγως του ποιο από τα δύο είναι μεταγενέστερο.

2. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται:

α) αν ο αγοραστής είναι καταναλωτής· ή

β) αν δεν έχει καν υποβληθεί πρόταση εκτέλεσης.

ΤΜΗΜΑ 6 ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΤΙΜΗΜΑΤΟΣ

Άρθρο 120
Δικαίωμα μείωσης του τιμήματος

1. Όταν ο αγοραστής αποδέχεται εκτέλεση η οποία δεν πληροί τους όρους της σύμβασης, έχει δικαίωμα να μειώσει το τίμημα. Η μείωση πρέπει να είναι ανάλογη της μείωσης της αξίας της ληφθείσας παροχής κατά τον χρόνο της εκτέλεσης σε σύγκριση με την αξία της παροχής που θα είχε ληφθεί αν η εκτέλεση πληρούσε τους όρους της σύμβασης.

2. Όταν ο αγοραστής δικαιούται να μειώσει το τίμημα δυνάμει της παραγράφου 1 και έχει ήδη καταβάλει ένα ποσό που υπερβαίνει το μειωμένο τίμημα, δικαιούται να ανακτήσει το υπερβάλλον από τον πωλητή.

3. Όταν ο αγοραστής μειώνει το τίμημα, δεν δικαιούται επιπλέον αποζημίωση για την απώλεια που αντισταθμίζεται με τη μείωση του τιμήματος, αλλά εξακολουθεί να έχει δικαίωμα αποζημίωσης για κάθε περαιτέρω απώλεια που έχει ενδεχομένως υποστεί.

ΤΜΗΜΑ 7 ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΣΕ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΕΜΠΟΡΩΝ

Άρθρο 121
Εξέταση των αγαθών σε συμβάσεις μεταξύ εμπόρων

1. Στην περίπτωση σύμβασης μεταξύ εμπόρων, ο αγοραστής οφείλει να εξετάσει τα αγαθά, ή να αναθέσει σε τρίτο να τα εξετάσει, μέσα σε κατά το δυνατό σύντομο χρονικό διάστημα, το οποίο δεν μπορεί να υπερβεί τις 14 ημέρες από την ημερομηνία παράδοσης των αγαθών, την προμήθεια του ψηφιακού περιεχομένου ή την παροχή συναφών υπηρεσιών.

2. Αν η σύμβαση προβλέπει μεταφορά των αγαθών, η εξέταση είναι δυνατό να αναβληθεί μέχρι την άφιξη των αγαθών στον προορισμό τους.

3. Σε περίπτωση που αλλάξει ο προορισμός των αγαθών κατά τη διάρκεια διαμετακόμισης ή που ο αγοραστής τα αποστείλει εκ νέου χωρίς να έχει εύλογη ευκαιρία να τα εξετάσει, και κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης ο πωλητής γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει το ενδεχόμενο μιας τέτοιας αλλαγής του προορισμού ή επαναποστολής, η εξέταση είναι δυνατό να αναβληθεί μέχρι την άφιξη των αγαθών στον νέο προορισμό τους.

Άρθρο 122
Υποχρέωση γνωστοποίησης της μη συμμόρφωσης σε συμβάσεις πώλησης μεταξύ εμπόρων

1. Όταν πρόκειται για σύμβαση μεταξύ εμπόρων, ο αγοραστής δεν δύναται να επικαλεσθεί τυχόν μη συμμόρφωση εφόσον δεν ειδοποιήσει σχετικά τον πωλητή μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα προσδιορίζοντας το είδος της μη συμμόρφωσης.

   Η σχετική προθεσμία αρχίζει να τρέχει από τον χρόνο παράδοσης των αγαθών ή από τη στιγμή κατά την οποία ο αγοραστής ανακαλύπτει ή όφειλε να ανακαλύψει τη μη συμμόρφωση, αναλόγως του ποιο από τα δύο είναι μεταγενέστερο.

2. Ο αγοραστής χάνει το δικαίωμα να επικαλεσθεί τυχόν μη συμμόρφωση αν δεν ειδοποιήσει τον πωλητή σχετικά με τη μη συμμόρφωση εντός δύο ετών από τον χρόνο πραγματικής παράδοσης των αγαθών στον αγοραστή σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης.

3. Σε περίπτωση που τα μέρη έχουν συμφωνήσει ότι τα αγαθά πρέπει να παραμείνουν κατάλληλα για μια συγκεκριμένη χρήση ή για τη συνήθη χρήση τους επί ένα

συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, η προθεσμία ειδοποίησης δυνάμει της παραγράφου 2 δεν εκπνέει πριν από τη λήξη του χρονικού διαστήματος που έχει συμφωνηθεί.

4. Η παράγραφος 2 δεν εφαρμόζεται σε αξιώσεις ή δικαιώματα τρίτων για τα οποία γίνεται λόγος στο άρθρο 102.

5. Ο αγοραστής δεν υποχρεούται να ειδοποιήσει τον πωλητή για τη μη παράδοση του συνόλου των αγαθών αν ο αγοραστής έχει λόγους για να πιστεύει ότι τα υπόλοιπα αγαθά θα παραδοθούν.

6. Ο πωλητής δεν δικαιούται να επικαλεσθεί το παρόν άρθρο εφόσον η έλλειψη συμμόρφωσης σχετίζεται με πραγματικά περιστατικά που ο πωλητής γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει και τα οποία ο πωλητής δεν κατέστησε γνωστά στον αγοραστή.

Κεφάλαιο 12 Υποχρεώσεις του αγοραστή

ΤΜΗΜΑ 1 ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 123
Κύριες υποχρεώσεις του αγοραστή

1. Ο αγοραστής υποχρεούται:

   α) να καταβάλει το τίμημα·

   β) να παραλάβει τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο· και

   γ) να παραλάβει τα παραστατικά και λοιπά αναφερόμενα στα αγαθά έγγραφα ή τα έγγραφα που αναφέρονται στο ψηφιακό περιεχόμενο σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης.

2. Η παράγραφος 1 στοιχείο α) δεν εφαρμόζεται στις συμβάσεις με αντικείμενο την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου όπου το ψηφιακό περιεχόμενο δεν παρέχεται έναντι της καταβολής τιμήματος.

ΤΜΗΜΑ 2 ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΤΙΜΗΜΑΤΟΣ

Άρθρο 124
Μέσα πληρωμής

1. Η πληρωμή πραγματοποιείται με τον τρόπο που προσδιορίζεται στους όρους της σύμβασης ή, ελλείψει τέτοιου προσδιορισμού, με οποιονδήποτε τρόπο χρησιμοποιείται κατά τις συνήθεις εμπορικές συναλλαγές στον τόπο της πληρωμής λαμβανομένης υπόψη της φύσης της εκάστοτε συναλλαγής.

2. Όταν ένας πωλητής αποδέχεται επιταγή ή άλλου είδους εντολή πληρωμής ή υποσχετικό πληρωμής, τεκμαίρεται ότι το πράττει μόνον υπό τον όρο ότι ο οφειλέτης θα τηρήσει την υποχρέωση που αναλαμβάνει. Ο πωλητής δύναται να κινήσει τη διαδικασία για την αναγκαστική εκτέλεση της αρχικής υποχρέωσης πληρωμής σε περίπτωση που δεν εξοφληθεί η εντολή ή το υποσχετικό.

3. Η αρχική υποχρέωση του αγοραστή παύει να ισχύει αν ο πωλητής αποδεχθεί υποσχετικό πληρωμής από πλευράς τρίτου με τον οποίον ο πωλητής συνδέεται με προϋπάρχουσα συμφωνία βάσει της οποίας ο πωλητής αποδέχεται τα υποσχετικά του τρίτου ως τρόπο πληρωμής.

4. Στην περίπτωση σύμβασης μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, ο καταναλωτής δεν οφείλει, σε σχέση με τη χρήση συγκεκριμένου τρόπου πληρωμής, να καταβάλει έξοδα πέραν του κόστους της χρήσης του συγκεκριμένου τρόπου πληρωμής για τον έμπορο.

Άρθρο 125
Τόπος πληρωμής

1. Σε περίπτωση που ο τόπος πληρωμής δεν μπορεί να προσδιορισθεί με άλλον τρόπο, ως τόπος πληρωμής θεωρείται ο τόπος εγκατάστασης του πωλητή κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης.

2. Αν ο πωλητής διαθέτει περισσότερους τόπους εγκατάστασης, ως τόπος πληρωμής θεωρείται ο τόπος εγκατάστασης του πωλητή που εμφανίζει τη στενότερη συνάφεια με την υποχρέωση πληρωμής.

Άρθρο 126
Χρόνος πληρωμής

1. Το τίμημα είναι πληρωτέο κατά τη στιγμή τη παράδοσης.

2. Ο πωλητής δύναται να απορρίψει προσφορά για την καταβολή του τιμήματος προτού αυτό καταστεί απαιτητό αν διαθέτει σχετικό έννομο συμφέρον.

Άρθρο 127
Πληρωμή από τρίτο

1. Ο αγοραστής δύναται να αναθέσει την πληρωμή σε άλλο πρόσωπο. Αν ο αγοραστής αναθέσει την πληρωμή σε άλλο πρόσωπο, παραμένει υπεύθυνος για την πληρωμή.

2. Ο πωλητής δεν δύναται να αρνηθεί πληρωμή από τρίτο εφόσον:

   α) ο τρίτος ενεργεί με τη συγκατάθεση του αγοραστή· ή

   β) ο τρίτος έχει έννομο συμφέρον να πληρώσει, και δεν έχει υπάρξει πληρωμή από τον αγοραστή ή είναι σαφές ότι ο αγοραστής δεν θα πληρώσει όταν η πληρωμή καταστεί απαιτητή.

3. Τυχόν πληρωμή από τρίτο κατ' εφαρμογή των παραγράφων 1 ή 2 απαλλάσσει τον αγοραστή από την ευθύνη έναντι του πωλητή.

4. Αν ο πωλητής αποδεχθεί πληρωμή από τρίτο υπό συνθήκες οι οποίες δεν υπάγονται στις παραγράφους 1 ή 2, ο μεν αγοραστής απαλλάσσεται από την ευθύνη έναντι του πωλητή, ο δε πωλητής φέρει ευθύνη έναντι του αγοραστή για τυχόν απώλεια που προκαλείται από την αποδοχή αυτή.

Άρθρο 128
Καταλογισμός πληρωμής

1. Όταν ο αγοραστής οφείλει να προβεί σε περισσότερες πληρωμές προς τον πωλητή, και η πραγματοποιηθείσα πληρωμή δεν αρκεί για την κάλυψη του συνόλου των πληρωμών, ο αγοραστής δύναται, κατά τον χρόνο της πληρωμής, να γνωστοποιήσει στον πωλητή την οφειλή στην οποία πρέπει να καταλογισθεί η συγκεκριμένη πληρωμή.

2. Αν ο αγοραστής δεν προβεί σε γνωστοποίηση δυνάμει της παραγράφου 1, ο πωλητής δύναται, ενημερώνοντας σχετικά τον αγοραστή εντός εύλογου χρονικού διαστήματος, να καταλογίσει την εκτέλεση σε μία από τις υποχρεώσεις.

3. Ο καταλογισμός δυνάμει της παραγράφου 2 είναι ανίσχυρος αν αφορά υποχρέωση η οποία δεν είναι ακόμη απαιτητή ή είναι αμφισβητούμενη.

4. Ελλείψει έγκυρου καταλογισμού από ένα εκ των μερών, η πληρωμή καταλογίζεται σε εκείνη εκ των οφειλών η οποία πληροί ένα από τα παρακάτω κριτήρια με τη σειρά στην οποία παρατίθενται:

α) στην οφειλή η οποία είναι απαιτητή ή είναι η πρώτη που καθίσταται απαιτητή·

β) στην οφειλή για την οποία ο πωλητής δεν διαθέτει ασφάλεια ή διαθέτει τη μικρότερη ασφάλεια·

γ) στην οφειλή η οποία είναι η επαχθέστερη για τον αγοραστή·

δ) στην οφειλή που γεννήθηκε πρώτη.

Αν δεν πληρούται κανένα από τα παραπάνω κριτήρια, η πληρωμή καταλογίζεται κατ' αναλογία σε όλες τις οφειλές.

5. Μια πληρωμή είναι δυνατό να καταλογισθεί δυνάμει των παραγράφων 2, 3 ή 4 σε οφειλή η οποία δεν υπόκειται σε εκτέλεση λόγω παραγραφής μόνον εφόσον δεν υπάρχει άλλη οφειλή στην οποία να μπορεί να καταλογισθεί η πληρωμή σύμφωνα με τις εν λόγω παραγράφους.

6. Σε σχέση με οποιαδήποτε μεμονωμένη υποχρέωση, μια πληρωμή από μέρους του αγοραστή καταλογίζεται, πρώτον, στα έξοδα, δεύτερον, στους τόκους και, τρίτον, στο βασικό ποσό της οφειλής, εκτός αν ο πωλητής προβεί σε διαφορετικό καταλογισμό.

ΤΜΗΜΑ 3 ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ

Άρθρο 129
Παραλαβή των αγαθών

Ο αγοραστής εκπληρώνει την υποχρέωσή του να παραλάβει τα αγαθά εφόσον:

(α) έχει προβεί σε όλες τις ενέργειες οι οποίες είναι λογικό να αναμένονται από αυτόν έτσι ώστε να μπορέσει ο πωλητής να εκπληρώσει την υποχρέωση παράδοσης την οποία υπέχει· και

(β) παραλαμβάνει τα αγαθά, ή τα σχετικά παραστατικά έγγραφα, ή το ψηφιακό περιεχόμενο, σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης.

Άρθρο 130

Πρόωρη παράδοση και παράδοση εσφαλμένης ποσότητας

1. Αν ο πωλητής παραδώσει τα αγαθά ή προμηθεύσει το ψηφιακό περιεχόμενο πριν από τον καθορισμένο χρόνο, ο αγοραστής οφείλει να τα παραλάβει, εκτός αν έχει έννομο συμφέρον να αρνηθεί να το πράξει.

2. Αν ο πωλητής παραδώσει ποσότητα αγαθών ή ψηφιακού περιεχομένου η οποία υπολείπεται της ποσότητας που καθορίζεται στη σύμβαση, ο αγοραστής οφείλει να τα παραλάβει, εκτός αν έχει έννομο συμφέρον να αρνηθεί να το πράξει.

3. Αν ο πωλητής παραδώσει ποσότητα αγαθών ή ψηφιακού περιεχομένου η οποία υπερβαίνει την ποσότητα που καθορίζεται στη σύμβαση, ο αγοραστής δύναται να κρατήσει ή να αρνηθεί να παραλάβει την υπερβάλλουσα ποσότητα.

4. Σε περίπτωση που ο αγοραστής κρατήσει την υπερβάλλουσα ποσότητα, γίνεται δεκτό ότι αυτή παρασχέθηκε βάσει της σύμβασης και, συνεπώς, είναι πληρωτέο το σχετικό αντίτιμο, το οποίο υπολογίζεται σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης.

5. Στην περίπτωση σύμβασης πώλησης με καταναλωτή, η παράγραφος 4 δεν εφαρμόζεται αν ο αγοραστής πιστεύει ευλόγως ότι ο πωλητής παρέδωσε την υπερβάλλουσα ποσότητα εσκεμμένως και όχι εκ παραδρομής, γνωρίζοντας ότι αυτή δεν είχε παραγγελθεί.

6. Το παρόν άρθρο δεν εφαρμόζεται στις συμβάσεις με αντικείμενο την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου όπου το ψηφιακό περιεχόμενο δεν παρέχεται έναντι της καταβολής τιμήματος.

Κεφάλαιο 13 Έννομα βοηθήματα του πωλητή

ΤΜΗΜΑ 1 ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 131
Επισκόπηση των δικαιωμάτων του πωλητή

1. Σε περίπτωση μη εκτέλεσης υποχρέωσης από μέρους του αγοραστή, ο πωλητής δύναται να προβεί σε οποιαδήποτε από τις ακόλουθες ενέργειες:

   α) να απαιτήσει την εκτέλεση δυνάμει του τμήματος 2 του παρόντος κεφαλαίου·

   β) να απόσχει από την εκτέλεση δικής του υποχρέωσης δυνάμει του τμήματος 3 του παρόντος κεφαλαίου·

   γ) να καταγγείλει τη σύμβαση δυνάμει του τμήματος 4 του παρόντος κεφαλαίου· και

   δ) να αξιώσει τόκους επί του τιμήματος ή αποζημίωση δυνάμει του κεφαλαίου 16.

2. Αν η μη εκτέλεση από μέρους του αγοραστή είναι συγγνωστή, ο πωλητής δύναται να κάνει χρήση όλων των έννομων βοηθημάτων που αναφέρονται στην παράγραφο 1 με εξαίρεση την απαίτηση εκτέλεσης και την απαίτηση αποζημίωσης.

3. Ο πωλητής δεν δύναται να κάνει χρήση κανενός από τα έννομα βοηθήματα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 στον βαθμό που ο ίδιος προκάλεσε τη μη εκτέλεση από μέρους του αγοραστή.

4. Επιτρέπεται σωρευτική άσκηση έννομων βοηθημάτων που δεν είναι ασύμβατα μεταξύ τους.

ΤΜΗΜΑ 2 ΑΞΙΩΣΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ

Άρθρο 132
Απαίτηση της εκτέλεσης των υποχρεώσεων του αγοραστή

1. Ο πωλητής δικαιούται να απαιτήσει την καταβολή του τιμήματος όταν αυτή καταστεί απαιτητή, καθώς και την εκτέλεση κάθε άλλης υποχρέωσης που έχει αναλάβει ο αγοραστής.

2. Αν ο αγοραστής δεν έχει παραλάβει ακόμη τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο και είναι σαφές ότι ο αγοραστής δεν θα είναι διατεθειμένος να αποδεχθεί την εκτέλεση, ο πωλητής δύναται παρόλα αυτά να απαιτήσει από τον αγοραστή να παραλάβει τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο και να του καταβάλει το τίμημα, εκτός αν ο πωλητής θα μπορούσε να πραγματοποιήσει εύλογη υποκατάστατη συναλλαγή χωρίς σημαντική προσπάθεια ή δαπάνη.

ΤΜΗΜΑ 3 ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΩΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΠΩΛΗΤΗ

Άρθρο 133
Δικαίωμα αποχής από την εκτέλεση

1. Όταν ο πωλητής οφείλει να προβεί σε εκτέλεση ταυτόχρονα με τον αγοραστή ή μετά από αυτόν, ο πωλητής δικαιούται να απόσχει από την εκτέλεση μέχρι την υποβολή πρότασης εκτέλεσης ή την πραγματοποίηση της εκτέλεσης από μέρους του αγοραστή.

2. Όταν ο πωλητής οφείλει να προβεί σε εκτέλεση πριν από τον αγοραστή και έχει βάσιμους λόγους για να πιστεύει ότι ο αγοραστής δεν πρόκειται να προβεί σε εκτέλεση όταν αυτή καταστεί απαιτητή, ο πωλητής δικαιούται να απόσχει από την εκτέλεση για όσον χρόνο διακατέχεται από αυτή την εύλογη πεποίθηση. Εντούτοις, το δικαίωμα αποχής από την εκτέλεση χάνεται αν ο αγοραστής παράσχει επαρκείς διαβεβαιώσεις ότι θα προβεί σε προσήκουσα εκτέλεση ή παράσχει επαρκή ασφάλεια.

3. Η εκτέλεση από την οποία είναι δυνατό να υπάρξει αποχή βάσει του παρόντος άρθρου είναι το σύνολο ή ένα μέρος της εκτέλεσης, στον βαθμό που είναι δικαιολογημένος με βάση τη μη εκτέλεση. Σε περίπτωση που οι υποχρεώσεις του αγοραστή προβλέπεται να εκτελεσθούν σε αυτοτελή μέρη ή είναι γενικά δυνατό να κατατμηθούν, ο πωλητής δύναται να απόσχει από τη δική του εκτέλεση μόνον ως προς το μη εκτελεσθέν μέρος των υποχρεώσεων, εκτός αν η μη εκτέλεση από μέρους του αγοραστή είναι τέτοιας φύσεως ώστε να δικαιολογεί την αποχή από την εκτέλεση του πωλητή στο σύνολό της.

ΤΜΗΜΑ 4 ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Άρθρο 134
Καταγγελία εξαιτίας θεμελιώδους μη εκτέλεσης

Ο πωλητής δύναται να καταγγείλει τη σύμβαση κατά την έννοια του άρθρου 8 αν η έλλειψη εκτέλεσης από μέρους του αγοραστή είναι θεμελιώδης κατά την έννοια του άρθρου 87 παράγραφος 2.

Άρθρο 135
Καταγγελία λόγω καθυστέρησης μετά από ειδοποίηση σχετικά με την παραχώρηση επιπλέον χρόνου προς εκτέλεση

1. Ο πωλητής δύναται να καταγγείλει τη σύμβαση σε περίπτωση καθυστερημένης εκτέλεσης η οποία δεν είναι καθ' εαυτή θεμελιώδης, εφόσον προηγουμένως απευθύνει ειδοποίηση τάσσοντας επιπλέον εύλογη προθεσμία προς εκτέλεση και ο αγοραστής δεν προβεί στην εκτέλεση εντός της εν λόγω προθεσμίας.

2. Η τασσόμενη προθεσμία θεωρείται εύλογη εφόσον ο αγοραστής δεν εναντιωθεί σε αυτήν χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση. Στις σχέσεις μεταξύ εμπόρου και

καταναλωτή, η πρόσθετη διορία προς εκτέλεση δεν επιτρέπεται να λήγει πριν από τη χρονική περίοδο των 30 ημερών που προβλέπεται στο άρθρο 167 παράγραφος 2.

3. Οσάκις η ειδοποίηση προβλέπει την αυτοδίκαιη καταγγελία της σύμβασης σε περίπτωση που ο αγοραστής δεν προβεί σε εκτέλεση εντός της προθεσμίας που καθορίζεται στην ειδοποίηση, η καταγγελία επέρχεται με την εκπνοή της προθεσμίας χωρίς περαιτέρω ειδοποίηση.

4. Στην περίπτωση σύμβασης πώλησης με καταναλωτή, τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 136
Καταγγελία εξαιτίας αναμενόμενης μη εκτέλεσης

Ο πωλητής δύναται να καταγγείλει τη σύμβαση πριν καταστεί απαιτητή η εκτέλεση αν ο αγοραστής έχει δηλώσει, ή αν είναι για άλλους λόγους σαφές, ότι δεν πρόκειται να υπάρξει εκτέλεση, και εφόσον η μη εκτέλεση θα ήταν θεμελιώδης.

Άρθρο 137
Έκταση του δικαιώματος καταγγελίας

1. Σε περίπτωση που οι υποχρεώσεις του αγοραστή βάσει της σύμβασης προβλέπεται να εκτελεσθούν σε αυτοτελή μέρη ή είναι γενικά δυνατό να κατατμηθούν, τότε, αν υφίσταται λόγος καταγγελίας, βάσει του παρόντος τμήματος, ενός μέρους το οποίο αντιστοιχεί σε διαιρέσιμο μέρος των υποχρεώσεων του πωλητή, ο πωλητής δύναται να προβεί σε καταγγελία μόνον ως προς το συγκεκριμένο μέρος.

2. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται αν η μη εκτέλεση είναι θεμελιώδης σε σχέση με το σύνολο της σύμβασης.

3. Σε περίπτωση που οι υποχρεώσεις του αγοραστή βάσει της σύμβασης δεν προβλέπεται να εκτελεσθούν σε αυτοτελή μέρη, ο πωλητής δύναται να προβεί σε καταγγελία μόνον εφόσον η μη εκτέλεση είναι θεμελιώδης ως προς τη σύμβαση στο σύνολό της.

Άρθρο 138
Γνωστοποίηση καταγγελίας

Το δικαίωμα καταγγελίας της σύμβασης βάσει του παρόντος τμήματος ασκείται με σχετική γνωστοποίηση προς τον αγοραστή.

Άρθρο 139
Απώλεια του δικαιώματος καταγγελίας

1. Σε περίπτωση καθυστερημένης υποβολής πρότασης εκτέλεσης ή αν η υποβληθείσα πρόταση εκτέλεσης δεν πληροί κατά τα λοιπά τους όρους της σύμβασης, ο πωλητής χάνει το δικαίωμα καταγγελίας βάσει του παρόντος τμήματος, εκτός αν απευθύνει γνωστοποίηση της καταγγελίας μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα από τη στιγμή

που ο πωλητής αντελήφθη ή όφειλε να αντιληφθεί την πρόταση ή την έλλειψη συμμόρφωσης.

2. Ο πωλητής χάνει το δικαίωμα καταγγελίας μέσω ειδοποίησης σύμφωνα με το άρθρο 136, εκτός αν απευθύνει ειδοποίηση για την καταγγελία μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα από τη γένεση του δικαιώματος.

3. Αν ο αγοραστής δεν έχει καταβάλει το τίμημα ή έχει υποπέσει σε μη εκτέλεση άλλης μορφής η οποία είναι θεμελιώδης, ο πωλητής διατηρεί το δικαίωμα καταγγελίας.

Κεφάλαιο 14 Μετάθεση του κινδύνου

ΤΜΗΜΑ 1 ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 140
Συνέπειες της μετάθεσης του κινδύνου

Τυχόν απώλεια ή φθορά των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου μετά τη μετάθεση του κινδύνου στον αγοραστή δεν απαλλάσσει τον αγοραστή από την υποχρέωση καταβολής του τιμήματος, εκτός αν η απώλεια ή η φθορά οφείλεται σε πράξη ή παράλειψη του πωλητή.

Άρθρο 141
Ταυτοποίηση των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου βάσει της σύμβασης

Ο κίνδυνος δεν μετατίθεται στον αγοραστή μέχρις ότου εξακριβωθεί ότι τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο είναι όντως αυτά τα οποία πρέπει να παρασχεθούν βάσει της σύμβασης, μέσω της αρχικής συμφωνίας ή με σχετική γνωστοποίηση προς τον αγοραστή ή με άλλον τρόπο.

ΤΜΗΜΑ 2 ΜΕΤΑΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΠΩΛΗΣΗΣ ΜΕ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ

Άρθρο 142
Μετάθεση του κινδύνου στο πλαίσιο σύμβασης πώλησης με καταναλωτή

1. Στην περίπτωση σύμβασης πώλησης με καταναλωτή, ο κίνδυνος μετατίθεται τη στιγμή κατά την οποία ο καταναλωτής ή ένας τρίτος, πλην του μεταφορέα, τον οποίον έχει ορίσει ο καταναλωτής αποκτά τη φυσική κατοχή των αγαθών ή του υλικού υποθέματος επί του οποίου παρέχεται το ψηφιακό περιεχόμενο.

2. Αν πρόκειται για σύμβαση με αντικείμενο την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου το οποίο δεν παρέχεται επί υλικού υποθέματος, ο κίνδυνος μετατίθεται τη στιγμή κατά την οποία ο καταναλωτής ή ένας τρίτος τον οποίον έχει ορίσει για τον σκοπό αυτό ο καταναλωτής αποκτήσει τον έλεγχο επί του ψηφιακού περιεχομένου.

3. Με εξαίρεση τις συμβάσεις εξ αποστάσεως και τις συμβάσεις εκτός εμπορικού καταστήματος, οι παράγραφοι 1 και 2 δεν εφαρμόζονται αν ο καταναλωτής παραλείψει να εκτελέσει την υποχρέωση παραλαβής των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου, και η μη εκτέλεση αυτή δεν είναι συγγνωστή δυνάμει του άρθρου 88. Στην περίπτωση αυτή, ο κίνδυνος μετατίθεται κατά τον χρόνο στον οποίο ο καταναλωτής, ή ο τρίτος τον οποίον έχει ορίσει ο καταναλωτής, θα είχε αποκτήσει τη φυσική κατοχή επί των αγαθών ή τον έλεγχο επί του ψηφιακού περιεχομένου εάν είχε εκτελεσθεί η υποχρέωση παραλαβής τους.

4. Όταν ο καταναλωτής φροντίζει για τη μεταφορά των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου το οποίο παρέχεται επί υλικού υποθέματος και η επιλογή αυτή δεν προσεφέρθη από τον έμπορο, ο κίνδυνος μετατίθεται τη στιγμή της παράδοσης στον μεταφορέα των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου το οποίο παρέχεται επί υλικού υποθέματος, με την επιφύλαξη των δικαιωμάτων του καταναλωτή έναντι του μεταφορέα.

5. Τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

ΤΜΗΜΑ 3 ΜΕΤΑΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΕΜΠΟΡΩΝ

Άρθρο 143
Χρόνος μετάθεσης του κινδύνου

1. Στην περίπτωση συμβάσεων μεταξύ εμπόρων, ο κίνδυνος μετατίθεται κατά τη στιγμή που ο αγοραστής παραλαμβάνει τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο ή τα σχετικά παραστατικά έγγραφα.

2. Η παράγραφος 1 εφαρμόζεται με την επιφύλαξη των άρθρων 144, 145 και 146.

Άρθρο 144
Θέση αγαθών στη διάθεση του αγοραστή

1. Σε περίπτωση που τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο τίθενται στη διάθεση του αγοραστή και ο αγοραστής γνωρίζει το γεγονός αυτό, ο κίνδυνος μετατίθεται στον αγοραστή τη στιγμή κατά την οποία έπρεπε να είχε γίνει η παραλαβή των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου, εκτός αν ο αγοραστής είχε δικαίωμα να απόσχει από την παραλαβή δυνάμει του άρθρου 113.

2. Αν τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο τίθενται στη διάθεση του αγοραστή σε τόπο διαφορετικό από τόπο εγκατάστασης του πωλητή, ο κίνδυνος μετατίθεται τη στιγμή κατά την οποία καθίσταται απαιτητή η παράδοση και ο αγοραστής γνωρίζει ότι τα αγαθά ή το ψηφιακό περιεχόμενο τέθηκαν στη διάθεσή του στον συγκεκριμένο τόπο.

Άρθρο 145
Μεταφορά των αγαθών

1. Το παρόν άρθρο εφαρμόζεται σε συμβάσεις πώλησης οι οποίες περιλαμβάνουν μεταφορά των αγαθών.

2. Αν ο πωλητής δεν υποχρεούται να παραδώσει τα αγαθά σε συγκεκριμένο τόπο, ο κίνδυνος μετατίθεται στον αγοραστή κατά τη στιγμή της παράδοσης των αγαθών στον πρώτο μεταφορέα με σκοπό την αποστολή τους στον αγοραστή σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης.

3. Αν ο πωλητής υποχρεούται να παραδώσει τα αγαθά σε μεταφορέα σε συγκεκριμένο τόπο, ο κίνδυνος μετατίθεται στον αγοραστή κατά τη στιγμή της παράδοσης των αγαθών στον μεταφορέα στον συγκεκριμένο τόπο.

4. Το γεγονός ότι ο πωλητής νομιμοποιείται να κρατήσει έγγραφα με τα οποία ελέγχεται η διάθεση των αγαθών δεν έχει συνέπειες για τη μετάθεση του κινδύνου.

Άρθρο 146
Πώληση αγαθών υπό διαμετακόμιση

1. Το παρόν άρθρο εφαρμόζεται σε συμβάσεις πώλησης με αντικείμενο αγαθά που πωλούνται υπό διαμετακόμιση.

2. Ο κίνδυνος μετατίθεται στον αγοραστή από τη στιγμή της παράδοσης των αγαθών στον πρώτο μεταφορέα. Εντούτοις, ο κίνδυνος μετατίθεται στον αγοραστή κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης αν τούτο υπαγορεύεται από τις περιστάσεις.

3. Αν κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης ο πωλητής γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι τα αγαθά είχαν απωλεσθεί ή υποστεί φθορά και δεν ενημέρωσε τον αγοραστή για το γεγονός αυτό, υπεύθυνος για την απώλεια ή τη φθορά είναι ο πωλητής.

Μέρος V Υποχρεώσεις και έννομα βοηθήματα των μερών σύμβασης παροχής συναφών υπηρεσιών

Κεφάλαιο 15 Υποχρεώσεις και έννομα βοηθήματα των μερών

ΤΜΗΜΑ 1 ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΟΡΙΣΜΕΝΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΠΩΛΗΣΗΣ

Άρθρο 147

Εφαρμογή ορισμένων γενικών κανόνων σχετικά με τις συμβάσεις πώλησης

1. Οι κανόνες του κεφαλαίου 9 ισχύουν για τους σκοπούς του παρόντος Μέρους.

2. Σε περίπτωση καταγγελίας μιας σύμβασης πώλησης ή μιας σύμβασης για την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου, καταγγέλλεται επίσης κάθε σύμβαση παροχής συναφών υπηρεσιών.

ΤΜΗΜΑ 2 ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΧΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Άρθρο 148

Υποχρέωση αποτελέσματος και υποχρέωση επιμέλειας και ικανότητας

1. Ο πάροχος υπηρεσίας πρέπει να επιτύχει κάθε συγκεκριμένο αποτέλεσμα προβλεπόμενο από τη σύμβαση.

2. Απουσία οποιασδήποτε ρητής ή σιωπηρής συμβατικής υποχρέωσης για την επίτευξη συγκεκριμένου αποτελέσματος, ο πάροχος υπηρεσίας πρέπει να εκτελεί τη συναφή υπηρεσία επιδεικνύοντας την επιμέλεια και την ικανότητα την οποία εύλογα θα όφειλε να επιδείξει ένας πάροχος υπηρεσιών και σε συμφωνία με οποιουσδήποτε νομοθετικούς ή άλλους δεσμευτικούς κανόνες δικαίου που ισχύουν για τη συναφή υπηρεσία.

3. Για τον προσδιορισμό της εύλογης επιμέλειας και ικανότητας που απαιτείται από τον πάροχο υπηρεσιών, πρέπει, μεταξύ άλλων, να λαμβάνεται υπόψη:

   α) ο χαρακτήρας, το μέγεθος, η συχνότητα και η προβλεψιμότητα των κινδύνων που συνεπάγεται η εκτέλεση της συναφούς υπηρεσίας για τον πελάτη,

   β) αν προέκυψε ζημία, το κόστος των προφυλάξεων που θα είχαν αποτρέψει την επέλευση της συγκεκριμένης ή παρόμοιας ζημίας, και

   γ) ο διαθέσιμος χρόνος για την εκτέλεση της συναφούς υπηρεσίας.

4. Σε περίπτωση που σε μια σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή η συναφής υπηρεσία περιλαμβάνει την εγκατάσταση των αγαθών, η εγκατάσταση πρέπει να

είναι τέτοια ώστε τα εγκατεστημένα αγαθά να συμμορφώνονται με τα προβλεπόμενα από τη σύμβαση, όπως απαιτείται από το άρθρο 101.

5. Στις σχέσεις μεταξύ ενός εμπόρου και ενός καταναλωτή, τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή της παραγράφου 2, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά της ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 149
Υποχρέωση αποτροπής ζημίας

Ο πάροχος υπηρεσίας οφείλει να λαμβάνει εύλογες προφυλάξεις για να αποτρέψει την επέλευση οποιασδήποτε ζημίας των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου ή οποιασδήποτε σωματικής βλάβης ή άλλης ζημίας κατά τη διάρκεια ή λόγω της εκτέλεσης της συναφούς υπηρεσίας.

Άρθρο 150
Εκτέλεση εκ μέρους τρίτου

1. Ο πάροχος υπηρεσίας μπορεί να αναθέσει την εκτέλεση σε άλλο πρόσωπο, εκτός αν απαιτείται η προσωπική εκτέλεση από αυτόν τον ίδιο.

2. Ο πάροχος υπηρεσίας που αναθέτει την εκτέλεση σε άλλο πρόσωπο παραμένει υπεύθυνος για την εκτέλεση.

3. Στις σχέσεις μεταξύ ενός εμπόρου και ενός καταναλωτή, τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή της παραγράφου 2, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά της ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Άρθρο 151
Υποχρέωση έκδοσης τιμολογίου

Όταν αξιώνεται χωριστή τιμή για την συναφή υπηρεσία και η τιμή δεν αποτελεί ποσό κατ' αποκοπήν που συμφωνείται κατά τη στιγμή της σύναψης της σύμβασης, ο πάροχος υπηρεσίας πρέπει να χορηγήσει στον πελάτη τιμολόγιο, το οποίο να αναλύει, κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, τον τρόπο υπολογισμού της τιμής.

Άρθρο 152
Υποχρέωση προειδοποίησης για απρόβλεπτα ή υπερβολικά έξοδα

1. Ο πάροχος υπηρεσίας οφείλει να προειδοποιεί τον πελάτη και να ζητά τη συγκατάθεσή του εάν:

   α) το κόστος της συναφούς υπηρεσίας είναι υψηλότερο από αυτό που έχει ήδη ορίσει ο πάροχος υπηρεσίας στον πελάτη· ή

   β) το κόστος της συναφούς υπηρεσίας είναι ανώτερο από την αξία των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου μετά την παροχή της συναφούς υπηρεσίας, στο μέτρο που αυτό είναι γνωστό στον πάροχο υπηρεσίας.

2. Ο πάροχος υπηρεσίας που παραλείπει να λάβει τη συγκατάθεση του πελάτη σύμφωνα με την παράγραφο 1 δεν δικαιούται να ζητήσει υψηλότερη τιμή από το ήδη ορισθέν κόστος ή, κατά περίπτωση, από την αξία των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου μετά την παροχή της συναφούς υπηρεσίας.

ΤΜΗΜΑ 3 ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΕΛΑΤΗ

Άρθρο 153
Καταβολή του τιμήματος

1. Ο πελάτης οφείλει να εξοφλήσει το καταβλητέο σύμφωνα με τη σύμβαση τίμημα για τη συναφή υπηρεσία.

2. Το τίμημα καταβάλλεται μόλις ολοκληρωθεί η συναφής υπηρεσία και το αντικείμενο της συναφούς υπηρεσίας περιέλθει στη διάθεση του πελάτη.

Άρθρο 154
Παροχή πρόσβασης

Όταν η εκτέλεση της συναφούς υπηρεσίας καθιστά αναγκαία για τον πάροχο την πρόσβαση στις εγκαταστάσεις του πελάτη, αυτός ο τελευταίος οφείλει να εξασφαλίσει αυτήν την πρόσβαση σε λογικές ώρες.

ΤΜΗΜΑ 4 ΈΝΝΟΜΑ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

Άρθρο 155
Έννομα βοηθήματα του πελάτη

1. Σε περίπτωση μη εκτέλεσης υποχρέωσης εκ μέρους του παρόχου υπηρεσίας, ο πελάτης έχει, με τις προσαρμογές που ορίζονται στο παρόν άρθρο, τα ίδια έννομα βοηθήματα που παρέχονται στον αγοραστή στο Κεφάλαιο 11 και συγκεκριμένα μπορεί:

   α) να αξιώσει ειδική εκτέλεση,

   β) να απόσχει από την εκτέλεση δικής του υποχρέωσης,

   γ) να καταγγείλει τη σύμβαση,

   δ) να μειώσει το τίμημα, και

   ε) να απαιτήσει αποζημίωση.

2. Υπό την επιφύλαξη της παραγράφου 3, τα έννομα βοηθήματα του πελάτη τελούν υπό την επιφύλαξη του δικαιώματος διόρθωσης που αναγνωρίζεται στον πάροχο υπηρεσίας, ανεξάρτητα από το κατά πόσον ο πελάτης είναι ή όχι καταναλωτής.

3. Στην περίπτωση πλημμελούς εγκατάστασης, στο πλαίσιο σύμβασης πώλησης με καταναλωτή, όπως προβλέπεται στο άρθρο 101, τα έννομα βοηθήματα του καταναλωτή δεν τελούν υπό την επιφύλαξη του δικαιώματος διόρθωσης του παρόχου υπηρεσίας.

4. Ο πελάτης, εφόσον πρόκειται για καταναλωτή, έχει το δικαίωμα να καταγγείλει τη σύμβαση για κάθε έλλειψη συμμόρφωσης της παρασχεθείσας συναφούς υπηρεσίας, εκτός αν η έλλειψη συμμόρφωσης είναι επουσιώδης.

5. Το Κεφάλαιο 11 ισχύει με τις ακόλουθες προσαρμογές, κυρίως:

α) σε σχέση με το δικαίωμα διόρθωσης του παρόχου υπηρεσίας, σε συμβάσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, η εύλογη προθεσμία σύμφωνα με το άρθρο 109 παράγραφος 5 δεν πρέπει να υπερβαίνει τις 30 ημέρες,

β) σε σχέση με την επανόρθωση της έλλειψης συμμόρφωσης της εκτέλεσης, δεν εφαρμόζονται τα άρθρα 111 και 112, και

γ) το άρθρο 156 εφαρμόζεται αντί του άρθρου 122.

Άρθρο 156

Υποχρέωση γνωστοποίησης της έλλειψης συμμόρφωσης στις συμβάσεις παροχής συναφών υπηρεσιών μεταξύ εμπόρων

1. Σε σύμβαση παροχής συναφών υπηρεσιών μεταξύ εμπόρων, ο πελάτης μπορεί να επικαλεσθεί την έλλειψη συμμόρφωσης μόνον εάν ο πελάτης απευθύνει ειδοποίηση στον πάροχο υπηρεσίας εντός εύλογου χρονικού διαστήματος εξειδικεύοντας τον χαρακτήρα της έλλειψης συμμόρφωσης.

Η προθεσμία αρχίζει να τρέχει από τη στιγμή της ολοκλήρωσης της συναφούς υπηρεσίας ή από τη στιγμή που ο πελάτης ανακαλύπτει ή θα μπορούσε να ανακαλύψει την έλλειψη συμμόρφωσης, όποια εκ των δύο είναι μεταγενέστερη.

2. Ο πάροχος υπηρεσίας δεν μπορεί να επικαλεσθεί το παρόν άρθρο αν η έλλειψη συμμόρφωσης αφορά γεγονότα τα οποία γνώριζε ή θα όφειλε να γνωρίζει και τα οποία δεν αποκάλυψε στον πελάτη.

Άρθρο 157

Έννομα βοηθήματα του παρόχου υπηρεσίας

1. Σε περίπτωση μη εκτέλεσης υποχρέωσης εκ μέρους του πελάτη, ο πάροχος υπηρεσίας έχει, με τις προσαρμογές που ορίζονται στην παράγραφο 2, τα ίδια έννομα βοηθήματα που προβλέπονται στο Κεφάλαιο 13 όσον αφορά τον πωλητή, δηλαδή μπορεί:

α) να αξιώσει την εκτέλεση,

β) να απόσχει από την εκτέλεση δικής του υποχρέωσης,

γ) να καταγγείλει τη σύμβαση, και

δ) να αξιώσει τόκους επί του τιμήματος ή αποζημίωση.

2. Το Κεφάλαιο 13 ισχύει με τις απαραίτητες προσαρμογές. Ιδιαίτερα το άρθρο 158 εφαρμόζεται αντί του άρθρου 132 παράγραφος 2.

Άρθρο 158
Δικαίωμα του πελάτη να αποποιηθεί την εκτέλεση

1. Ο πελάτης μπορεί, οποτεδήποτε, να ειδοποιήσει τον πάροχο υπηρεσίας ότι δεν απαιτείται πλέον εκτέλεση ή περαιτέρω εκτέλεση της συναφούς υπηρεσίας.

2. Σε περίπτωση ειδοποίησης σύμφωνα με την παράγραφο 1:

α) ο πάροχος υπηρεσίας δεν έχει πλέον δικαίωμα ούτε υποχρέωση να παράσχει τη συναφή υπηρεσία, και

β) ο πελάτης, αν δεν υπάρχει λόγος καταγγελίας βάσει άλλης διάταξης, συνεχίζει να υποχρεούται να καταβάλει το τίμημα μείον τα έξοδα που ο πάροχος υπηρεσίας εξοικονόμησε ή θα μπορούσε να εξοικονομήσει μη οφείλοντας να ολοκληρώσει την εκτέλεση.

3. Στις σχέσεις μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, τα μέρη δεν δύνανται, εις βάρος αυτού του τελευταίου, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου, να παρεκκλίνουν από αυτό ή να τροποποιήσουν τα αποτελέσματά του.

Μέρος VI Αποζημίωση και τόκοι

Κεφάλαιο 16 Αποζημίωση και τόκοι

ΤΜΗΜΑ 1 ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ

Άρθρο 159
Δικαίωμα αποζημίωσης

1. Ο δανειστής έχει δικαίωμα αποζημίωσης για ζημίες που υφίσταται λόγω μη εκτέλεσης υποχρέωσης εκ μέρους του οφειλέτη, εκτός εάν πρόκειται για συγγνωστή μη εκτέλεση.

2. Η ζημία για την οποία μπορεί να απαιτηθεί αποζημίωση περιλαμβάνει τη μελλοντική ζημία την επέλευση της οποίας αναμένει ενδεχομένως ο οφειλέτης.

Άρθρο 160
Υπολογισμός της αποζημίωσης

Ο υπολογισμός της αποζημίωσης για ζημίες που προκλήθηκαν λόγω μη εκτέλεσης υποχρέωσης γίνεται κατά τρόπον ώστε ο δανειστής να τοποθετείται στη θέση που θα βρισκόταν αν η υποχρέωση είχε δεόντως εκτελεσθεί ή, σε περίπτωση που αυτό δεν είναι εφικτό, σε όσο το δυνατόν παρόμοια θέση. Η αποζημίωση καλύπτει τις ζημίες και το διαφυγόν κέρδος του δανειστή.

Άρθρο 161
Προβλεψιμότητα της ζημίας

Ο οφειλέτης ευθύνεται μόνον για τη ζημία που προέβλεψε ή θα μπορούσε να προβλέψει κατά τη στιγμή της σύναψης της σύμβασης ως πιθανή συνέπεια της μη εκτέλεσης.

Άρθρο 162
Ζημία αποδοτέα στον δανειστή

Ο οφειλέτης δεν ευθύνεται για τη ζημία που υπέστη ο δανειστής στο βαθμό που αυτός ο τελευταίος συνέβαλε στη μη εκτέλεση ή στις συνέπειες αυτής.

Άρθρο 163
Περιορισμός της ζημίας

1. Ο οφειλέτης δεν ευθύνεται για τη ζημία που υπέστη ο δανειστής στο βαθμό που αυτός ο τελευταίος θα μπορούσε να είχε περιορίσει τη ζημία λαμβάνοντας εύλογα μέτρα.

2. Ο δανειστής δικαιούται να ανακτήσει όλες τις δαπάνες που εύλογα προέκυψαν κατά την προσπάθειά του να περιορίσει τη ζημία.

Άρθρο 164
Σύμβαση κάλυψης

Ο δανειστής που κατήγγειλε τη σύμβαση εν όλω ή εν μέρει και συνήψε, εντός εύλογης προθεσμίας και με εύλογο τρόπο, σύμβαση κάλυψης, δύναται, στο μέτρο που δικαιούται αποζημίωσης, να ζητήσει τη διαφορά μεταξύ του συμφωνημένου στην καταγγελθείσα σύμβαση τιμήματος και του τιμήματος της σύμβασης κάλυψης, καθώς και αποζημίωση για κάθε περαιτέρω ζημία.

Άρθρο 165
Τρέχουσα τιμή

Σε περίπτωση που ο δανειστής κατήγγειλε τη σύμβαση και δεν συνήψε σύμβαση κάλυψης αλλά υπάρχει τρέχουσα τιμή για την εκτέλεση της υποχρέωσης, ο δανειστής δύναται, στο μέτρο που δικαιούται αποζημίωσης, να ζητήσει τη διαφορά μεταξύ του συμφωνημένου στη σύμβαση τιμήματος και της τρέχουσας τιμής κατά το χρόνο της καταγγελίας, καθώς και αποζημίωση για κάθε περαιτέρω ζημία.

ΤΜΗΜΑ 2 ΤΟΚΟΙ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ: ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 166
Τόκοι υπερημερίας

1. Σε περίπτωση καθυστέρησης της εξόφλησης χρηματικού ποσού, ο δανειστής, χωρίς να υποχρεούται σε προηγούμενη ειδοποίηση, δικαιούται τόκων υπερημερίας για το συγκεκριμένο ποσό, για το διάστημα που μεσολαβεί μεταξύ του ληξιπρόθεσμου και της πληρωμής, με το επιτόκιο που προσδιορίζεται στην παράγραφο 2.

2. Το επιτόκιο υπερημερίας ισοδυναμεί:

   α) στην περίπτωση που η συνήθης διαμονή του δανειστή βρίσκεται σε κράτος μέλος του οποίου νόμισμα είναι το ευρώ ή σε τρίτη χώρα, με το επιτόκιο που εφαρμόζει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα στην πλέον πρόσφατη κύρια πράξη αναχρηματοδότησής της που πραγματοποιήθηκε πριν από την πρώτη ημερολογιακή ημέρα του οικείου εξαμήνου ή το οριακό επιτόκιο το οποίο προκύπτει από τη διαδικασία της προσφοράς με κυμαινόμενο επιτόκιο για τις πλέον πρόσφατες κύριες πράξεις αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά δύο ποσοστιαίες μονάδες,

   β) στην περίπτωση που η συνήθης διαμονή του δανειστή βρίσκεται σε κράτος μέλος του οποίου νόμισμα δεν είναι το ευρώ, με το αντίστοιχο επιτόκιο που ορίζεται από την εθνική κεντρική τράπεζα του συγκεκριμένου κράτους μέλους, προσαυξημένο κατά δύο ποσοστιαίες μονάδες.

3. Ο δανειστής μπορεί να αξιώσει αποζημίωση για κάθε περαιτέρω ζημία.

Άρθρο 167
Τόκοι όταν ο οφειλέτης είναι καταναλωτής

1. Όταν ο οφειλέτης είναι καταναλωτής, οφείλονται τόκοι υπερημερίας, με το επιτόκιο που προβλέπεται στο άρθρο 166, μόνον όταν η μη εκτέλεση δεν είναι συγγνωστή.

2. Οι τόκοι δεν αρχίζουν να τρέχουν πριν να παρέλθουν 30 ημέρες από τη στιγμή που ο δανειστής γνωστοποίησε στον οφειλέτη την υποχρέωση πληρωμής τόκων και το είδος του επιτοκίου. Η γνωστοποίηση μπορεί να γίνει πριν από την ημερομηνία που η πληρωμή καθίσταται ληξιπρόθεσμη.

3. Όρος της σύμβασης που καθορίζει επιτόκιο υψηλότερο από το προβλεπόμενο στο άρθρο 166 ή προσαύξηση ενωρίτερα από την προθεσμία που ορίζεται στην παράγραφο 2 του παρόντος άρθρου δεν είναι δεσμευτικός στο μέτρο που αυτό θα ήταν καταχρηστικό σύμφωνα με το άρθρο 83.

4. Οι τόκοι υπερημερίας δεν μπορούν να προστεθούν στο κεφάλαιο για να παράγουν τόκους.

5. Τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

ΤΜΗΜΑ 3 ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΕΜΠΟΡΩΝ

Άρθρο 168
Επιτόκιο και προσαύξηση

1. Όταν ένας έμπορος καθυστερεί να εξοφλήσει το οφειλόμενο τίμημα βάσει σύμβασης για την παράδοση αγαθών, την προμήθεια ψηφιακού περιεχομένου ή την παροχή συναφών υπηρεσιών χωρίς να πρόκειται για συγγνωστή μη εκτέλεση σύμφωνα με το άρθρο 88, οφείλονται τόκοι με βάση το επιτόκιο που ορίζεται στην παράγραφο 5 του παρόντος άρθρου.

2. Τόκοι με το οριζόμενο στην παράγραφο 5 επιτόκιο αρχίζουν να τρέχουν την επομένη της ημερομηνίας πληρωμής ή του τέλους της προθεσμίας πληρωμής που προβλέπεται στη σύμβαση. Απουσία ημερομηνίας ή προθεσμίας, οι τόκοι στο συγκεκριμένο επιτόκιο αρχίζουν να τρέχουν:

   α) τριάντα ημέρες μετά την ημερομηνία παραλαβής εκ μέρους του οφειλέτη του τιμολογίου ή ισοδύναμης αίτησης πληρωμής, ή

   β) τριάντα ημέρες μετά την ημερομηνία παραλαβής των αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή των συναφών υπηρεσιών, εάν η προβλεπόμενη στο σημείο α) ημερομηνία είναι προγενέστερη ή αβέβαιη ή εάν είναι αβέβαιο το κατά πόσον ο οφειλέτης έλαβε τιμολόγιο ή ισοδύναμη αίτηση πληρωμής.

3. Όταν η συμμόρφωση των αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή των συναφών υπηρεσιών με τη σύμβαση πρέπει να επαληθευθεί μέσω αποδοχής ή εξέτασης, η προθεσμία των τριάντα ημερών που προβλέπεται στην παράγραφο 2, σημείο β)

αρχίζει από τη στιγμή της αποδοχής ή της οριστικοποίησης της διαδικασίας εξέτασης. Η διαδικασία εξέτασης δε μπορεί να υπερβαίνει τις τριάντα ημέρες από την ημερομηνία παράδοσης των αγαθών, προμήθειας του ψηφιακού περιεχομένου ή παροχής των συναφών υπηρεσιών, εκτός αντίθετης ρητής συμφωνίας των συμβαλλόμενων μερών και υπό τον όρο ότι αυτή η συμφωνία δεν είναι καταχρηστική σύμφωνα με το άρθρο 170.

4. Η προθεσμία πληρωμής που ορίζεται στην παράγραφο 2 δεν μπορεί να υπερβαίνει τις εξήντα ημέρες, εκτός αντίθετης ρητής συμφωνίας των συμβαλλόμενων μερών και υπό τον όρο ότι αυτή η συμφωνία δεν είναι καταχρηστική σύμφωνα με το άρθρο 170.

5. Το επιτόκιο υπερημερίας ισοδυναμεί:

α) στην περίπτωση που η συνήθης διαμονή του δανειστή βρίσκεται σε κράτος μέλος του οποίου νόμισμα είναι το ευρώ ή σε τρίτη χώρα, με το επιτόκιο που εφαρμόζει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα στην πλέον πρόσφατη κύρια πράξη αναχρηματοδότησής της που πραγματοποιήθηκε πριν από την πρώτη ημερολογιακή ημέρα του οικείου εξαμήνου ή το οριακό επιτόκιο το οποίο προκύπτει από τη διαδικασία της προσφοράς με κυμαινόμενο επιτόκιο για τις πλέον πρόσφατες κύριες πράξεις αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά οχτώ ποσοστιαίες μονάδες

β) στην περίπτωση που η συνήθης διαμονή του δανειστή βρίσκεται σε κράτος μέλος του οποίου νόμισμα δεν είναι το ευρώ, με το αντίστοιχο επιτόκιο που ορίζεται από την εθνική κεντρική τράπεζα του συγκεκριμένου κράτους μέλους, προσαυξημένο κατά οχτώ ποσοστιαίες μονάδες.

6. Ο δανειστής μπορεί να αξιώσει αποζημίωση για κάθε περαιτέρω ζημία.

Άρθρο 169
Αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης

1. Όταν οφείλονται τόκοι σύμφωνα με το άρθρο 168, ο δανειστής δικαιούται να λάβει από τον οφειλέτη, τουλάχιστον, ένα κατ' αποκοπή ποσό 40 ευρώ ή το αντίστοιχο ποσό στο νόμισμα που συμφωνήθηκε για το τίμημα της σύμβασης ως αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης στα οποία υπεβλήθη.

2. Ο δανειστής δικαιούται να εισπράξει από τον οφειλέτη εύλογη αποζημίωση για όλα τα έξοδα είσπραξης που υπερβαίνουν το κατ' αποκοπή ποσό που αναφέρεται στην παράγραφο 1, τα οποία οφείλονται στην υπερημερία του οφειλέτη.

Άρθρο 170
Καταχρηστικοί συμβατικοί όροι σχετικά με τους τόκους υπερημερίας

1. Συμβατικός όρος σχετικά με την ημερομηνία ή την προθεσμία πληρωμής, το επιτόκιο υπερημερίας ή την αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης δεν είναι δεσμευτικός στο βαθμό που είναι καταχρηστικός. Ένας όρος είναι καταχρηστικός επειδή παρεκκλίνει κατάφωρα από την ορθή εμπορική πρακτική, αντίθετα προς την καλή πίστη και τα χρηστά συναλλακτικά ήθη, συνεκτιμωμένων όλων των

περιστάσεων της υπόθεσης, καθώς και της φύσης των αγαθών, του ψηφιακού περιεχομένου ή της συναφούς υπηρεσίας.

2. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, συμβατικός όρος που προβλέπει ημερομηνία ή προθεσμία πληρωμής ή επιτόκιο λιγότερο ευνοϊκό για τον δανειστή από την ημερομηνία ή το επιτόκιο που προβλέπεται στα άρθρα 167 ή 168 ή συμβατικός όρος που προβλέπει χαμηλότερη αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης από την προβλεπόμενη στο άρθρο 169 θεωρείται καταχρηστικός.

3. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, συμβατικός όρος που αποκλείει την καταβολή τόκων υπερημερίας ή την αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης είναι πάντα καταχρηστικός.

Άρθρο 171
Υποχρεωτικός χαρακτήρας

Τα μέρη δεν μπορούν να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος τμήματος, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Μέρος VII Απόδοση

Κεφάλαιο 17 Απόδοση

Άρθρο 172
Απόδοση σε περίπτωση ακύρωσης ή καταγγελίας της σύμβασης

1. Σε περίπτωση ακύρωσης η καταγγελίας της σύμβασης από οποιοδήποτε μέρος, έκαστο εξ αυτών είναι υποχρεωμένο να αποδώσει αυτά τα οποία το μέρος αυτό (ο «αποδέκτης») έλαβε από το έτερο μέρος.

2. Η υποχρέωση απόδοσης των παρασχεθέντων συμπεριλαμβάνει όλους τους φυσικούς ή νομικούς καρπούς των παρασχεθέντων.

3. Σε περίπτωση καταγγελίας μιας σύμβασης που πρέπει να εκτελεσθεί σταδιακά ή τμηματικά, η απόδοση των παρασχεθέντων δεν είναι απαιτητή σε σχέση με κάθε στάδιο ή τμήμα, εφόσον οι υποχρεώσεις αμφοτέρων των μερών έχουν πλήρως εκτελεσθεί ή εφόσον το τίμημα για τα εκπληρωθέντα παραμένει απαιτητό σύμφωνα με το άρθρο 8 παράγραφος 2, εκτός εάν ο χαρακτήρας της σύμβασης είναι τέτοιος που αυτή η τμηματική εκτέλεση να μην έχει καμία αξία για οποιοδήποτε από τα μέρη.

Άρθρο 173
Καταβολή της χρηματικής αξίας

1. Όταν τα παρασχεθέντα, και κατά περίπτωση οι καρποί τους, δεν μπορούν να αποδοθούν ή, όταν πρόκειται για ψηφιακό περιεχόμενο, παρεχόμενο ή μη σε σταθερό υπόθεμα, ο αποδέκτης οφείλει να καταβάλει τη χρηματική αξία τους. Όταν η απόδοση είναι εφικτή αλλά θα απαιτούσε υπέρμετρη προσπάθεια ή δαπάνη, ο αποδέκτης μπορεί να επιλέξει να καταβάλει τη χρηματική αξία, υπό τον όρον ότι αυτό δεν θα βλάψει τα περιουσιακά συμφέροντα του έτερου μέρους.

2. Η χρηματική αξία των αγαθών είναι η αξία που θα είχαν την ημερομηνία καταβολής της χρηματικής αξίας αν είχαν διατηρηθεί από τον αποδέκτη χωρίς να έχουν καταστραφεί ή να έχουν υποστεί ζημία μέχρι αυτήν την ημερομηνία.

3. Σε περίπτωση ακύρωσης ή καταγγελίας σύμβασης παροχής συναφών υπηρεσιών εκ μέρους του πελάτη μετά την ολική ή μερική εκτέλεση της συναφούς υπηρεσίας, η χρηματική αξία των παρασχεθέντων είναι το ποσόν που εξοικονόμησε ο πελάτης αποδεχόμενος τη συναφή υπηρεσία.

4. Σε περίπτωση ψηφιακού περιεχομένου, η χρηματική αξία των παρασχεθέντων είναι το ποσόν που εξοικονόμησε ο καταναλωτής κάνοντας χρήση του ψηφιακού περιεχομένου.

5. Όταν ο αποδέκτης έλαβε υποκατάστατο σε χρήμα ή σε είδος ως αντάλλαγμα αγαθών ή ψηφιακού περιεχομένου, σε περίπτωση που αυτός γνώριζε ή θα όφειλε να γνωρίζει

τον λόγο της ακύρωσης ή καταγγελίας, ο αντισυμβαλλόμενος μπορεί να επιλέξει να απαιτήσει το υποκατάστατο ή τη χρηματική αξία του. Ο αποδέκτης που έλαβε υποκατάστατο σε χρήμα ή σε είδος ως αντάλλαγμα αγαθών ή ψηφιακού περιεχομένου, σε περίπτωση που αυτός δεν γνώριζε και δεν θα όφειλε να γνωρίζει τον λόγο της ακύρωσης ή καταγγελίας, μπορεί να επιλέξει την απόδοση της χρηματικής αξίας του υποκατάστατου ή την απόδοση του ίδιου του υποκατάστατου.

6. Στην περίπτωση ψηφιακού περιεχομένου το οποίο δεν παρέχεται έναντι της καταβολής τιμήματος, δεν ακολουθεί απόδοση.

Άρθρο 174
Πληρωμή για τη χρήση και τόκοι για εισπραχθέντα χρηματικά ποσά

1. Ο αποδέκτης που έκανε χρήση των αγαθών οφείλει να καταβάλει στον αντισυμβαλλόμενο τη χρηματική αξία αυτής της χρήσης για το σχετικό χρονικό διάστημα όταν:

   α) ο αποδέκτης υπήρξε η αιτία της ακύρωσης ή της καταγγελίας,

   β) ο αποδέκτης, πριν από την έναρξη αυτής της περιόδου, γνώριζε τον λόγο ακύρωσης ή της καταγγελίας, ή

   γ) έχοντας υπόψη τη φύση των αγαθών, τον χαρακτήρα και το ποσό της χρήσης και την ύπαρξη έννομων βοηθημάτων πέραν της καταγγελίας, θα ήταν αθέμιτο να επιτρέψει στον αποδέκτη να κάνει ελεύθερα χρήση κατά το συγκεκριμένο διάστημα.

2. Ο αποδέκτης που είναι υποχρεωμένος να επιστρέψει χρήματα οφείλει να καταβάλει τόκους, με το επιτόκιο που ορίζεται στο άρθρο 166, εφόσον :

   α) το έτερο μέρος είναι υποχρεωμένο να πληρώσει για τη χρήση, ή

   β) ο αποδέκτης αποτέλεσε την αιτία ακύρωσης της σύμβασης, λόγω απάτης, απειλών και αθέμιτης εκμετάλλευσης.

3. Για τους σκοπούς του παρόντος κεφαλαίου, ο αποδέκτης δεν είναι υποχρεωμένος να πληρώσει για τη χρήση παραληφθέντων αγαθών ή να καταβάλει τόκους για εισπραχθέντα χρηματικά ποσά σε οποιεσδήποτε άλλες περιπτώσεις πλην των προβλεπομένων στις παραγράφους 1 και 2.

Άρθρο 175
Αποζημίωση για δαπάνες

1. Όταν ο αποδέκτης προέβη σε δαπάνες σχετικές με αγαθά ή ψηφιακό περιεχόμενο, έχει δικαίωμα αποζημίωσης στο μέτρο που οι δαπάνες απέβησαν προς όφελος του έτερου μέρους, υπό τον όρο ότι οι δαπάνες πραγματοποιήθηκαν όταν ο αποδέκτης δεν γνώριζε ή δεν θα όφειλε να γνωρίζει τον λόγο ακύρωσης ή καταγγελίας.

2. Ο αποδέκτης που γνώριζε ή θα όφειλε να γνωρίζει τον λόγο ακύρωσης ή καταγγελίας έχει δικαίωμα αποζημίωσης μόνον για τις δαπάνες που ήταν αναγκαίες

για να αποτραπεί η απώλεια ή η απαξίωση των αγαθών ή του ψηφιακού περιεχομένου, υπό τον όρον ότι ο αποδέκτης δεν είχε καμία δυνατότητα να συμβουλευθεί το έτερο μέρος.

Άρθρο 176
Δίκαιη τροποποίηση

Κάθε υποχρέωση απόδοσης ή πληρωμής σύμφωνα με το παρόν Κεφάλαιο μπορεί να τροποποιηθεί στο μέτρο που η εκτέλεσή της θα ήταν έκδηλα άδικη, λαμβάνοντας κυρίως υπόψη το γεγονός ότι το μέρος δεν προκάλεσε ή δεν γνώριζε τον λόγο της ακύρωσης ή της καταγγελίας.

Άρθρο 177
Υποχρεωτικός χαρακτήρας των κανόνων

Στις σχέσεις μεταξύ ενός εμπόρου και ενός καταναλωτή, τα μέρη δεν μπορούν, εις βάρος του καταναλωτή, να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος κεφαλαίου, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

Μέρος VIII Παραγραφή

Κεφάλαιο 18 Παραγραφή

ΤΜΗΜΑ 1 ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 178
Αξιώσεις υποκείμενες σε παραγραφή

Η αξίωση εκτέλεσης συγκεκριμένης υποχρέωσης καθώς και κάθε παρεπόμενη αξίωση υπόκεινται σε παραγραφή μετά την πάροδο ορισμένης προθεσμίας σύμφωνα με το παρόν Κεφάλαιο.

ΤΜΗΜΑ 2 ΠΡΟΘΕΣΜΙΕΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΕΝΑΡΞΗ ΤΩΝ ΠΡΟΘΕΣΜΙΩΝ ΑΥΤΩΝ

Άρθρο 179
Προθεσμίες παραγραφής

1. Η σύντομη προθεσμία παραγραφής ανέρχεται σε δύο έτη.

2. Η μακρά προθεσμία παραγραφής ανέρχεται σε δέκα έτη ή, σε περίπτωση αξίωσης αποζημίωσης λόγω σωματικής βλάβης, σε τριάντα έτη.

Άρθρο 180
Έναρξη των προθεσμιών παραγραφής

1. Η σύντομη προθεσμία παραγραφής αρχίζει από τη στιγμή που ο δανειστής έλαβε γνώση ή θα όφειλε να έχει λάβει γνώση των γεγονότων λόγω των οποίων μπορεί να ασκηθεί η αξίωση.

2. Η μακρά προθεσμία παραγραφής αρχίζει από τη στιγμή που ο οφειλέτης οφείλει να εκτελέσει την υποχρέωσή του ή, στην περίπτωση δικαιώματος αποζημίωσης, από τη στιγμή του γενεσιουργού αίτιου αυτής της αξίωσης.

3. Όταν ο οφειλέτης έχει διαρκή υποχρέωση πράξης ή παράλειψης, ο δανειστής θεωρείται ότι για κάθε μη εκτέλεση της υποχρέωσης έχει ιδιαίτερη αξίωση.

ΤΜΗΜΑ 3 ΠΑΡΑΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΘΕΣΜΙΩΝ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ

Άρθρο 181
Αναστολή σε περίπτωση δικαστικής και εξωδικαστικής διαδικασίας

1. Αμφότερες οι προθεσμίες παραγραφής αναστέλλονται από τη στιγμή που κινείται δικαστική διαδικασία πραγμάτωσης της αξίωσης.

2. Η αναστολή διαρκεί μέχρις ότου εκδοθεί οριστική απόφαση ή μέχρις ότου ρυθμιστεί κατ' άλλον τρόπο η διαφορά. Όταν η διαδικασία λήξει εντός των τελευταίων έξι μηνών της προθεσμίας παραγραφής χωρίς να εκδοθεί απόφαση επί της ουσίας, η προθεσμία παραγραφής δεν λήγει πριν την πάροδο έξι μηνών από το πέρας της διαδικασίας.

3. Οι παράγραφοι 1 και 2 εφαρμόζονται, με τις δέουσες προσαρμογές, στις διαδικασίες διαιτησίας, στις διαδικασίες διαμεσολάβησης, στις διαδικασίες κατά τις οποίες ζήτημα που ανακύπτει μεταξύ δύο μερών παραπέμπεται σε τρίτον ο οποίος θα εκδώσει δεσμευτική απόφαση καθώς και σε όλες τις άλλες διαδικασίες που κινούνται με σκοπό την έκδοση απόφασης σχετικής με την αξίωση ή την αποφυγή της πτώχευσης.

4. Ως «διαμεσολάβηση» νοείται διαρθρωμένη διαδικασία, ανεξαρτήτως ονομασίας, στην οποία δύο ή περισσότερα μέρη μιας διαφοράς επιχειρούν, εκουσίως, να καταλήξουν σε συμφωνία σχετικά με την επίλυση της διαφοράς τους, με τη βοήθεια διαμεσολαβητή. Η συγκεκριμένη διαδικασία μπορεί να κινείται από τα μέρη, να προτείνεται ή να διατάσσεται από δικαστήριο ή να προβλέπεται από την εθνική νομοθεσία. Η διαμεσολάβηση λήγει με συμφωνία των μερών ή με δήλωση του διαμεσολαβητή ή ενός εκ των μερών.

Άρθρο *182*
Αναβολή της λήξης των προθεσμιών παραγραφής σε περίπτωση διαπραγματεύσεων

Αν τα μέρη διεξάγουν διαπραγματεύσεις σχετικά με την αξίωση ή σχετικά με τις συνθήκες από τις οποίες μπορεί να προκύψει αξίωση, καμία εκ των προθεσμιών παραγραφής δεν λήγει πριν από την πάροδο ενός έτους από την τελευταία ανακοίνωση που έγινε κατά τις διαπραγματεύσεις ή από την ανακοίνωση του ενός μέρους προς το άλλο της επιθυμίας του να μην συνεχίσει τις διαπραγματεύσεις.

Άρθρο 183
Αναβολή της λήξης των προθεσμιών παραγραφής σε περίπτωση δικαιοπρακτικής ανικανότητας

Στην περίπτωση προσώπου στερούμενου δικαιοπρακτικής ικανότητας το οποίο δεν εκπροσωπείται, καμία προθεσμία παραγραφής αξίωσης του συγκεκριμένου προσώπου δεν λήγει πριν από την πάροδο ενός έτους από το πέρας της ανικανότητας ή από τον διορισμό εκπροσώπου.

ΤΜΗΜΑ 4 ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ

Άρθρο 184
Διακοπή λόγω αναγνώρισης της οφειλής

Αν ο οφειλέτης αναγνωρίσει την οφειλή του έναντι του δανειστή, με μερική εξόφληση, καταβολή τόκων, σύσταση εγγύησης, συμψηφισμό ή οποιονδήποτε άλλον τρόπο, αρχίζει να τρέχει νέα σύντομη προθεσμία παραγραφής.

ΤΜΗΜΑ 5 ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ

Άρθρο 185
Αποτελέσματα της παραγραφής

1. Μετά τη λήξη της σχετικής προθεσμίας παραγραφής, ο οφειλέτης δικαιούται να αρνηθεί την εκτέλεση της συγκεκριμένης υποχρέωσης και ο δανειστής χάνει όλα τα έννομα βοηθήματα έναντι της μη εκτέλεσης, πλην της αναστολής της εκτέλεσης.

2. Οτιδήποτε έχει καταβληθεί ή μεταβιβασθεί από τον οφειλέτη με σκοπό την εκτέλεση της συγκεκριμένης υποχρέωσης δεν μπορεί να ανακτηθεί απλά και μόνο για το λόγο ότι, κατά τη στιγμή της εκτέλεσης, είχε ήδη λήξει η προθεσμία παραγραφής.

3. Η προθεσμία παραγραφής της αξίωσης καταβολής τόκων και άλλων αξιώσεων επικουρικού χαρακτήρα επέρχεται το αργότερο με την παραγραφή της κύριας αξίωσης.

ΤΜΗΜΑ 6 ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ ΜΕ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ

Άρθρο 186
Συμφωνίες σχετικές με την παραγραφή

1. Οι κανόνες του παρόντος κεφαλαίου μπορούν να τροποποιηθούν με συμφωνία των μερών, τα οποία ειδικότερα δύνανται να συντομεύσουν ή να παρατείνουν τις προθεσμίες παραγραφής.

2. Η σύντομη προθεσμία παραγραφής δεν μπορεί να μειωθεί σε λιγότερο από ένα έτος ούτε να παραταθεί σε περισσότερο από δέκα έτη.

3. Η μακρά προθεσμία παραγραφής δεν μπορεί να μειωθεί σε λιγότερο από ένα έτος ούτε να παραταθεί σε περισσότερο από τριάντα έτη.

4. Τα μέρη δεν μπορούν να αποκλείσουν την εφαρμογή του παρόντος άρθρου, ούτε να παρεκκλίνουν από τα αποτελέσματά του ή να μεταβάλουν τα αποτελέσματα αυτά.

5. Σε σύμβαση μεταξύ εμπόρου και καταναλωτή, το παρόν άρθρο δεν μπορεί να εφαρμοσθεί εις βάρος του καταναλωτή.

Προσάρτημα I

Υπόδειγμα οδηγιών υπαναχώρησης

Δικαίωμα υπαναχώρησης

Έχετε το δικαίωμα να υπαναχωρήσετε από την παρούσα σύμβαση εντός δεκατεσσάρων ημερών χωρίς να αναφέρετε τους λόγους.

Η προθεσμία υπαναχώρησης λήγει δεκατέσσερις ημέρες από την ημέρα (1).

Προκειμένου να ασκήσετε το δικαίωμα υπαναχώρησης, πρέπει να μας γνωστοποιήσετε (2) την απόφασή σας να υπαναχωρήσετε από την παρούσα σύμβαση με σαφή δήλωση (π.χ. ταχυδρομική επιστολή, φαξ ή ηλεκτρονικό ταχυδρομείο). Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το συνημμένο έντυπο υπαναχώρησης, χωρίς αυτό να είναι υποχρεωτικό. (3)

Για την τήρηση της προθεσμίας υπαναχώρησης, αρκεί να αποστείλετε την ανακοίνωσή σας σχετικά με την άσκηση του δικαιώματος υπαναχώρησης πριν τη λήξη της προθεσμίας υπαναχώρησης.

Αποτελέσματα της υπαναχώρησης

Αν υπαναχωρήσετε από την παρούσα σύμβαση, θα σας επιστραφούν όλα τα ποσά που λάβαμε από εσάς, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων παράδοσης (εξαιρουμένων των συμπληρωματικών εξόδων που οφείλονται στη δική σας επιλογή να χρησιμοποιηθεί τρόπος παράδοσης άλλος από τον φθηνότερο τυποποιημένο τρόπο παράδοσης που εμείς προσφέρουμε), χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση και σε κάθε περίπτωση το αργότερο εντός δεκατεσσάρων ημερών από την ημέρα που θα πληροφορηθούμε την απόφασή σας να υπαναχωρήσετε από τη σύμβαση. Θα προβούμε στη συγκεκριμένη επιστροφή των χρημάτων χρησιμοποιώντας το ίδιο μέσον πληρωμής με αυτό που χρησιμοποιήσατε για την αρχική συναλλαγή, εκτός αν έχει ρητά συμφωνηθεί άλλως· σε κάθε περίπτωση, δεν θα σας χρεωθούν έξοδα για την επιστροφή των χρημάτων. 4

5

6

Οδηγίες συμπλήρωσης:

1 Συμπληρώστε εδώ ένα από τα ακόλουθα χωρία που παρατίθενται εντός εισαγωγικών:

α) σε περίπτωση σύμβασης παροχής συναφών υπηρεσιών ή σύμβασης για την παροχή νερού, φυσικού αερίου ή ηλεκτρικής ενέργειας εάν δεν προσφέρονται προς πώληση σε περιορισμένο όγκο ή καθορισμένη ποσότητα, σύμβασης παροχής τηλεθέρμανσης ή ψηφιακού περιεχομένου που δεν παρέχεται σε σταθερό υπόθεμα: «της σύναψης της σύμβασης.»,

β) σε περίπτωση σύμβασης πώλησης: «απόκτησης εκ μέρους σας ή εκ μέρους τρίτου διάφορου του μεταφορέα και υποδειχθέντος από εσάς της υλικής κατοχής του αγαθού»,

γ) σε περίπτωση σύμβασης που αφορά διάφορα αγαθά που παραγγέλλονται από τον καταναλωτή με μια παραγγελία και παραλαμβάνονται χωριστά: «απόκτησης εκ μέρους σας ή εκ μέρους τρίτου διάφορου του μεταφορέα και υποδειχθέντος από εσάς της υλικής κατοχής του τελευταίου αγαθού»,

δ) σε περίπτωση σύμβασης που αφορά την προμήθεια αγαθού αποτελούμενου από πολλές παρτίδες ή από πολλά τεμάχια: «απόκτησης εκ μέρους σας ή εκ μέρους τρίτου διάφορου του μεταφορέα και υποδειχθέντος από εσάς της υλικής κατοχής της τελευταίας παρτίδας ή του τελευταίου τεμαχίου»,

ε) σε περίπτωση σύμβασης τακτικής προμήθειας αγαθών σε καθορισμένη χρονική περίοδο: «απόκτησης εκ μέρους σας ή εκ μέρους τρίτου διάφορου του μεταφορέα και υποδειχθέντος από εσάς της υλικής κατοχής του πρώτου αγαθού».

2 Αναγράψτε το ονοματεπώνυμό σας, τη διεύθυνσή σας και, εάν υπάρχει, τον αριθμό του τηλεφώνου σας, του φαξ σας και την ηλεκτρονική διεύθυνσή σας.

3 Εάν προσφέρετε από τον δικτυακό σας τόπο τη δυνατότητα στον καταναλωτή να συμπληρώσει και να υποβάλει ηλεκτρονικά πληροφορίες για την υπαναχώρησή του από τη σύμβαση, αναγράψτε τα ακόλουθα: «Μπορείτε επίσης από την ιστοσελίδα μας [αναγράψτε διεύθυνση δικτυακού τόπου] να συμπληρώσετε και να υποβάλετε ηλεκτρονικά το υπόδειγμα εντύπου υπαναχώρησης ή οποιαδήποτε άλλη αδιαμφισβήτητη δήλωση υπαναχώρησης. Εάν χρησιμοποιήσετε αυτή τη δυνατότητα, θα σας διαβιβάσουμε αμελλητί πάνω σε σταθερό υπόθεμα (π.χ. ηλεκτρονικό ταχυδρομείο) απόδειξη παραλαβής της υπαναχώρησής σας».

4 Σε περίπτωση σύμβασης πώλησης στην οποία δεν έχετε προτείνει να ανακτήσετε το αγαθό σε περίπτωση υπαναχώρησης, αναγράψτε τα ακόλουθα: «Μπορούμε να απόσχουμε από την επιστροφή των χρημάτων μέχρις ότου παραλάβουμε το αγαθό ή μας χορηγηθούν αποδείξεις αποστολής του αγαθού, ανάλογα με το ποια ημερομηνία είναι προγενέστερη».

5 Εάν ο καταναλωτής έλαβε αγαθά στο πλαίσιο της σύμβασης, αναγράψτε τα ακόλουθα:

α να αναγραφεί:

– «Θα ανακτήσουμε το αγαθό» ή

– «Οφείλετε να αποστείλετε ή να παραδώσετε το αγαθό σε εμάς ή σε ____[αναγράψτε ονοματεπώνυμο και διεύθυνση, εάν υπάρχει, του προσώπου που έχετε εξουσιοδοτήσει να παραλάβει το αγαθό], χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση και σε κάθε περίπτωση το αργότερο εντός δεκατεσσάρων ημερών από την ημέρα που μας κοινοποιήσατε την απόφασή σας να υπαναχωρήσετε από τη σύμβαση. Η προθεσμία θα έχει

τηρηθεί εάν αποστείλετε το αγαθό πριν από τη λήξη της προθεσμίας των δεκατεσσάρων ημερών.»

β να αναγραφεί ένα εκ των ακολούθων:

– «Θα αναλάβουμε τη δαπάνη επιστροφής του αγαθού» ή

– «Θα πρέπει να αναλάβετε την άμεση δαπάνη επιστροφής του αγαθού» ή

– Εάν, σε περίπτωση εξ αποστάσεως συναπτόμενης σύμβασης, δεν προσφέρεσθε να αναλάβετε τη δαπάνη επιστροφής του αγαθού, το δε αγαθό, λόγω της φύσης του, δεν μπορεί κανονικά να αποσταλεί ταχυδρομικώς: «Θα πρέπει να αναλάβετε την άμεση δαπάνη επιστροφής του αγαθού, ύψους ___ ευρώ [αναγράψτε το ποσόν]» ή εάν η δαπάνη επιστροφής του αγαθού δε μπορεί εύλογα να υπολογισθεί εκ των προτέρων: «Θα πρέπει να αναλάβετε την άμεση δαπάνη επιστροφής του αγαθού. Η δαπάνη υπολογίζεται κατά προσέγγιση σε ένα ανώτατο ποσόν ύψους ___ ευρώ[αναγράψτε το ποσόν]» ή

– Εάν, σε περίπτωση εκτός εμπορικού καταστήματος συναπτόμενης σύμβασης, το αγαθό λόγω της φύσης του δεν μπορεί κανονικά να αποσταλεί ταχυδρομικώς και είχε παραδοθεί στην κατοικία του καταναλωτή κατά τη στιγμή σύναψης της σύμβασης: «Θα ανακτήσουμε το αγαθό με δική μας δαπάνη».

γ «Φέρετε ευθύνη μόνον για οποιαδήποτε μείωση της αξίας των εμπορευμάτων προκύψει από χειρισμό που δεν ήταν απαραίτητος για να προσδιορίσετε τη φύση, τα χαρακτηριστικά και τη λειτουργία του συγκεκριμένου αγαθού».

6 Σε περίπτωση σύμβασης παροχής συναφών υπηρεσιών, αναγράψτε τα ακόλουθα: «Αν ζητήσετε την έναρξη της παροχής συναφών υπηρεσιών κατά τη διάρκεια της προθεσμίας υπαναχώρησης, είστε υποχρεωμένοι να μας καταβάλετε, σε σύγκριση με το σύνολο των παροχών που προβλέπονται από τη σύμβαση, ένα ποσόν ανάλογο των παρασχεθέντων μέχρι τη στιγμή που μας ενημερώσετε σχετικά με την υπαναχώρησή σας».

Προσάρτημα 2

Υπόδειγμα εντύπου υπαναχώρησης

(συμπληρώστε και επιστρέψτε το παρόν έντυπο μόνον εάν επιθυμείτε να υπαναχωρήσετε από τη σύμβαση)

– Προς [ο έμπορος συμπληρώνει το ονοματεπώνυμό του, τη διεύθυνσή του και, εάν υπάρχει, τον αριθμό τηλεφώνου και φαξ και τη διεύθυνση του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του]:

– Εγώ/Εμείς* γνωστοποιώ/γνωστοποιούμε με την παρούσα ότι υπαναχωρώ/υπαναχωρούμε* από τη σύμβασή μου/μας* πώλησης των ακόλουθων αγαθών*/προμήθειας του ακόλουθου ψηφιακού περιεχομένου/παροχής της ακόλουθης συναφούς υπηρεσίας*

– Που παραγγέλθηκε στις*/που παρελήφθη στις*

– Όνομα καταναλωτή(-ών)

– Διεύθυνση καταναλωτή(-ών)

– Υπογραφή καταναλωτή(-ών) (μόνο εάν το παρόν έντυπο κοινοποιείται σε χαρτί)

– Ημερομηνία

* Διαγράφεται η περιττή ένδειξη.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ
ΤΥΠΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η σύμβαση που πρόκειται να συνάψετε θα διέπεται από το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων, το οποίο αποτελεί ένα εναλλακτικό σύστημα προς το εθνικό δίκαιο των συμβάσεων που τίθεται στη διάθεση των καταναλωτών σε περίπτωση διασυνοριακών συναλλαγών. Αυτοί οι κοινοί κανόνες είναι πανομοιότυποι σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση και έχουν καταρτισθεί για να παρέχουν στους καταναλωτές υψηλό επίπεδο προστασίας.

Οι συγκεκριμένοι κανόνες εφαρμόζονται μόνον αν δηλώσετε ότι συμφωνείτε να διέπεται η σύμβαση από το κοινό ευρωπαϊκό δίκαιο των πωλήσεων.

Είναι επίσης ενδεχόμενο να συμφωνήσατε να συνάψετε σύμβαση από τηλεφώνου ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο (π.χ. με SMS) ο οποίος δεν σας έδωσε τη δυνατότητα να αποκτήσετε προηγουμένως γνώση του παρόντος σημειώματος. Στην περίπτωση αυτή, η σύμβαση θα καταστεί έγκυρη μόνον αφού λάβετε το παρόν σημείωμα και επιβεβαιώσετε ότι συναινείτε.

Τα βασικά δικαιώματά σας περιγράφονται παρακάτω.

ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΩΝ ΠΩΛΗΣΕΩΝ: ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ

Τα δικαιώματά σας πριν από την υπογραφή της σύμβασης

Ο έμπορος οφείλει να σας παράσχει ορισμένες βασικές **πληροφορίες σχετικά με τη σύμβαση**, παραδείγματος χάρη σχετικά με το προϊόν και την τιμή του, περιλαμβανομένων όλων των φόρων και λοιπών επιβαρύνσεων, καθώς και τα δικά του στοιχεία επικοινωνίας. Οι πληροφορίες αυτές πρέπει να είναι πιο αναλυτικές όταν αγοράζετε κάτι εκτός του καταστήματος του εμπόρου ή αν δεν πρόκειται να έχετε καμία προσωπική συνάντηση με τον έμπορο, παραδείγματος χάρη αν η αγορά πραγματοποιείται μέσω του Διαδικτύου ή τηλεφωνικώς. Δικαιούσθε αποζημίωσης αν οι πληροφορίες αυτές είναι ελλιπείς ή ανακριβείς.

Τα δικαιώματά σας μετά την υπογραφή της σύμβασης

Στις περισσότερες περιπτώσεις, έχετε στη διάθεσή σας 14 ημέρες για να **υπαναχωρήσετε από την αγορά αν αγοράσατε τα προϊόντα** εκτός του καταστήματος του εμπόρου ή αν δεν συναντήσατε τον έμπορο μέχρι τη στιγμή της αγοράς (παραδείγματος χάρη αν η αγορά πραγματοποιήθηκε μέσω του Διαδικτύου ή τηλεφωνικώς). Ο έμπορος οφείλει να παράσχει ορισμένες πληροφορίες, καθώς και ένα υπόδειγμα **εντύπου** υπαναχώρησης[23]. Αν ο έμπορος δεν το πράξει, μπορείτε να καταγγείλετε τη σύμβαση εντός ενός έτους.

Τι μπορείτε να κάνετε αν το προϊόν είναι ελαττωματικό ή αν δεν σας παραδόθηκε όπως είχε συμφωνηθεί; Μπορείτε να επιλέξετε μεταξύ των εξής: 1) παράδοση του προϊόντος, 2) αντικατάσταση ή 3) επισκευή του προϊόντος. 4) Μπορείτε να ζητήσετε μείωση της τιμής. 5) Μπορείτε να καταγγείλετε τη σύμβαση, να επιστρέψετε το προϊόν και να σας επιστραφούν τα χρήματα που έχετε πληρώσει, εκτός αν το ελάττωμα είναι ασήμαντο. 6) Μπορείτε να

[23] Εισαγωγή συνδέσμου.

αξιώσετε αποζημίωση για τυχόν ζημία που έχετε υποστεί. Δεν υποχρεούσθε να καταβάλετε το τίμημα μέχρι να σας παραδοθεί το προϊόν χωρίς ελαττώματα.

Αν ο έμπορος δεν σας παρείχε κάποια συναφή *υπηρεσία* για την οποία αναλάμβανε δέσμευση στη σύμβαση, έχετε παρόμοια έννομα βοηθήματα. Ωστόσο, από τη στιγμή που έχετε γνωστοποιήσει τα παράπονά σας στον έμπορο, αυτός κανονικά έχει το δικαίωμα να προσπαθήσει πρώτα να παράσχει την υπηρεσία με τον σωστό τρόπο. Μόνον εφόσον και πάλι ο έμπορος δεν τηρήσει την υποχρέωσή του, μπορείτε να επιλέξετε μεταξύ των εξής: 1) να ζητήσετε και πάλι από τον έμπορο να παράσχει τη συναφή υπηρεσία, 2) να μην καταβάλετε το τίμημα μέχρι να σας παρασχεθεί σωστά η συναφής υπηρεσία, 3) να ζητήσετε μείωση της τιμής ή 4) να αξιώσετε αποζημίωση. 5) Μπορείτε επίσης να καταγγείλετε τη σύμβαση και να ζητήσετε να σας επιστραφούν τα χρήματά σας, εκτός αν το ελάττωμα κατά την παροχή της συναφούς υπηρεσίας είναι ασήμαντο. **Προθεσμία για την άσκηση των δικαιωμάτων σας αν το προϊόν είναι ελαττωματικό ή αν δεν σας παραδόθηκε όπως είχε συμφωνηθεί:** Έχετε στη διάθεσή σας 2 έτη για να ασκήσετε τα δικαιώματά σας από τη στιγμή που ανακαλύπτετε ή οφείλατε να έχετε ανακαλύψει ότι ο έμπορος δεν έκανε κάτι με τον τρόπο που είχε συμφωνηθεί στη σύμβαση. Αν πρόκειται για πρόβλημα που μπορεί να έλθει στην επιφάνεια μετά από μεγάλο χρονικό διάστημα, η τελευταία διορία που έχετε για να εγείρετε απαίτηση είναι 10 έτη από τη στιγμή κατά την οποία ο έμπορος όφειλε να παραδώσει το προϊόν, να προμηθεύσει το ψηφιακό περιεχόμενο ή να παράσχει τη συναφή υπηρεσία.

Προστασία κατά των καταχρηστικών όρων: Σε περίπτωση που οι τυποποιημένοι συμβατικοί όροι που χρησιμοποιεί ο έμπορος είναι καταχρηστικοί, δεν έχουν υποχρεωτική νομική ισχύ για σας.

Ο παρών κατάλογος δικαιωμάτων είναι μόνον συνοπτικός και επομένως δεν είναι πλήρης και δεν περιλαμβάνει όλες τις σχετικές λεπτομέρειες. Μπορείτε να ανατρέξετε στο πλήρες κείμενο του κοινού ευρωπαϊκού δικαίου των πωλήσεων εδώ. Σας παρακαλούμε να διαβάσετε τη σύμβασή σας προσεκτικά

Σε περίπτωση διαφοράς, θα ήταν καλό να ζητήσετε νομικές συμβουλές.